

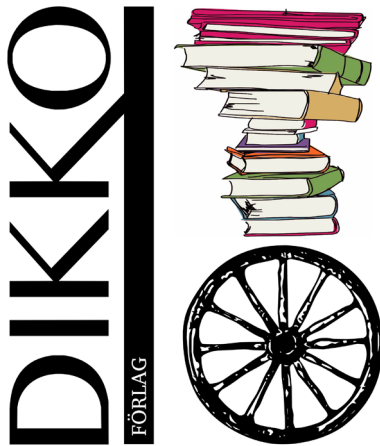
Lätt fångat

Av
Thomas Karlsson

Lätt fånget

Författare
Thomas Karlsson

**PDF- boken ges ut i ett samarbete mellan förlag
DIKKO, magasin DIKKO och föreningen RUNG**

Förlag DIKKO forlagdikko.nu
© Britt-Inger Hedström Lundqvist,
Johanna Olsson & Linda Lundqvist
Förlag DIKKO 2023
FÖRFATTARE Thomas Karlson
KORREKTURLÄSARE Cecilia Hockum
OMSLAGSBILD Förlag DIKKO
LAYOUT Förlag DIKKO
PDF Förlag DIKKO
PDF ISBN 978-91-527-8828-8

Innehåll

Om författaren	5
Lätt fångat...	6
Den gamla fåtöljen.	6
Sjukhusbesök	15
Lottotalongen	25
Flytten	30
Förföljaren	34
Bilkåt	37
Jakten på pengarna	44
Boendet Astrakanen	53
Begravningen	57
Kumpaner	62
Biljakten	69
Lätt fångat...	73
Ond bråd död	82
Paketet	94
Hotfulla män	99
Gömställen	105
Varningen	107
Inbrottet	110
Annonser	113
Uppgåelsen	119
Kärleken	122
Drogad	126
Drogfria	128
Tomas texter publicerade i DIKKO	131
Barndomsåren	132
Det gamla utedasset	137
Första minnet	140
Panikattacker	147
Skrothandlarns pojk	149
”Tattarungen”	152
Händelser i livet	155
Kärleken kommer	161

Om författaren

Thomas Karlsson är född och uppväxt under knapra förhållanden i en lägenhet på ett rum och kök med vedspis med fem syskon. Utedass och brunn på gården. Fattigt, men i hemmet kände sig barnen lyckliga och älskade. Det var mycket stöj och lek utomhus.

Thomas upptäckte tidigt att han tyckte om att läsa, helst då westernböcker. Det blev en hel del Bill och Ben. Senare blev det mycket deckare och han slukade alla Agatha Christies böcker. Efter åtta år i folkskolan blev det lite ströjobb och sedermera en svetsutbildning som varade tills företaget gick i konkurs. Då började Thomas studera på Komvux och sedan på Tekniska Vux i Göteborg där han läste in en fyraårig gymnasiekompetens inom programmering el och elektronik.

Det var på Komvux han började gilla att skriva, fast mest för sin egna del. Det var inget han delade med sig av. Numera är Thomas pensionerad efter ett jobb inom vården som Hjälpmedelstekniker.

Thomas gillar att se gamla engelska deckare. Kommissarie Morse, Ett fall för Frost och Poirot. Svenska författare ligger honom också också varmt om hjärtat. Det har även blivit en del serier på senare tid. En lite äldre serie som han särskilt minns och tyckte mycket om var en Australiensk serie "Mot alla vindar".

Thomas har själv aldrig särskilt aktiv inom idrott. Det har mest blivit fotboll och bordtennis inom korpen. Han spelade dock en del bangolf för några år sedan. Och var under några år materialare i en fotbollsklubb i Varberg.

Lätt fångat...

En liten berättelse som är sprungen direkt ur min fantasi och inga personer är tagna ur verkligheten.

Den gamla fåtöljen.

Det är en varm julidag, som närmar sig kväll. Solens strålar värmer Bertils rygg där han står och tittar på skyltfönstret utanför en butik. Ja, tittar på skyltfönstret, inte på sakerna som visas innanför, utan på sin egen spegelbild som reflekterar sig i glasrutan.

Bertil är på väg till sin åldrige far för att fira hans födelsedag. Ture, som pappan heter fyller 81 år idag och Bertil och hans syster Erna har bestämt att de ska mötas hos sin far.

Ture som har börjat bli dement, bor fortfarande kvar i sin insatslägenhet alldeles i utkanten av stan och vägrar konsekvent att flytta till något boende. Här skall jag bli kvar tills jag dör, brukade han säga när saken förts på tal. Erna, Bertils syster har under en längre tid, alltmer börjat visa tecken på att dricka alltför mycket och alltför ofta.

Hon är skild sedan ett antal år tillbaka och bor nu ensam i en nergången etta i ett nästintill fallfärdigt ruckel. Två barn har hon fött fram, som numera flyttat från stan. En gång i tiden var hon väldigt vacker, men när hennes man lämnade henne för en yngre kvinna, hängav hon sig mer och mer åt alkoholen och nuförtiden verkar hon strunta helt i sitt utseende.

Nåväl. Bertil står och beundrar sin spegelbild som han aldrig kan få nog av att titta på. Han har ett väldigt stort ego och tycker att han är den mest stiliga karl som bor i stan. Till saken hör att om man skulle fråga någon annan, någon av det motsatta könet, så skulle nog svaret bli att Bertil ser väldigt alldaglig och intetsägende ut i deras ögon.

Kanske är det därför Bertil, som närmar sig de 50 fortfarande är singel. Men som han brukar säga, jag är väldigt kräsen och skall det bli någon kvinna för mig så skall det minsann vara någon som är vacker och med en ung och kurvig kropp, alltså någon som ser ut som jag förtjänar.

Till slut är han tvungen att slita sig från sin spegelbild och börjar vandra längs gatan till sin far. Det är mycket folk ute på stan och på uteserveringarna verkar det vara fullbelagt av både turister och folk från bygden.

Bertil brukar alltid titta lite extra när han möter någon vacker kvinna. Kanske är det så att han inriktar sig på de som är alltför unga och vackra. Men han tror som sagt att han är en riktig Don Juan och nu försöker han flirta med en ungdomlig kvinna han möter.

-Hej sötnos! Vart är en sådan vacker kvinna på väg? Frågar han och blinkar med ögat. Kvinnan tittar upp och rynkar på näsan och går raskt vidare.

Ture, Bertils pappa, bor i en trea i ett område med enplans- och tvåplanshus. Hans är en gavellägenhet i ett enplanshus med egen täppa på både fram och baksidan. Den egna lilla trädgårdsplätten hade förr varit hans skötebarn som han vårdat med stort välbehag. Numera ligger planteringarna på baksidan ovårdade och det enda som sköts är gräsklippningen, som Ture betalar för att få gjort.

På framsidan är det stenbelagt med bara ett trappsteg upp till ytterdörren och endast rododendronbuskar som pyntar rabatten innanför den höga häcken.

Väl framme vid huset där pappan bor skymtar han något rött bland buskarna. Han går närmare och ser att det är hans syster som står gömd i buskaget och dricker ur en flaska. Snabbt stoppar hon ner den i väskan när hon ser att brodern kommer. Bertil fortsätter fram mot huset.

-Vad gör du? Kan du inte ens hålla dig nykter när vi ska gratta vår far, utbrister han.

Erna bara sluddrar något ohörbart, raglar fram mot ingången på huset och missar trappsteget med god marginal. Hon försöker stanna och vända sig om men dessa rörelser blir henne övermäktiga och hon trillar med huvudet före in i en av rododendronbuskarna som är planterad invid trappen.

Erna ligger där i sin röda jumper och svarta kjol och fäktar med armarna och benen i fruktlösa försök att ta sig upp. Bertil går fram med en suck och hjälper henne upp på benen igen. Han borstar av henne det mesta av det synliga skräpet som har fastnat i kläderna.

-Nu skärper du dig, säger han och stöttar upp henne. Han går fram och ringer på dörrklockan.

Inne i lägenheten vaknar Ture upp med ett ryck. Han har somnat i sin favoritfåtölj. En stor stol med mossgrönt tyg och stora röda blommor som han har haft sedan han och hans fru gifte sig och flyttade tillsammans. Färgen på tyget är blekt och slitet men han älskar den. Han vänder sig om och lyfter telefonluren.

-Ja, hm... Ture, säger han men får av naturliga skäl inget svar.
-Förbaskade människor som ringer och inget säger, dundrar han och slänger tillbaka luren och lutar sig tillbaka i stolen.

Ringsignalen ljuder igen och han ser sig plirande om.

-Redan morgon? Var tusan är väckarklockan säger han för sig själv och trevar med handen på bordet där telefonen finns.

Ny ringsignal och han reser sig på darrande ben för han förstår nu att det är dörrklockan som han hör. På stapplande ben och med hjälp av sin rollator tar han sig fram till ytterdörren. Han öppnar dörren på glänt, säkerhetskedjan låter han ligga på, och han försöker se vem som ringt på.

-Jag skall inget ha, säger han och stänger igen dörren med en smäll.

Utanför står Bertil, stöttande sin syster så gott det går.

-Förbaskat! Nu måste vi ordna så att han kommer in på hemmet säger han mest för sig själv. Han förväntar sig inget svar från sin druckna syster. Han ringer på igen och efter ett tag öppnas dörren igen, snabbt kör han in foten i dörröppningen för att hindra att pappan stänger den igen.

-Det är ju jag pappa, säger han. Du fyller ju år idag och jag har kommit för att gratulera dig!

Det hörs ett mumlande ljud och något som låter som, jag öppnar. Bertil tar bort foten, dörren stängs och öppnas igen och Bertil hjälper sin syster in i lägenheten.

Han sätter henne på en stol i hallen och får sedan syn på pappans hallspegel. Han går fram och stryker sig över det glesnande smått grånande håret.

-Grattis pappa, säger han liksom i förbigående där han står och tvinnar sin mustasch.

Fan va grann o stilig jag är tänker han, ett riktigt kap för vilken kvinna som helst! Han börjar drömma sig bort att han ligger i en ljuvlig kvinnas famn. Så kommer han plötsligt på var han befinner sig och varför.

Han ser sig om efter pappan som försvunnit in i lägenheten. Han går in i vardagsrummet och hittar sin far sittandes sovande i sin fåtölj. Bertil skakar försiktigt sin far om axeln.

-Pappa, säger han. Jag går ut i köket och brygger lite kaffe! Kaffebröd köpte jag inget eftersom du har diabetes.

Han går ut i köket och börjar fixa med kaffebryggaren. Han skall precis fylla på vatten då han plötsligt hör en duns och ett gällt skrik någonstans i lägenheten. En duns och ett skrik, sedan tystnad. Han rusar ut i vardagsrummet där hans far sitter och lugnt sover vidare i sin fåtölj, antagligen drömmandes i sin egen lilla värld. Bertil går ut i hallen. Erna är inte där, han kan inte låta bli att kasta en hastig blick i hallspegeln innan går vidare fram till toalettdörren.

Innanför dörren hör han hur hans syster harklar och hostar. Han känner på dörren, den är olåst och han kikar in. Mitt på golvet ligger Erna i en hög på badrumsmattan. Hon har fallit och antagligen dunkat huvudet i handfatet eller toalettstolen och hon blöder ymnigt. Den vita badrumsmattan har fläckats röd av blod.

Bertil rycker åt sig en handduk från en krok och trycker den mot jacket i pannan. Han försöker få kontakt med sin syster men hon verkar helt borta.

-Satan, utbrister han och rusar ut för att hämta sin mobiltelefon som han lagt på hallbordet och slår 112.

-SOS alarm vad är det som har hänt? Hörs en röst i telefonen.

Bertil berättar vad som hänt och på vilken adress. Under tiden han pratat i telefon har han tagit sig tillbaka till sin syster.

Efter en kort stund hör han sirener som närmar sig utanför. Han rusar ut till ytterdörren samtidigt som en ambulans stannar till utanför på gatan. Två killar hoppar ur ambulansen, en av dem bär på en väska. De kommer fram till Bertil som står med dörren öppen och väntar.

De frågar vad som hänt och Bertil berättar på vägen in i lägenheten. Inne på toaletten håller Erna på att kvickna till och tittar med trött blick upp på ambulanskillarna. Båda sätter sig ner på knä och pratar med henne. De lindar en gasbinda runt hennes huvud och säger till Bertil.

-Vi tar med henne in så får de undersöka henne på sjukhuset. Båren hämtas och de placerar Erna på båren och tar ut henne till ambulansen och kör sedan iväg.

Bertil tar upp badrumsmattan och lägger den i tvättkorgen. Efter det går han in i vardagsrummet där pappan fortfarande sover i sin fåtölj. Han skakar lätt på pappan, som vaknar upp ur sin sömn.

-Vem är du? Vad gör du här? Frågar pappan förskrämt.

-Men det är ju jag, din son säger Bertil. Pappan ser oförstående och rädd ut och Bertil försöker lugna sin far genom att klappa honom på kinden.

-Jag kommer tillbaka en annan gång, säger han och lämnar sedan lägenheten.

Han går sakta längs gatan och tänker på det som hänt, på pappan och på sin syster. Jag får prata med det sociala om både pappa och Erna tänker han.

Bertil går hem till sig, öppnar kylskåpet och tar fram en öl. Han går på ut på altanen och njuter av den varma sommarkvällen. Det blir några öl till innan Bertil till slut somnar i hammocken. Där drömmer han om vackra kvinnor som han förför och som faller som mogna frukter för hans charm.

Han vaknar upp ett antal timmar senare och plötsligt slår det honom. Kaffebryggaren! Jag glömde stänga av kaffebryggaren hos pappa. Han rusar upp och skyndar sig ut, tar upp mobilen och slår pappans nummer. Han får inget svar.

På sjukhuset har Erna plåstrats om och nyktrat till en aning och får nu lov att gå hem, eftersom inga allvarligare skador konstaterats. Hon går där ensam genom staden och tänker på hur hon skall få tag i mer sprit.

Det hon hade i väskan har tagit slut.

Hon går förbi där pappan bor. Hon ser hur det lyser konstigt i köket och tittar närmare. Det ryker ut genom fönstret.

-Det brinner, skriker hon och rusar fram.

Erna tar upp mobilen och larmar 112. Hon försöker ta sig in men det är låst. Plötsligt hör hon någon som kommer springande. Det är Bertil som rusat hemifrån i väldig fart.

De hör brandbilens sirener och strax är den där. Bertil pratar med brandmännen och ger dem pappans reservnyckel som han plockat med sig hemifrån. Brandmännen öppnar dörren och rusar in. Utifrån kan de se att branden släcks och en av männen kommer ut med deras far vid armen.

Pappan hostar och hostar och får följa med ambulansen som anlänt till platsen. En av brandmännen kommer fram till Bertil och Erna.

-Det verkar som om er far slagit på kaffebyggaren och sedan glömt att fylla på vatten och gått och lagt sig. Det var en gammal modell som inte stänger av sig själv.

Bertil får skuldkänslor men säger inget.

Bertil och Erna börjar långsamt gå hemåt längs gatan men de pratar knappt med varandra. Erna tänker på hur hon skall få tag i mer sprit och inom Bertil gnager skuldkänslor för att han inte berättat att det var han som glömt kaffebyggaren. När de kommer till nästa korsning går var och en åt sitt håll.

Efter en stund kommer Erna på att hennes far alltid brukar ha någon flaska whiskey hemma. Han brukar ta sig en hutt innan han går och lägger sig. Erna börjar vandra tillbaka till huset och utanför har brandmännen börjat packa ihop och är på väg därifrån. En av dem kommer fram till Erna och frågar om hon kan ta hand om nyckeln till lägenheten. Visst! Det gör hon mer än gärna.

Brandmännen ger sig av och Erna går fram till ytterdörren och låser upp. Hon går in i hallen, det luktar brandrök men hon märker det knappt. Hon fortsätter in i vardagsrummet och där på bordet bredvid pappans fåtölj, står en halvdrucken flaska whiskey.

Hon tar upp flaskan, skruvar av korken och tar en klunk. Ah! Det var vad hon behövde. Erna går tillbaka ut i hallen men stannar vid spegeln och betraktar sig själv. Fy fan, tänker hon när hon ser sin spegelbild. Det en gång mörkblonda vackra håret hänger i smutsiga testar ner över ansiktet och det är grått lite här och där.

Ansiktet är härjat och fårat efter all sprit och alla sömnlösa nätter. Hon ser tård ut. Kläderna hon har på sig skulle behöva åtminstone tvättas, om inte slängas. Det doftar sprit och gamla spyor om dem.

Erna går in i badrummet och sköljer av ansiktet och går sedan tillbaka till vardagsrummet. Hon tar en klunk till ur whiskeyflaskan, ställer ner den och låter sig falla bakåt ner i pappans fåtölj. Det blir en alltför stor belastning för fåtöljen som brakar ihop och välter bakåt med Erna i. Hon kravlar sig upp igen.

-Fan också! Hon går fram och försöker ställa upp stolen igen men de bakre benen är knäckta och hon ger upp.

Bordet med whiskeyflaskan har också välvt och flaskan ligger framför den bakåtvälta stolen. Erna böjer sig ner för att plocka upp flaskan. Då ser hon något som är instoppat i sitsen under fåtöljen. Hon blir nyfiken och börjar försöka lirka ut det. Det är ett stort paket. Till slut får hon ut paketet som är inlindat i brunt omslagspapper.

-Va fan är det för nåt, undrar hon.

Hon reser upp bordet och lägger paketet ovanpå.

Paketet är väl hoptejpat med flera varv av svart isoleringsband.

Erna tar upp det och börjar linda av tejpen och pappret. När hon till slut river isär paketet väller det ut hundralappar, tusenlappar och femhundralappar i en mängd hon aldrig tidigare sett. Erna står där helt förstummad.

-Var kommer alla pengarna ifrån, säger hon förvånad till sig själv.

Sjukhusbesök

Ture har tagits om hand på sjukhuset och skrivits in på en vårdavdelning. Regionens kvarnar har börjat mala så sakteliga. Det undras om Ture är i det tillståndet att han bör flytta hem och bo ensam igen efter vad som hänt? Efter en kort överläggning enas läkare och kurator om att kontakt kommer att tas nästa dag med hans barn om hur man skall gå vidare med Tures framtida boende. Kanske vore det bra att ta kontakt med kommunens samordnare för att försöka få in Ture på något boende.

Men detta är något hans närstående får ta ställning till. I sin säng på rummet sover nu Ture väldigt djupt men oroligt och drömmer om tiden när hans hustru levde. Margit, så hette hon.

Det var inte så ofta de hade haft råd att åka på semester utomlands, han och Margit. Förresten vad skulle de utrikes att göra? Det hade Ture sagt åtskilliga gånger. Vi förstår inte dom och dom förstår inte oss. Dessutom var Ture rädd för allt som var främmande och okänt. Speciellt rädd var han för svarthyade människor, rädd och fördomsfull. Nej, hellre då en liten tripp ner till Halland. Här kan man prata med folk och man förstår ju vad dom säger, om man nu inte hamnar i något litet fiskeläge förstås. Där förstår de inte ens själva vad de pratar om, brukade han skrattande säga.

Längre ner i Sverige ville Ture absolut inte åka. Skåningar är dryga och pratar halvdanska. Märkligt att de inte kan prata riktigt. Det låter som att de har gröt i munnen.

Ture drömmer om den speciella, olycksaliga dag då de en gång hade varit på semester i Varberg. Det var en tidig fredagskväll och han och Margit hade varit ute och promenerat längs strandpromenaden. De hade gått ner via hamnen och vidare runt fästningen. Vid nakenbadet, Kärringhålan, som ligger strax efter simstadion kunde Ture aldrig låta bli att spana in de nakna kvinnorna som solade och badade.

Han sneglade i smyg så inte Margit skulle upptäcka det.

Det var mycket folk ute, både ungdomar och äldre. Många hade fått sig ett och annat glas innanför västen och det skrattades och sjöngs. Här och var grillades det bland klipporna och stämningen var hög. Det doftade saltvatten och tång som blandades med oset från grillarna. Ah! Så härligt det var att få andas in den friska havsluften.

De vandrade förbi Ankaret som det kallas och uppför en liten backe, snart skulle de vara framme vid Kåsa och Kusthotellet. Uppe på krönet stannar de till och njuter av utsikten. De ser på fästningen med sina höga murar och gröna gräsbevuxna vallar och Subbe fyr som står där och liksom blickar ut över havet.

Det är då det plötsligt händer! Som från ingenstans kommer en man farande i full fart på cykel med en hund i koppel. Hunden är en stor irländsk Setter och den drar mannen på cykeln i hejdlös fart. Allt hade nog ändå slutat bra om inte just då en vilsekommen katt hoppat fram och sprungit över vägen.

Katten skuttar över vägen och kilar precis framför Margit, som står lutad mot det räcke som kantar promenaden, och hoppar vidare ner bland stenblocken.

Hunden gör en tvärvändning och kastar sig efter katten men träffar Margit som åker över räcket och ramlar huvudstupa ner bland klippblocken. Det kommer folk tillskyndande som försöker hjälpa Margit. De kör igång med hjärtmassage och någon har larmat ambulans. Ture står chockad och tittar på, han är som förstenad. En kvinna kommer fram och börjar prata med honom. Då börjar han kvida och gråta och upprepar Margits namn.

Ambulansen kommer till platsen och tar över, de tar in Margit i ambulansen och Ture får åka med. Inne på sjukhuset fortsätter upplivningsförsöken, men förgäves. Margits liv går inte att rädda. Aldrig sedan denna dag har Ture varit nere i Varberg. Han är rädd att minnena skulle bli alltför mycket för honom.

Sirener ljuder i Tures huvud, de verkar aldrig ta slut och han vrider sig runt i sömnen. Han är kallsvettig och jämrar sig.

-Sen skriker han rakt ut i ångest. MARGIT! Han hör långt borta att någon ropar hans namn.

-Ture! Ture!

-Det är lugnt! Du drömmer bara! Och han känner att någon klappar honom milt på kinden.

Hemma i pappans lägenhet har Erna packat ner alla pengar i en stor pappkasse och whiskeyflaskan har hon i handväskan när hon lämnar lägenheten och beger sig hemåt. Kvällen har blivit natt och det är nästan folktomt ute på gatorna. Bara en och annan nattflanör skymtar här och där. Hon försöker skynda sig och ser sig ideligen om för att se om någon följer efter henne. Erna tänker på pengarna hon har i kassen, vad hon ska göra? Hur ska hon göra? Var kommer de ifrån? Efter en kvarts promenad är hon framme vid huset där hon bor. Hon går in genom ytterdörren som knirkar och knakar när hon öppnar den. Den är murken och gångjärnen har nästan släppt från karmen. Inne i trappuppgången luktar det av fukt och mögel och färgen på väggarna har för länge sedan flagnat av. Belysningen fungerar inte men med hjälp av ljuset från en gatlykta, vars sken sipprar in genom de smutsiga fönstren, trevar hon sig upp till sig. Väl inne i sin dystra mörka lägenhet dricker hon ur resten av spriten.

Hon tar med sig pappkassen med pengar och kryper ner i sin säng. När Erna vaknar på morgonen försöker hon minnas vad som hänt och minnena kommer fram ett efter ett. Om pappan och branden och att hon varit på sjukhuset och blivit omplåstrad. Pengarna! Hon minns plötsligt pengarna och reser sig upp från sängen. Var är pengarna? På golvet bredvid sängen ligger kassen med pengarna. Den har ramlat ner och en del av innehållet ligger utspritt på golvet. Hon krafsar ihop sedelbuntarna och tar med sig kassen ut i köket. Hon vandrar runt rastlös i köket och försöker reda ut sina tankar men kan inte koncentrera sig. Hon måste få något att dricka!

Erna tar en femhundring ur kassen och ger sig i väg för att köpa några öl och någon flaska sprit i systembutiken som ligger bara något kvarter bort. Ute i trappan möter hon Svenne som också är på väg ut. Hon och Svenne är polare och brukar sitta och supa ihop. Han är också på väg ut för att försöka skaffa sig något för att släcka den evigt brinnande törsten i halsen.

-Hej Erna, säger Svenne.

-Hej, säger hon, men just nu vill hon inte prata mer med honom.

-Vart ska du? Frågar Svenne.

-Jag hinner inte prata nu säger hon. Jag måste skynda mig, jag ska träffa... Ernas hjärna jobbar febrilt och hon försöker komma på vad hon ska säga. Hon tvekar men får till slut fram, jag ska träffa min brorsa, han väntar på mig! Säger hon och kilar förbi Svenne nerför trappan. Han står kvar och mumlar för sig själv.

-Fan va hon hade bråttom, Hon brukar ju alltid ha lite tid över för en polare. Han går ut på gatan och vandrar in mot centrum. Han spanar efter sina polare. Kanske någon av dom har lyckats få fatt i något att dricka. Själv äger han inte en sekin. När han svänger av in mot centrum ser han precis hur Erna slinker in genom dörren till systemet.

-Va fan! Var det dit hon skulle? Vill hon inte bjuda en av sina polare på något att dricka! Har hon blivit en svikare?

Svenne går fram till fönstret på systembutiken, lutar sig fram och kikar in. Erna står i kassen med öl och en flaska sprit. Han ser hur hon tar fram en femhundring ur sin ficka och betalar.

- Va fan i hela glödheta helvete! Utbrister han. Nej nu jävlar! Nu får hon allt förklara sig! Igår hade hon inte en cent, utan fick dricka utav mig. Nu så fiskar hon upp en femhundring ur fickan.

När Erna kommer ut ur butiken rusar Svenne fram till henne och hytter med näven framför hennes ansikte.

-Nu Erna, lilla gumman får du allt ge mig en anledning till att jag inte skall ge dig en hurring! säger han ilsket. Igår dög jag när jag hade dricka! Men idag är lilla fröken på god fot och då vill hon inte bjuda sin polare Svenne på en klunk för att släcka törsten! Nej nu passar det inte!

Svenne är förgrymmad men är innerst inne en go´ och vänlig själ. Han sänker näven och ser bedjande på Erna.

-Kom! Säger hon och de går runt hörnet ner till den lilla trädgården som ligger bakom butiken.

-Här ta det här! Säger hon och plockar fram tre burkar öl ur påsen. Men nu måste jag sticka fortsätter hon och skyndar sig halvspringande därifrån.

När hon kommer hem till lägenheten öppnar Erna spritflaskan, det är en helflaska Brännvin special. Det hade gått av gammal vana att hon köpt denna, hon brukade ju aldrig ha råd med något annat. Hon tar sig en klunk direkt ur flaskan och kroppen rister till i en rysning när spriten rinner ner i strupen.

Erna sneglar på påsen med pengar som ligger på köksbordet. Hon går till ytterdörren, vrider om nyckeln på insidan och hämtar en köksstol som hon ställer framför för att spärra handtaget på dörren.

Erna går tillbaka in i köket och håller ut alla pengar på bordet. Det blir en stor hög. Hon börjar räkna. Det tar en bra stund och hon gör ett streck på ett solkigt papper för varje tiotusen hon lägger ner i kassen. Till slut är hon klar och summerar strecken på pappret och skriver ner summan hon kommit fram till.

Hon reser sig upp går runt i det lilla köket, fram och tillbaka och återvänder då och då och kikar ner på pappret där hon skrivit 8 675 600.

Bertil har precis vaknat upp hemma hos sig, han ligger kvar och drar sig i sängen. Det är skönt att slippa gå upp så tidigt och ge sig av till jobbet. Han har precis börjat sin semester och fyra härliga lediga veckor ligger framför honom.

Hans jobb på Posten tycker han är trist och föga stimulerande och lönen är inte mycket skryta om. Han tänker vara här hemma det mesta av sin ledighet. Kanske han åker någon kortare tripp inom Sverige men det är inget planerat.

Han stiger upp och börjar dona i köket med sin frukost. Efter morgonbestyren har han tänkt åka upp till sjukhuset för att se hur det är med hans pappa.

Som vanligt tar det tid för Bertil att bli klar i badrummet, han är mån om sitt utseende och minsta lilla strå på mustaschen skall vara perfekt. Han står och vrider och vänder på huvudet framför spegeln och tar vatten på kammen för att få det glesnande håret att ligga som han vill. Han tar ett steg tillbaka och beundrar sig själv. Han njuter av anblicken och känner sig väldigt nöjd.

-Nu kan jag gå ut och charma kvinnorna! Tänker han.

Efter att klätt sig går han ut på gatan till sin rostiga bil, en gammal Volvo 740. Han tycker själv att han och Volvon inte går ihop. De är som två skilda världar, han och bilen och om det vore riktigt borde han köra omkring i åtminstone en BMW, det hade mer passat honom och hans stiliga uppenbarelse, allt enligt hans egen uppfattning. Det är hans dröm att en gång få äga och ratta en riktigt exklusiv bil. Men det kommer nog aldrig att gå i uppfyllelse, brukar han tänka.

Egentligen borde kanske inte Bertil köra bil överhuvudtaget eftersom han är en riktig fara i trafiken. Hans gamla Volvo är småbucklig och full av skrapmärken överallt. Detta beror inte på att han inte kan trafikregler eller att han har svårt med avståndsbedömningar utan på hans stora intresse att spana in vackra kvinnor, även under bilfärd.

Många är de lyktstolpar, betonggrisar och även andra fordon som blivit påkörda eller påbackade, just för att Bertil råkat få syn på någon vacker uppenbarelse av det motsatta könet. Idag går det dock bra och Bertil kommer fram till sjukhuset utan incidenter.

Han går in och letar sig fram till receptionen, tar en kölap och sätter sig att vänta. Det tar inte många minuter innan det är hans tur och han går fram till kvinnan som sitter bakom disken. Bertil betraktar henne, ingenting för mig tänker han, inte är hon ful men ingen skönhet heller.

-Vad kan jag hjälpa till med? Frågar receptionisten.

-Hej! Min pappa kom in igår kväll. Ture Fransson heter han. Kan du säga var han ligger?

Hon frågar efter Tures personnummer och börjar knappa på datorn och efter en liten stund får Bertil veta vilken avdelning och vilket rumsnummer Ture ligger på. Han följer de färgade stråken och hittar fram till rätt avdelning. Bertil öppnar dörren till pappans rum och går in. Det är en 2-sal. Det ligger en okänd man i den ena sängen men den andra är tom.

Han går ut i korridoren och tittar sig om efter någon att fråga. Han går sakta fram genom gången, men plötsligt blir han nästan omkullsprungen av en sköterska som kommer runt hörnet i en väldig fart.

-Hoppsan lilla stumpan! Säger Bertil och fyrar av, allt enligt honom själv, sitt allra charmigaste leende.

-Ursäkta jag ber om ursäkt, säger sköterskan och tittar upp, men jag har lite bråttom och så rusar hon vidare utan att skänka honom någon ytterligare uppmärksamhet.

Ja skyll dig själv, tänker han. Du vet inte vad du går miste om.

Bertil kommer fram till en dörr där det står expedition på en skylt och han hör upprörda röster inifrån, han knackar på dörren och kliver in. Alla där inne tystnar tvärt och vänder sig om för att se vem det är som kommer.

Bertil blir nästan förstummad av all kvinnlig fägring som möter honom. Ungdomligt vackra kvinnor i sina vita kläder. Han blir väldigt upphetsad och får anstränga sig för att inte rusa fram och lägga sina armar runt en av dem och kyssa någon av dem, eldigt och passionerat.

-Vad kan vi hjälpa till med? Undrar en av sköterskorna.

Det står Dolores på namnskylten hon bär på bröstet. Hon har mörkt, nästan svart halvlångt hår. Gud, vilken skönhet! Vilken uppenbarelse! Hon och jag är ju som skapta för varandra, tänker han.

Bertil får anstränga sig för att slita blicken från hennes yppiga bröst. Han tittar upp och möter hennes blick, han tittar in i ett par vackra mörkbruna ögon och känner sig knäsvag.

Till slut får han stammande fram, jag... jag...jag letar efter min pappa. Ture Fransson heter han. Dolores vänder sig om och tittar på de andra, sedan vänder hon sig mot Bertil igen.

-Vill du vara vänlig följa med mig, säger hon och går förbi honom ut i korridoren.

De går in på kontoret bredvid och Dolores berättar att Ture har försvunnit från avdelningen.

-Troligtvis har han bara varit borta någon halvtimme. Han åt lunch vid tolvtiden men sedan har ingen sett honom. Han har klätt på sig sina egna kläder och gått i väg med den rollator han fått låna på avdelningen, berättar Dolores.

-Vi har folk ute och letar just nu. Han har säkert inte hunnit så långt, fortsätter hon.

-Han har varit lite dimmig och bara pratat om Margit och om sin fåtölj. Det bästa vore nog att ordna så han fick komma till ett boende, säger Dolores vidare.

Bertil har suttit tyst och lyssnat och samtidigt beundrat Dolores härligt kurviga kropp. Han skall just till att säga något när det hörs röster utanför och en sköterska knackar på och kommer in med Ture i släptåg.

-Jag hittade honom irrandes omkring nere i kulverten, berättar hon. Det är samma sköterska som nästan sprungit på Bertil en stund tidigare. Bertil reser sig upp och börjar prata med sin far som bara ser med oförstående ögon på honom.

-Jag vill hem till Margit och min fåtölj, säger Ture.

-Min fåtölj! Jag vill ha min fåtölj! Detta upprepar han gång på gång.

-Det kommer att ordna sig pappa, du kommer att få din fåtölj, säger Bertil och kramar om honom. Bertil följer med Dolores som hjälper Ture tillbaka till hans rum, där de lägger honom i hans säng. Då öppnas dörren och Erna kommer in.

Hon verkar inte allt för nykter och hon ser ut som den missbrukare hon är, och stinker som hon legat i en container under natten. Bertil berättar vad som hänt och säger att det nog är bäst att de lämnar pappan ifred och kommer tillbaka imorgon i stället.

Erna sticker ner handen i fickan och tar upp nyckeln hon fick av brandmannen igår.

- Här är din nyckel till pappas lägenhet, jag tog hand om den igår, säger Erna och ger Bertil hans nyckel.

De åker hissen ner till entréplan. Utanför sjukhuset frågar han henne om hon vill åka med in till centrum, men hon vill promenera hem, säger hon och börjar gå in mot stan. Hon känner att hon behöver något starkt och fundera på hur hon skall göra med pengarna. Bertil kör i väg mot centrum och stannar till vid en korvkiosk och köper nåt att äta. Han äter snabbt i bilen. Jävla skräpmat, tänker han och kör sedan vidare.

Jag kanske skulle titta till pappas lägenhet, säger han tyst för sig själv och kör sakta genom stan mot Tures lägenhet.

Under den korta bilfärden tänker han på den ljuva sköterskan han träffade på sjukhuset, Dolores, och han drömmer om hur det skulle vara att känna hennes varma ljuvliga kropp mot sin. Det pirrar till i hans kropp. Han väcks ur dagdrömmen av en ilsken signal. Han har kört ut precis framför en annan bilist som hade företräde.

-Skit ner dig! Säger Bertil högt och hytter med näven.

Lottotalongen

Framme vid pappans lägenhet parkerar han bilen och går ut.

Han låser upp, öppnar dörren och går in. Det luktar fortfarande starkt av brandrök. Han går in i vardagsrummet för att öppna fönstret och vädra ut brandlukten. Då ser han den omkullvälta fåtöljen och det sönderrivna omslagspapperet.

Vad tusan har hänt här? tänker han. Han går fram och skall försöka resa upp fåtöljen men upptäcker de knäckta benen. Han samlar ihop pappret för att slänga det i soporna och av en slump ser han en utbetalningstalong från Svenska Spel bland pappersskräpet. Han tar upp den, tittar nyfiket och läser på den.

Det är en utbetalning från oktober 2002 och han när han läser beloppet är han nära att falla ihop. 8 676 300 kr. Han läser på talongen igen och upprepar summan för sig själv.

-Åtta miljoner sexhundra sjuttiosextusen trehundra!

Han är tvungen att sätta sig ner i soffan. Tankarna virvlar runt i hans huvud.

-Va fan pappa! Har du vunnit så mycket pengar utan att berätta, säger han högt för sig själv.

Tankarna börjar fara runt i hans huvud. Har pengarna varit inslagna i pappret? Och var är dom nu? Är det någon som stulit dom?

Är det pappa som öppnat paketet och gömt undan dom någon annanstans? Troligen inte eftersom han hela tiden frågar efter sin fåtölj. Han har antagligen gömt dom på undersidan av fåtöljen och han verkar ju inte veta att dom är borta!

Vem kan det då vara? Brandmännen? Nej, det är tror han absolut inte!

-Erna, säger han högt. Det är naturligtvis Erna.

Hon hade ju fått ta hand om hans nyckel av brandmannen. Hon har gått tillbaka in i lägenheten och satts sig i stolen, som på något vis gått sönder och upptäckt pengarna! Bertil far upp ur soffan, rusar ut till bilen och kör med rasande fart hem till Erna.

När han kommer fram till huset där Erna bor ser Bertil en av Ernas suparkompisar Svenne komma ut. Han försöker titta bort och hoppas att inte denne skall se honom. Han har inte lust att prata med någon försupen polare till Erna. Men för sent, Svenne har sett Bertil och vet att det är Ernas Bror.

-Tjena! Säger Svenne. Ska'ru hem till Erna kan du vända igen, för hon är inte hemma. Hon är väl ute o svirar me' finare folk nu kan tro, för hon verkar ju hamnat i smöret. Plockar upp pengar ur fickorna som om hon vore värsta miljonär. Å' fan va hon blivit till sig alltså, nu när hon verkar fått gott om stålar, då duger inte en annan som sällskap längre.

Bertil som inte har mycket till övers för Svenne och hans gelikar, vänder bara på klacken och går tillbaka till bilen.

-Ja, sådan bror sådan syster mumlar Svenne, men jag ska nog fan reda ut hur det ligger till med Erna och hennes pengar, sluddrar han högt för sig själv, å' sen kanske Svennemannen på något sätt kan sno åt sig lite till sig själv.

Bertil drar in mot centrum, parkerar bilen och går runt på stan. Där på en av restaurangerna ser han Erna sitta ensam vid ett bord och äta och med en flaska vin på bordet.

-Nu jävlar, säger Bertil och halvspringer in genom dörrarna. Han lugnar ner sig och går sakta fram mot bordet där Erna sitter, han vill ju inte dra uppmärksamheten till sig i detta läge.

Det är nästan fullsatt och vem vet vilka som kan höra om han gormar och lever om.

Erna ser väl fortfarande inte så fräsch ut och Bertil noterar att hon verkar vara onykter, som vanligt. Han tänker att den enda dryck som borde stå på bordet vore en karaff med vatten.

-Hejsan syster, säger han. Hon tittar upp och möter Bertils blick.

Hon ler till men undviker direkt ögonkontakt. Han drar ut en stol och sätter sig mittemot henne. Han tar upp vinsttalongen ur sin ficka och skjuter över den till Erna.

-Vad har du att säga om detta? Undrar Bertil. Erna tittar på talongen och blir illröd i ansiktet.

-Ah, ja jag, jag hade tänkt berätta, stammar hon fram.

-Var hittade du talongen? Eller har du vetat om detta med pappa och pengarna tidigare, frågar hon.

-Nej, jag hittade talongen när jag var i pappas lägenhet tidigare idag, den låg på golvet i pappas lägenhet, bland omslagspapperet, berättar han.

-Var är pengarna nu? Frågar Bertil.

-De är hemma hos mig, under min säng, säger Erna lågmält.

-Men Herre Gud! Utbrister Bertil. I ditt fallfärdiga ruckel där vem som helst kan ta sig in!

Kom, säger han, vi måste åka dit och hämta dom innan någon hittar dom, din polare Svenne till exempel.

De har försökt prata lågmält för att ingen skall höra och Bertil har hyssjat till ett par gånger. Kanske mest åt sig själv när han känt att han hetsat upp sig.

Erna reser sig på ostadiga ben och går fram till killen i kassan och betalar.

Bertil ser hur hon tar fram sedlar direkt ur sin handväska, sedlar som hon förmodligen bara tryckt ner som hastigast innan hon ilade ut, tänker han.

På väg hem till Erna diskuterar de vad de skall göra. Båda tycker att det är lika bra de behåller pengarna och delar fifty-fifty, för Ture har ju inte längre någon användning för dom, som det ser ut.

-Men du kan inte bo kvar i ditt gamla ruckel till lägenhet längre. Det är ju hur enkelt som helst att bryta sig in, säger Bertil. Du kanske kan flytta in i pappas lägenhet, tills du har ordnat något eget, fortsätter han.

Bertil är trots allt mån om sin syster och tycker att det skulle vara skönt om hon kunde klara av att hålla sig ifrån spriten och skaffa sig ett ordnat liv. Men hans förhoppningar är inte stora, om inte systemen söker professionell hjälp.

Väl hemma hos Erna hämtar hon fram pappåsen från golvet under sängen. De har låst dörren för säkerhets skull och håller nu ut sedlarna på bordet. Sedan delar de upp dem i två högar. Erna vill räkna bort vad hon spenderat men Bertil tycker att de delar på det som finns kvar. Det är ändå inte många tusenlappar som du tagit, säger Bertil. De packar ner pengarna i varsin påse.

Utanför står Svenne med örat tryckt emot dörren och försöker höra vad de säger. Han hör att de pratar om miljoner och att Erna skall bo i Tures lägenhet. När han hör att Bertil och Erna är på väg ut, skyndar han därifrån.

-Nu jävlar ska Svennemannen skaffa sig lite kosing, skrockar han tyst för sig själv.

Erna och Bertil ger sig av för att åka hem till Tures lägenhet men innan de lämnar Ernas etta tar de även med, förutom pengarna förstås,

Ernas kaffebryggare som hon behöver i stället för Tures uppbrända.

-Göm nu pengarna väl och knysta inget om saken till dina gamla polare, säger Bertil. Han släpper av Erna utanför pappans bostad och ger henne nyckeln han haft i fickan.

-Jag kommer förbi imorgon, då kan vi prata mer säger Bertil och kör i väg.

Erna går in och låser ytterdörren efter sig. Fan, vad det skulle vara gott med något att dricka, tänker hon men försöker stålsätta sig mot begäret. Hon kopplar in sin bryggare och gör en kanna kaffe.

Flytten

Nästa dag får Bertil samtal från kommunen och de erbjuder Ture en tillfällig plats på korttidsboendet Astrakanen i väntan på något permanent. Bertil ringer pappans hemnummer och hoppas verkligen att Erna hållit sig nykter.

-Hallå! Hör han henna svara med whiskeyhes röst.

Hon verkar inte så pigg och inte så nykter. Fan, tänker han, när skall Erna inse sin situation och försöka få hjälp. Han berättar om samtalet han fått och han vill att Erna följer med honom upp till sjukhuset för att förbereda Ture på vad som kommer att ske.

-Men fixa till dig och ta en dusch och drick inget nu är du snäll. Hoppas pappa är redig i huvudet och förstår att det är för hans eget bästa, fortsätter han.

-Ge mignågon timma säger Erna, som fortfarande känner sig bakfull och skakig, jag måste fixa lite frukost och försöka fixa till mig lite.

Det brinnande suget i halsen efter något starkt gör att hon vänder upp och ner på lägenheten, men inte en droppe står att finna. Exakt en timma senare svänger Bertil upp på gatan utanför pappans lägenhet. På vägen dit har han lyckats med att köra ner två vägskyltar, touchat en betonggris och varit nära att köra över en gammal kvinna med rollator.

-Du får väl för fan se upp! Hade Bertil fräst åt den gamla damen.

Bertil ringer på dörren. Erna öppnar och han går in.

-Hej Erna, säger Bertil. Jag tänkte att vi får ta med lite toaletsaker till farsan. Han går in i badrummet och rotar bland grejerna. Efter en stund kommer han ut med Tures necessär.

-Vi får väl ta med hans rollator också, säger Erna.

Åkturen upp till sjukhuset går utan större incidenter. Bara en påbackad cykel som någon ställt i vägen när han backade och Bertil just då råkade få syn på en vacker ung kvinna som kom cyklande längs gatan. Visserligen stod cykeln i ett cykelställ.

-Hela cykelstället står ju fel, utbrast han ilsket när han svängde ner från trottoaren.

När de kommer in till avdelningen där Ture ligger, spanar Bertil febrilt efter en skymt av Dolores, men det verkar inte som hon är i tjänst idag. De går in till Ture som ligger i sin säng och stirrar upp i taket.

-Hej pappa, säger Erna.

Han tittar lite frågande på henne innan ett litet leende spricker upp i hans ansikte.

-Margit, älskade Margit, säger han och sträcker fram armarna mot Erna. Erna går fram och kramar om sin pappa. Hon stryker honom över pannan.

-Det är jag pappa, din dotter Erna. En liten glimt långt inne i hans ögon ger henne hopp om att han klarnar till lite och förstår vem hon är. Han klappar sin dotter på kinden, tittar upp på Bertil och ler. Ett styng av ångest hugger till i Bertils bröst, över branden och över pengarna. Men snabbt tränger han undan alla tankar på skuld. Bertil berättar om det tillfälliga boendet och Ture bara nickar uppgivet, som om livsgnistan tagit slut.

-Fåtöljen, säger han till slut, jag vill ha min fåtölj med mig. Sedan blir han tyst och stirrar tomt upp i taket och verkar ha försvunnit in i dimman igen.

Bertil vänder sig till Erna.

-Fan vad uslig jag känner mig. Erna nickar instämmande.

-Men han har ju ingen nytta av pengarna nu, viskar hon. Nu har hon svårt att koncentrera sig och längtan efter en styrketår är stor.

-Vi måste åtminstone se till att fixa fåtöljen så han kan få ha den på boendet, säger Bertil.

De lämnar sjukhuset och åker mot Tures bostad. På vägen stannar de till och köper brunt omslagspapper och en rulle svart isoleringsband.

Hemma hos Ture i hans bostadsrätt klipper de tidningspapper i sedelstorlekar och packar in i det bruna omslagspapperet, lindar svart isoleringsband runt och fäster det under fåtöljen som nu ligger framåttippad. Bertil letar bland verktyg och annat, hittar plåtbeslag som han efter stor vedermöda lyckas fästa fast stolsbenen med.

Bertil tipsar upp fåtöljen och provsitter.

-Jo den verkar ju hålla säger han. Bertil har under dagen varit i kontakt med kommunen som sagt att Ture kommer att flytta till Astrakanen redan under morgondagen. Bertil kontaktar boendet och frågar om hans far kan få ta med sig sin älsklingsfåtölj. Han kommer att känna sig lugnare om han har de.

-Det ger honom kanske en känsla av att han är hemma, säger han.

-Jo det går bra, ni kan komma med den redan idag så att den finns här när Ture kommer, svarar kvinnan i luren.

Bertil och Erna hjälps åt att bära ut fåtöljen och lasta den i bagageutrymmet på Bertils gamla Volvo. Sedan bär det av mot boendet. När de kommer fram lastar de ur fåtöljen och går mot ingången. En hög grind av stål, säkert nästan två meter hög som omgärdas av ett lika högt staket.

Bertil försöker öppna men den är låst. Det sitter en slags porttelefon och han trycker på symbolen med ringklocka.

Det klickar till i låset och de kan öppna grinden och gå in. Fåtöljen bär de mellan sig. Det finns två dörrar. På den ena står det Astrakanen och på den andra Mandarinen. De går fram mot dörren och får återigen ringa på en dörrklocka. Efter ett tag kommer det en personal, en bastant kvinna runt de femtio. Hon tittar frågande på dom.

-Hej, säger Bertil. Vi skulle lämna en fåtölj som min pappa skall ha på sitt rum, han kommer att flytta hit imorgon.

De blir visade till rummet och när de går längs korridoren kan de se fullt av gamla saker som säkert blivit ditsläpade av anhöriga till de som bor eller har bott här. De ser gamlingar som sitter och verkar helt frånvarande och ovetande vad som händer runt omkring dom. De kommer in i det rum där Ture ska bo och ställer ner fåtöljen bredvid ett litet bord som redan finns där. Det står en sjukhussäng och det är en lyft i taket. Några skåp finns där också.

Bertil ryser i kroppen. Här skulle jag själv inte vilja hamna tänker han. De går ut till bilen och kör därifrån under tystnad. Var och en grubblande på hur det skall bli, Bertil över hur det ska bli för deras far, och Erna över hur snabbt hon kan få fatt i lite sponken. Bertil släpper av Erna utanför pappans bostad och kör vidare hem till sig utan några missöden i trafiken. Han går in till sig, öppnar en öl och går en runda till hallspegeln. Där står han en bra stund och njuter av anblicken.

-Imorgon är det jag som åker upp till sjukhuset och ser om jag inte träffar Dolores, säger han högt för sig själv. Han kastar en sista beundrande blick i spegeln på sig själv innan han går ut och sätter sig i sin hammock och drömmer om vilken bil han ska köpa nu när han har möjlighet.

Förföljaren

Under tiden hemma i Tures bostad lider Erna alla helveteskval, det suger som fan i kroppen efter sprit. Det har gått bra dagtid när hon har haft annat att pyssla med, men nu i sin ensamhet blir hon alldeles skakig i kroppen och kan inte slappna av. Hon känner sig som om hon håller på att kvävas. Sprit! Sprit! Kroppen riktigt skriker efter sprit.

-Bara en enda liten skvätt för att lugna ner mig tänker hon.

-Nej, så fan heller jag pallar inte, utbrister hon, nu måste jag ha något starkt!

Erna och slår näven i bordet. Hon måste ut i friska luften, andas och skaffa sig något att dricka. Hon går ut på stan. Krogarna håller på att stänga ner och det vilar ett lugn över staden. In på första bästa sjapp och beställer en stor stark och ett glas whiskey.

Hon halsar båda snabbt och känner genast hur kroppen slutar skaka och efter ytterligare ett glas vandrar hon ut och går genom stadsparken som ligger som en oas med all sin grönska och sina blomsterplanteringar mitt i centrum. Så rofyllt det är, en riktigt skön sommarnatt. Hon möter en och annan nattvandrare som kanske är på väg hem efter en natt av festligheter.

Hon promenerar vidare förbi gatan där Bertil bor. Nu känner hon sig lite bättre, spritbegäret är stillat för stunden och hon försöker bara njuta av stadens skönhet i sommarnatten. Månen lyser så gul och vacker på himlen. Plötsligt hör hon hur det knakar till i buskagen bakom henne. Hon vänder sig om, raglar till men står på benen, men kan inte se något. Hon går vidare. Det knäpper till som om någon trampat på en gren som knäckts.

Återigen vänder hon sig om men ingen syns till. Nu börjar hon känna sig obekväm och trampar på med snabba, lite svajiga ben hemåt.

Hela tiden känner hon en obehagskänsla som om någon följer efter henne. Hon vänder sig om, hon ser ingen men känslan sitter kvar.

Framme vid bostaden låser hon snabbt upp och går in. Hon låser dörren och hänger på säkerhetskedjan. Hon lägger örat mot dörren och lyssnar efter steg utanför. Hon går till köksfönstret och kikar ut och skymtar en skugga som försvinner bort utanför häcken.

Erna känner sig obehaglig till mods. Hon går in i köket och fäller ner persiennerna, går fram till spisen och öppnar ugnsluckan. Jo, påsen med pengarna ligger kvar under en av plåtarna. Hon går vidare runt i lägenheten och släpper ner alla persiennner. Därefter går hon in i badrummet, öppnar badrumsskåpet och tar fram en karta Sobril som hon fått utskriven av en läkare för att lindra sin oro. Hon tar ut en tablett och sväljer ner den med lite vatten innan hon kryper ner i sängen och somnar direkt.

Nästa morgon, tja, morgon och morgon, kanske sen förmiddag, tar Bertil bilen för att åka upp till sjukhuset. Visst, självklart vill han hälsa på sin far men Dolores är ständigt i hans tankar sen första gång han såg henne, så henne hoppas han att han träffar på. Bertil svänger ut från parkeringen men ser inte den kundvagn som kommer framstickande mellan två bilar, utan träffar kundvagnen med fronten på bilen.

Den far i väg och sprider sitt innehåll över marken. Gamla tidningar, tomburkar, flaskor och gamla kläder flyger ut ur vagnen.

Det är en kvinna som kört ut vagnen mellan bilarna. Hon är klädd i gamla trasiga paltor som inte verkar ha sett vatten på ett bra tag. Hon ser gammal och rynkig ut och ger upp ett skrik ett som ekar mellan husen. Bertil tvärnitar och hoppar ur bilen, går fram till den skrikande kvinnan, troligen en stackars uteliggare, och börjar prata med henne.

Till slut ger hon upp skrikandet och lugnar ner sig.

-Alla mina saker, säger hon uppgivet.

Bertil vet inte riktigt vad han ska göra. Han hämtar vagnen som är hoptryckt och bara rullar på två hjul nu. Han går fram med den till kvinnan och tar samtidigt upp en hundring ur fickan och ger henne. Hon skiner upp som en sol. Leende visar hon sin glesa rad med gulnande tänder och ger Bertil en uppskattande blick.

Han hoppar in i bilen och fortsätter upp mot sjukhuset. Väl framme vid sjukhuset parkerar han bilen och ger sig av mot pappans avdelning. Han ser inte sett skymten av Dolores trots ihärdigt spanande på väg in till pappans rum.

Bilkåt

Ture sitter i sitt rum fullt påklädd i sina egna kläder och hans necessär ligger i korgen på rollatorn när Bertil kommer in på rummet.

-Hej pappa, säger han. Ture tittar upp och nickar lite uppgivet. Ja, säger han, nu har ni fått som ni velat. Nu har ni fått in mig på hemmet och jag hoppas ni är nöjda. Men en sak vill jag att ni gör. Jag vill ha min gamla fåtölj med mig.

-Det har vi redan ordnat pappa, jag och Erna körde ner den igår säger Bertil och får ännu mer skuldkänslor, nu när Ture verkar vara hur klar som helst.

-Vi gör detta för din egen skull för att du skall ha det tryggt och lugnt, fortsätter han, kanske mer för att döva sina egna känslor än för att lugna pappan.

En sköterska kommer in och meddelar dem att bilen nu är här. Ture reser sig upp ser sig om.

-Ja, då checkar vi väl ut då Margit säger Ture och tar sköterskan under armen och går ut i korridoren. Bertil ser på pappans blick att han nu har försvunnit in i sin egen värld igen.

Bertil kör hem till Erna för att packa ner lite kläder och annat som Ture behöver ha med sig till boendet. Erna nämner inget om gårdagen för Bertil. Det var väl fantasier tänker hon, inget har hänt och ingen har försökt ta sig in. Han och Erna packar ner vad de tror pappan behöver, åker sedan till Astrakanen och packar upp i skåpen. Ture bara sitter i sin fåtölj, han säger inte mycket men ser rätt nöjd ut ändå, tycker Bertil.

De åker tillbaka och Bertil släpper av Erna. Därefter åker han runt till olika bilfirmor och testkör olika bilar och han fastnar för en BMW.

Det är en automatväxlad Coupe Sport. Lacken är safirsvart metallic och bilen är av nyare modell. Allt detta har Bertil läst på deklarationen på vindrutan. Själv är han inte så insatt i modeller, motorer och olika typer av lack. De begär strax över 400 000 för den och Bertil är sugen som fan.

Han är i valet och kvalet. Men det kanske inte är läge att shoppa loss än, tänker han. Han kör därifrån och på hemvägen drömmer han om att han kör sin nya BMW. Dolores sitter bredvid och kastar lystna blickar på honom, blickar fyllda med åtrå. Han gasar på så det skriker i däckerna i svängarna på den gamla Volvon. Äntligen, drömmer han vidare, äntligen får jag den uppskattning som jag ärligen förtjänar.

Han vaknar upp ur sina drömmar och bromsar in, men för sent. Han dundrar in i ett träd som står planterat precis utanför hans bostad. Som tur är har ingen, varken djur eller människa, kommit i vägen för Bertil där han farit fram som den värsta rallyföraren.

Själv har han dunkat huvudet i ratten och fått ett märke i pannan, men annars är han helt oskadd. Men av hans gamla Volvo återstår bara skrot. Hela frampartiet är intryckt. Det rinner vatten och olja under bilen och det ryker från motorn. Bertil kliver ur bilen, går runt till fronten och ser förödelsen. Han sparkar till på framdäcket.

-Ja nu har du gjort ditt. Nu får det bli skroten, mumlar han, och går in och ringer efter bärgning. Nästa morgon vaknar Bertil tidigt, han ligger och tänker på den BMW han provkört dagen innan.

-Fan, svär han till. Det kan jag väl unna mig och nu har jag ju inget att köra heller. Den passar mig som handen i handsken. Den bilen är ju jag! Så är det!

Jag köper den, säger han högt för sig själv, jag far upp till firman och köper den direkt efter frukost.

Efter morgonbestyren och den obligatoriska timmen framför spegeln, gör sig Bertil klar för att köpa bil. Han funderar över pengarna? Hur fan gör jag med betalningen? Kan jag komma och slänga upp 400 000 kontant? Jag har ju inte stulit dom. Eller? Jovisst fan har jag det, tänker han.

Svetten bryter fram i pannan. Han går fram och tillbaka i lägenheten. Hur i helvete ska jag göra? Talongen, tänker han, utbetalningstalongen. Den har jag ju ifall det blir några frågor.

Han går till frysen där han lagt pengarna, paketerade i dubbla återförslutningsbara fryspåsar. Han har lagt femtiotusen i var påse. Han tar ut åtta av påsarna och plockar ut pengarna. Han kontrollräknar dom. Jo, det stämmer. Fyrahundra tusenlappar. Han stoppar ner dom i sin väska.

Han går ut, tar sin gamla cykel och trampar i väg mot bilfirman. Bertil känner sig upprymd och vill snabba sig, så han trampar på lite extra. Nu jävlar ska här köpas bil, tänker han. Han svänger in till firman strax innan de har öppnat, går fram till dörren och rycker lätt i den, men den är låst.

Han väntar otåligt utanför, det pirrar i kroppen och han är bilkåt som fan. Strax därefter öppnas dörrarna och Bertil kliver in. Direkt är en av försäljarna på honom och är så hjälpsam som bara en bilhandlare kan vara. Det är samma säljare som han träffade på när han var och provkörde en BMW tidigare. Hans namn är Sören, kommer Bertil ihåg, och det går ju även att läsa på namnbrickan som sitter på hans profilerade skjortbröst.

Sören är en garvad säljare och har i mångt och mycket de egenskaper som krävs för att kränga bilar till folk. Han har ett välsmort munläder och ett rymligt samvete och skulle säkert kunna sälja en gammal häck till sin egen mormor för ett rejält överpris, om det bara gav extra provision i hans egen ficka.

Han är utrustad med livlig fantasi och han brukar roa sig med att försöka avgöra vilken bilmodell som kunderna är intresserade av eller har råd med, innan de börjar kolla runt. Bertil hade han klassat som en typisk gammal begagnad Volvoägare.

Det passade honom tyckte Sören, men hade till sin förvåning fått ändra uppfattning när Bertil ville provköra en bil i den högre prisklassen. Inte honom emot bara han fick sälja och fick ut så mycket som möjligt till sig själv. Då skulle Sören känna sig nöjd.

-Har du bestämt dig nu? Frågar Sören honom, ska vi göra slag i saken och gå in på kontoret och skriva papper? Bättre bil kommer du aldrig att hitta, inte för dom pengarna, fortsätter han. Bara körd ett par hundra mil. Vill inte du ta den så har vi en annan spekulant som skall titta in lite senare i eftermiddag. Jag höll på den till dig eftersom jag tyckte att den var klippt och skuren för dig. Passar dig precis. Munnen går i ett på honom, som om orden aldrig vill ta slut.

Bertil är ju också ivrig och vill absolut få affären klar så fort som möjligt, men känner sig osäker för hur Sören skall reagera på kontanterna.

-Ok! Säger han, och följer efter in på kontoret.

Sören går in och sätter sig bakom sitt skrivbord och ber Bertil slå sig ner mitt emot.

-Jag börjar skriva lite säger han. 424 000 var det alltså, säger Sören.

Jag fick ju bara med mig 400 000, kommer Bertil på.

-Jag kan ge 400 000 säger han. Sören tittar på Bertil.

-Då kommer jag ju att förlora på affären! Men inombords är han väldigt nöjd, eftersom han räknat med att de skulle få gå under fyrahundra papp om de skulle få den såld. Han försöker se bekymrad ut och rynkar sin panna och låtsas fundera.

-Jag ska ge dig ett erbjudande som du inte kan tacka nej till. Jag sänker den med 10 000 bara för dig, men då måste du slå till här och nu. I eftermiddag är den borta.

-Ok! Säger Bertil jag tar den. Men jag vill ta med mig den direkt.

-Det kan vi ordna du, säger Sören och tittar upp, du får ett par tillfälliga skyltar tills allt är ordnat med Transportstyrelsen. Sören fortsätter med skrivandet och fyller i alla nödvändiga papper som behövs. Sen tittar han upp på Bertil.

-Då återstår hur vi gör med betalningen. Vi har ju möjlighet att erbjuda förmånliga lån, säger han.

-Jag vill betala med kontanter, säger Bertil.

Sören hajar till och ser på honom med förvånad blick.

-Nu brukar ju vi aldrig hantera så stora summor kontant, säger han. Det bästa är om du kan betala via banken.

-Jag har kontanterna här i väskan, säger Bertil och håller upp sin gamla slitna skinnbag.

Sören verkar ännu mer förvånad.

-Varför har du så mycket kontanter i en bag? Undrar han.

-Jag litar inte på banker, drar Bertil till med. Svetten rinner fram i pannan. Jag vann på lotto och hämtade ut det i kontanter, fortsätter han.

Sören sitter och tänker, va fan är det för pengar, är de från ett rån eller är det svarta pengar från knarkaffärer som han vill tvätta? Han ser framför sig hur Bertil smugit omkring utanför ungdomsgårdar och skolor och sålt knark till ungdomar.

Han stirrar på Bertil.

Han kanske är en torped som fått betalt för att ha ihjäl någon, kanske har han slagit ner och rånat någon stackars åldring ute på vischan någonstans. Sörens fantasi flödar och plötsligt får han för sig att Bertil har ett vapen i sin bag också. Nu rinner svetten även i hans panna, och han reser sig på darrande ben.

-Jag måste gå och prata med min chef säger han och försvinner snabbt ut genom dörren.

Efter ett tag hör Bertil hur det diskuteras på kontoret bredvid. Sedan kommer Sören tillbaka med en annan man i följe.

-Inte för att jag misstror dig, säger mannen och tittar på Bertil, men har du något som bevisar att det är dina pengar?

Bertil tar upp utbetalningstalongen ur fickan och räcker över den till Sören som tittar på den och visslar till.

-Inte illa, inte illa alls, säger han och lämnar över talongen till den andra mannen.

Sören har nu återfunnit fattningen och känner sig lite dum för sina fantasier.

-Ja, du får ursäkta säger han, men vi måste kolla upp så att det inte är onda pengar.

-Nu tycker jag att vi åker upp till banken och ordnar så att pengarna hamnar på vårt konto, säger han.

Nu känner han sig uppåt igen, han är glad och tänker förnöjt för sig själv, detta blir en rejäl hacka till mig.

När Bertil hämtat ytterligare 14 000 och allt är klart, sätter han sig i sin nya bil och kör i väg. Fy fan tänker han, nu är jag kung. Sen ger han järnet på vägen in mot stan.

Inne på sitt kontor står Sören och tittar efter honom när han kör i väg. Han är väldigt nöjd med att han lyckats kränga bilen till ett så pass bra pris, men tanken på att Bertil kommit över pengarna på något kriminellt sätt finns kvar i hans huvud. Fast va fan bryr jag mig om det, tänker han. Huvudsaken är att affären kom i hamn. Så sätter han sig på kontoret med fötterna på skrivbordet och börjar nynna för sig själv.

Under förmiddagen har Sören funderat mycket på Bertil och hans pengar. Han kan inte släppa tanken på att det finns en hel del mer att hämta. På lunchen ringer han sin syster, som är av samma skrot och korn som honom och helt utan skrupler. Lika pengahög och utan samvete precis som sin bror. Han berättar om den märkliga bilaffären han varit med om på förmiddagen.

Nu vill han att hon skall försöka komma honom nära och försöka luska ut lite mer om vad som finns att hämta. Eftersom hon alltid är i stort behov av pengar på grund av sin förkärlek till prylar och ett utsvävande nöjesliv, är hon genast med på noterna. Ja för fan säger hon. Jag skall nog charma honom och linda honom runt mitt lillfinger.

-Finns det mer stålar skall de snart vara våra!

De bestämmer att Sören ska spana in Bertil för att ta reda på lite mer om honom.

Jakten på pengarna

På vägen hem kommer Bertil på tanken att svänga förbi sjukhuset för att se om Dolores jobbar. Efter att parkerat bilen beger han sig mot ingången, djupt försjunken i sina egna tankar om Dolores, hennes yppiga byst och kurviga kropp. Han stegar in på avdelningen med hjärtat klappande hårt i bröstet och spanar efter den sköna uppenbarelsen, men hon syns inte till någonstans. Han går till sköterskeexpeditionen och utanför stöter han samman med en sköterska och frågar henne var han kan hitta Dolores, för det är en sak han vill prata med henne om. Han blir upplyst om att Dolores inte jobbar nu utan har kvällspasset idag. Besviken ger han sig av.

Senare på kvällen efter att planlöst ha kört runt, beger sig Bertil till sist tillbaka upp mot sjukhuset. Om han varit lite uppmärksam hade han kanske sett bilen som följ honom ett tag men hans tankar är hela tiden på annat håll och bara genom ett under har han undgått att förorsaka några olyckor. Efter att ha parkerat bilen stegar Bertil in genom sjukhusets entré. Han stannar till och köper en bukett blommor och en ask med choklad, sen beger han sig vidare upp till avdelningen där Dolores jobbar. Han stannar till framför en spegel, blir stående och beundrar sig själv, suckar till och tänker, Nu lilla flicka kommer du att bli tagen när en grann och stilig man kommer med blommor och konfektyr.

-Ja du tror väl inte dina öron när jag förklarar min kärlek för dig, säger han skrockande innan sliter han sig från spegeln och går vidare.

Framme vid avdelningen där Dolores arbetar stegar han in och spanar ivrigt efter sin tillkommande. När han får se henne komma gående med snabba steg skyndar han sig fram och bakifrån lägger han armen runt hennes midja, lutar sig fram och insuper doften från hennes hår.

-Här kommer dina drömmars man säger han och svänger henne runt mot sig och håller fram blommorna och chokladen.

I Dolores ansikte kan först ses förvåning och häpnad sedan blir hennes mörka ögon om möjligt ännu svartare. Hon slår till Bertil med sådan kraft, mitt på hakan, att han faller ihop som en geléklump.

-Försvinn härifrån din jävla äckliga gubbe, gastar hon! Försvinn annars ringer jag efter polis!

Bertil reser sig på ostadiga ben och går slokörad därifrån. På väg ut funderar han på vad som gick fel. Hur kunde hon motstå min lilla kärleksförklaring, hur kunde hon motstå mig, en så snygg och ståtlig man.

Medan han lommat vidare och tankarna farit runt i hans huvud kommer han snart fram till utgången. Fortfarande djupt försjunken i sina tankar ser han inte kvinnan som kommer utrusande genom en av dörrarna precis innan för entrén. Kvinnan springer rakt in i Bertil och båda tumlar omkull och far ut på backen utanför.

Kvinnans handväska öppnar sig och allt innehåll sprider sig över stenplattorna vid ingången.

Alla män som någon gång tittat ner i en kvinnas handväska har säkert undrat hur alla saker får plats och varför de över huvud taget finns där. Behöver de verkligen bära med sig alla dessa ting? Sminkaskar av alla de sorter, speglar, kammar, hårborstar, nagelfilar, pincetter, tamponger och kvitton mm.

-Förlåt, säger Bertil och börjar samla ihop sakerna från marken.
-Ingen fara, svarar kvinnan. Det var mitt fel, det var jag som kom rusande för att inte missa bussen, men nu spelar det ingen roll för den har säkert redan farit i väg och nu missar jag väl tåget också.

De reser sig samtidigt och står där framför varandra. Deras blickar möts och inom Bertil sprider sig en varm känsla, en känsla han inte känt förut. Leendet som kvinnan ger Bertil gör honom knäsvag och borta är tankar på Dolores.

Vad som nu händer med Bertil kan bara den förstå som någon gång i livet blivit blyxtförälskad. Hon är en vardaglig medelålders kvinna i 45 års åldern. Inte ful men inte någon som män skulle vända sig om och titta en extra gång på. Men i Bertils ögon blir hon till den vackraste kvinna han någonsin mött. Nu har en låga tänts inom honom och Bertils ögon gnistrar när han ser på henne. Kvinnan ler mot honom med ögon som får Bertil att bli alldeles knäsvag.

-Jag får helt enkelt vänta på nästa buss, säger hon.

-Jag kan skjutsa dig säger Bertil och har totalt glömt bort alla den förnedrande händelsen med Dolores.

-Vill du det? Frågar kvinnan.

-Jag heter Bertil, säger och sträcker fram handen.

Hon tar hans hand i sin och han känner hennes lilla mjuka hand i sin.

-Kerstin, säger hon med ett leende. Jag heter Kerstin.

Hon försöker ta till sig handen men Bertil kramar den hårt och hon kommer inte loss. Till slut lättar han på greppet och hon plockar upp sin handväska där allt nu ligger nerstoppat i en enda röra. Precis som det brukar vara. Nu är Bertil alldeles till sig och tror sig känna att Amors pilar äntligen träffat rätt.

Snyggt gjort syrran! Tänker Sören, där han står gömd bakom trädningen och spanar strax intill! Nu ska vi se vad vi kan få ut av det här!

Sören skyndar i väg till sin bil för att följa efter Bertil när han kör i väg och han tänker på de pengar som han troligen snart skall håva in. Då kan chefen på bilfirman gå och dra något gammalt över sig.

Under bilfärden ner till tågstation berättar Kerstin att hon jobbar som undersköterska på sjukhuset, och att hon bor tre mil bort och tågpendlar till jobbet. Bertil berättar lite om sig själv och tänker på hur lätt och naturligt det känns att prata med henne. Innan Kerstin stiger ur bilen, bestämmer de att de skall träffas nästa dag och ta en fika efter att hon gått av sitt arbetspass. Om Bertil varit lite mer uppmärksam hade han kanske sett att Sören, bilförsäljaren, följt efter dom ner till centralen och nu stod halvt om halvt gömd bakom ett träd vid ingången och spanade.

Under de dagar som följer träffas Bertil och Kerstin så gott som dagligen och senaste natten stannade hon kvar hos honom och sov över. Det blev en natt av het kärlek som Bertil fick uppleva. Han som inte sedan yngre dagar knappt varit närmre en kvinna än i kön på ICA butiken. Bertil föga anande att Kerstin på uppdrag av sin bror är ute för att luska ut hur det står till med pengarna och om det finns mer undanstoppat och var. Efter att Bertil träffat Kerstin har han bara ögon för henne och han har blivit en mindre fara i trafiken.

Inte en enda gång har han varit ute för någon incident. Kerstin har vid flertal tillfällen när Bertil varit upptagen i köket eller på toan försökt kolla igenom lägenheten men utan resultat. Hon har pratat om att resa i väg sista veckan på Bertils semester, men sagt att hon nog inte har råd. Bertil har skrockat och sagt att det behöver hon inte tänka på. Det ekonomiska tar han hand om.

Kerstin förstår nu att pengar finns att hämta för Sören och henne. Frågan är bara hur hon skall luska ut var pengarna finns?

Svenne sitter på parkbänken i dungen bakom systemet tillsammans med sina polare och dricker.

Han tänker på Erna. Drickat håller på att ta slut och han funderar på hur han ska komma över lite stålar till mer dricka. Strupen behöver sitt, tänker han. Han vet ju var Erna bor nu, eftersom han följt efter henne härom natten när han råkat få syn på henne på stan.

Han reser sig från bänken och säger till polarna.

-Jag ska se om jag kan fixa lite stålar. Sen går han i väg mot

bostaden där han vet att Erna bor. Han ringer på dörren och Erna öppnar.

-Svennel! utbrister hon förvånat. Vad gör du här?

-Är det så konstigt om man saknar sin gamla polare, säger han, va fan va du har förändrats, hälsar inte på hos sin gamla kompis. Men du? Har du några kronor till övers för en törstig kamrat? De har du väl, polarn, fortsätter han och ser med bedjande ögon på Erna.

-Jag har inte så mycket säger hon, men jag ska se vad jag kan skrapa ihop. Vänta här så ska jag hämta vad jag har.

Erna känner sig lite olustig och vill bli av med Svenne så fort hon kan. Hon hämtar lite växelpengar och lämnar dom till Svenne.

-Har du inte mer? Frågar han och tittar ner på pengarna han fått, de räcker knappt till en halvflaska ju. Erna skakar nekande på huvudet.

- Nej det är allt jag har över. Hon vill ju inte att Svenne ska förstå hur mycket pengar hon har.

Svenne lommar besviket i väg och tänker, lilla gumman, tror du jag är tappad bakom en vagn? Stålar har du säkert gott om och jag ska nog fan i min lilla låda, snoka reda på var dom finns. Han går direkt till systemet köper en halvflaska Renat special och två burkar Falcon.

Han går inte tillbaks till sina polare utan beger sig hemåt, efter att ha tagit en rejäl klunk av spriten och halsat en öl direkt han kom ut genom dörren från spritbutiken.

Det tar lång tid att gå, eftersom han trampar luft, trots att bostaden inte är mer än något kvarter bort. Hemma igen, sätter sig Svenne och funderar på hur han ska komma åt lite av Ernas pengar, för pengar har hon ju. Det hörde jag ju själv att hon och hennes bror pratade om häromdagen, tänker han.

Han reser sig går till Ernas gamla lägenhet och känner på dörren. Den är olåst och han går in. Han går runt och kikar i alla skåp efter något som kan bekräfta att han har rätt. Han hittar inget i skåpen, han kikar i ugnen också men inget där. När han står på knä vid spisen råkar han kasta han en blick in i sovrummet. Vad är det för något som ligger under sängen? Han blir nyfiken och går dit. Där bland mus-skit och dammtussar ligger två hundralappar som Erna inte sett när hon rafsade ihop sedlarna igen efter att de fallit ur pappkassen.

-Jag visste väl det, säger Svenne högt för sig själv när han plockar upp sedlarna och stoppar ner dom i fickan, stålar så mycket att hon kan strö dom runt sig utan att behöva bekymra sig.

Han går hem till sig, sätter sig vid köksbordet öppnar en Falcon.

-Snart är det jag som gör en liten påhälsning hos min söta lilla Erna, säger han och skrattar högt för sig själv.

Svenne smyger i buskagen utanför huset där Erna bor. Han kikar in genom fönstret och ser att Erna är hemma. Han går in mot centrum igen och hem till en av sina polare, där han får sig något litet för sin ständigt törstande hals. Svennes polare dricker allt de kommer över, T-röd, rakvatten, handsprit och en del käkar till och med skokräm. Men aldrig Svenne, han håller sig till det som är avsett att kunna drickas.

Tabletter har heller aldrig varit hans grej. Nej kăkar piller det gör jag inte har han alltid sagt när någon haft sådana att erbjuda. Efter några timmar ger sig Svenne av mot Ernas bostad igen för att kolla om hon fortfarande är hemma.

Nu verkar det som om ingen är hemma och han kikar in genom fönstren och kan inte se någon och Svenne förmodar att bostaden är tom. Han går fram och känner på ytterdörren men den är låst, så han smyger runt till baksidan fram till altandörren. Även den är låst.

Han ser sig omkring på uteplatsen och ser en sten. Han plockar upp stenen och knackar sönder rutan, sedan väntar han ett tag för att se om någon hört något. När inget händer sticker han in handen genom den trasiga rutan och regler upp dörren. Nu är han inne och går runt i rummet för att se om han kan hitta några pengar. Risken är ju stor att hon satt in dom på banken, tänker han. Ett efter ett öppnar han skåpen i köket men hittar inget. Han går ut i hallen inget där heller. Fan i helvete, mumlar han tyst.

Han kikar under sängen i sovrummet Nej, inget där. Han öppnar garderoben rotat bland kläderna, river och sliter i dom. Längst i garderoben ser Svenne en lite större blå bag, han river åt sig den, öppnar, och flämtar till när han får se alla pengar som ligger där.

Han kör ner handen och roffar åt sig en bunt med sedlar som han stoppar på sig, sedan lägger han in bagen igen men ångrar sig. Han tar hela bagen och rusar ut genom hallen låser upp ytterdörren och springer med full fart ut på framsidan och vidare ut på gatan.

På andra sidan av stan sitter Ernas ex PG, egentligen döpt till Per Gunnar, alldeles ensam i sin bostad och begrundar sitt öde. Han är 56 år fyllda och den yngre kvinna som han lämnade Erna för, har för länge sedan övergivit honom.

Det förhållandet varade inte särskilt länge. Det varade bara så länge de sparade pengar PG hade haft att slösa bort på henne hade varat.

Nu är han arbetslös sen länge, stämplingsdagarna har tagit slut och utsikterna till jobb är inte stora. PG blev arbetslös då de lade ner den mekaniska verkstad som var underleverantör till en större bilkoncern, där han stått och fräst spår i olika detaljer till en av deras bilmodeller. Företaget klarade inte att överleva då betalningarna för levererade varor ställdes in.

Det finns inte många kronor kvar på hans konto på banken och han känner sig smått desperat. Flaskan med billig sprit står framför honom på bordet och verkar vara hans enda tröst. Han håller upp en rejäl mängd sprit i ett dricksglas, tar paketet med juice, stänker i några droppar och sveper innehållet direkt. Han har sett Erna på stan ett par gånger den senaste tiden och han har följt efter henne och konstaterat att hon nu bor i sin fars insatslägenhet. Hur fan har hon råd med detta, utan jobb och bara bidrag från det sociala?

Likadant med Bertil tänker han. Honom har han sett köra omkring i en sprillans ny bil! Var har de plötsligt fått så mycket pengar ifrån? Så vitt han vet så lever deras far fortfarande, så något arv rör det sig inte om.

Man kanske skulle försöka försonas med henne och få henne att dela med sig av sina stålar? Tänker han. Han håller upp ännu en stadig grogg åt sig, höjer glaset till munnen och låter innehållet rinna ner i strupen. Sedan reser han sig, tar sina bilnycklar och går ut och sätter sig i bilen. Han har inga skrupler för att han inte är nykter. Han startar bilen och kör i väg för att se om han inte kan få prata några ord med Erna.

Färden genom stan går vingligt men inga olyckor händer. PG gasar på rejält när han svängt in på gatan där Erna nu bor och märker inte att han strax är framme.

Precis när han kommer fram till huset kommer plötsligt en man utrusande rakt ut framför PG som inte hinner reagera utan mannen träffas av framskärmen på bilen, väskan som han bär på lossnar ur hans grepp och flyger i en vid båge och landar på gatan en bit bort.

-Fan i hela helvete! Skriker PG rakt ut.

Han trampar gasen i botten och drar därifrån. Svenne som är den som kommit utrusande är inte så skadad han har rest sig upp och ser sig runt efter väskan med pengarna. Då blir han medveten om att en bil bromsar in och stannar till och han haltar halvspringande därifrån.

Boendet Astrakanen

Det är Bertil och Erna som kommer tillbaka efter att ha varit ute och provåkt Bertils nya bil. De har sett hur mannen blivit påkörd och att den andra bilen bara har trampat järnet och stuckit. Varken Bertil eller Erna ser registreringsnumret på den smitande bilen.

-Det var ju Svenne för fan, Jag tyckte åtminstone det liknade honom, säger hon till Bertil.

Nu får Erna syn på den blå bagen som ligger en bit bort, hon går dit öppnar den och ser pengarna.

-Va fan, säger hon. Han har vart inne o snott mina pengar. Hon springer in och ställer bagen och går ut på gatan igen.

-Kom, säger hon, vi går in.

Erna och Bertil går in i bostaden. Båda är nu väldigt uppskakade över olyckan de fått bevittna. Inne i lägenheten ser de att fönstret i altandörren är sönderslaget och dörren står öppen.

-Det var alltså så han tog sig in säger Erna.

-Vadå tog sig in? Frågar Bertil som inte har en aning om att hon hittat sin bag med pengar ute på gatan.

-Jag hittade ju bagen med mina pengar ute på gatan, förklarar Erna för honom.

-Vi får ringa så de kommer och fixar rutan i morgon, vi kan ju inte ringa polisen, då blir det bara en massa frågor. Det är ju ingen mening att ringa och anmäla påkörningen heller. Jävla tur att vi kom som vi gjorde annars hade pengarna vart borta. Bertil pratar på av nervositet och upprördhet.

Det är en sen eftermiddag och personalen på Astrakanen är på väg att duka fram mat till de boende.

När de öppnar dörren till Tures rum hittar de honom sittande på golvet med fullt av papper runt omkring sig. Det är brunt omslagspapper men också en massa tillklippta pappersbitar från tidningar. Han sitter på golvet med sin fåtölj omkullvräkt och jämrar sig så som om han har förlorat det dyraste och käraste han äger här i livet.

Var allt papper kommer ifrån är mer än personalen kan lista ut. De är tvungna att vara två personer för att kunna få upp honom från golvet, fastklamrad som han är vid sin fåtölj. Till slut har han lugnat sig så mycket att de kan lägga honom i sin säng och ge honom en lugnande tablett. De städar upp allt papper och lämnar honom sedan ensam. När de har gått reser sig Ture, spottar ut tabletten och smyger ut ur rummet.

Han verkar vara i en av sina klarare stunder just då. Han går och känner på dörrarna ut. En av dem har inte gått i lås och han smiter snabbt ut och stänger dörren efter sig.

Ingen upptäcker att Ture har lämnat sitt rum och är på väg mot grinden som vetter mot friheten. När Ture kommer fram till grinden kommer precis ett par som skall besöka en anhörig på någon av avdelningarna. De ringer på klockan och inne från boendet trycker de på knappen som öppnar grinden så de besökande kan gå in. Ture hoppar fram från sin plats bakom en buske och smiter ut innan grinden slår igen.

Nu skulle säkert Ture lyckats med att ta sig från boendet till vart han nu var på väg, men just då kommer en personal körande i sin bil för att påbörja sitt pass på Astrakanen.

Hon känner omedelbart igen Ture som kommer gående på vägen, hade hon inte känt igen honom hade hon nog stannat ändå när hon ser honom komma gående klädd i linne och kalsonger och ett par filttofflor. Nu verkar han vara helt borta igen och vet säkert inte själv vad han gör där eller vart han är på väg.

Han följer snällt med tillbaka och han lullar själv in på sitt rum och lägger sig i sängen och somnar av trötthet efter uppståndelsen med fåtöljen och försöket att rymma.

Nu verkar det som om något gått snett i Tures huvud efter händelsen på rummet och det misslyckade rymningsförsöket, och innanför väggarna på boendet Astrakanen är inte allt längre som det varit. Det har gått några dagar efter dessa händelser när Ture en morgon vaknar upp ur sin sömn, han går ut från sitt rum och in i rummet bredvid där en kvinna ligger och sover.

-Det är jag, Margit säger han och lägger sig bredvid henne i sängen. Han börjar smeka henne och börjar försöka ta av henne nattlinnet.

Då vaknar kvinnan upp och ger till ett skrik som får personalen att komma springande. När de öppnar dörren ser de Ture i full färd med en kärleksakt. De skyndar fram till sängen och försöker försiktigt få Ture att lämna sängen.

Det är inte första gången detta händer, utan gång efter annan har personalen hittat honom i något annat rum än där han bor. Ibland sovandes men ibland i färd med en kärleksakt med någon kvinnlig medpatient.

De har hittat honom med byxorna nere ett antal gånger under de senaste dagarna. Visserligen har de boende, åtminstone de av motsatt kön, på något sätt levt upp och verkat mindre apatiska sedan Ture började göra besök på deras rum. Men personalen inser nu att något måste göras, detta inte kan få fortgå utan kontakter senare på förmiddagen, Tures anhöriga och kommunens enhetschef för att i få till ett möte och diskutera vilka åtgärder som behöver vidtas.

Tures hjärta, som sen tidigare varit svagt har tagit stryk av alla eskapader på hemmet och senare på kvällen faller han ihop på golvet utanför sin dörr. Personalen ringer efter ambulans och han transporteras upp till sjukhuset.

Där konstateras att han fått en lindrigare hjärtinfarkt. På natten sover Ture oroligt i sin bädd. Han vrider, vänder sig och kvider högljutt i sömnen och kallsvetten bildar droppar i hans panna. Tures rumskamrat vaknar upp och ringer på larmet, men i samma ögonblick kommer en av sköterskorna inspringande i rummet.

Övervakningen som Ture är kopplad till har larmat. Ture mår dåligt och har svag och oregelbunden puls. Sköterskan larmar jourhavande läkare, som kommer springande efter bara några minuter. Läkaren heter Bwanbale, kommer från Uganda och är nästan helt svart i hyn.

Han har jobbat som läkare i snart 17 år och är mycket duktig och omtyckt. En sköterska möter upp honom och briefar honom om Tures status. Han går fram till Tures säng kollar in hans värden på skärmen. Han böjer sig ner över honom och i samma ögonblick slår Ture upp ögonen och får syn på Bwanbale.

Han reser sig halvvägs upp med ögonen uppspärade av skräck och ger till ett ångestfyllt skrik som ekar i rummet och faller sedan tillbaka ner i sängen igen. Det var ett skrik som kunde ha väckt dom döda, men för Ture blev det precis tvärt om. Han ger upp andan och hjärtat slutar slå, och trots ihärdiga upplivningsförsök står Tures liv inte att rädda.

Begravningen

Bertil har hittat en gammal masonitskiva i pappans förråd och håller nu på att försöka täcka för den trasiga rutan på altandörren när det ringer på hans mobil. Det är från sjukhuset och de meddelar att Ture gått bort. Erna fattar ingenting, de hade ju besökt honom tidigare idag. Vad hade hänt? De tar bilen och åker upp till sjukhuset för att få klarhet i omständigheterna kring pappans bortgång.

De får prata med doktor Bwanbale som berättar att deras far kommit in med en liten hjärtinfarkt men att läget försämrats och att han nu under natten fått en massiv propp i hjärtat och trots att de gjort allt de kunnat hade alla upplivningsförsök varit resultatlösa. De får gå in i rummet där Ture ligger och Erna storgråter medan Bertil är mer samlad, han visar det inte men sörjer givetvis ändå.

PG vrider och vänder sig i sömnen och drömmer om och om igen hur han kört på mannen som kommit utrusande på gatan. Han vaknar upp mitt i natten kallsvettig och bakfull, går upp dricker ett par glas vatten, öppnar fönstren på vid gavel och lägger sig igen. Tankarna mal i huvudet och han undrar hur det gick med killen han kört på, kände han igen mig? Har han berättat för polisen?

Lever han? Han kanske dog på fläcken, tänker han.

Till slut somnar han om, men i drömmen återupplever han scenerna från kvällen. Han vaknar på morgonen och det första han gör är att rusa ut för att köpa lokaltidningen för att se om det står något om händelsen i den. Han kan inte vänta tills han kommer hem utan bläddrar i tidningen, blad efter blad men hittar inte ett ord om någon smitningsolycka. Han pustar ut och återvänder till sin lägenhet. Vem fan var det som kom utrusande från Ernas bostad?

Varför verkar det som att ingen anmält olyckan? Något skumt är det med både Ernas och Bertils nya ekonomiska situation.

Han skall nog rota reda på hur det står till!

På hemmet Astrakanen har stillheten åter sänkt sig och de boende har till slut kommit till ro. Innan personalen går ner på nattbemanning, under nattetid är det endast en av personalen som jobbar, kollas att låsningen på alla ytterdörrar är i full funktion och att alla boende ligger och sover i sina rum.

Ett rum står nu tomt och inom kort kommer någon annan som har ett behov få sin sak provad, få flytta in och fylla den plats som Ture lämnat efter sig. Ingen av de boende är troligtvis medvetna om att Ture ens varit där även om han under sin korta vistelse både förgyllde och skapade oro i deras tillvaro. Hans personliga saker är hämtade, däribland hans kära gamla fåtölj som har flyttats tillbaka hans bostad.

Ingen av personalen kommer efter att en tid förflutit komma ihåg att Ture någonsin haft ett rum där. Andra äldre, dementa människor fyller på luckorna efter varandra och personalen har ingen tid att fundera över de som lämnat utan måste hela tiden försöka, så gott det går med den lilla bemanning och alla de arbetsuppgifter de har att ta hand om, göra livet så drägligt de hinner med, för de som för närvarande bor där.

Pappans bortgång, inbrottet och olyckan hon bevittnat och allt annat har till slut blivit för mycket för Erna. Hela hennes inre är i uppror och hon har på gravsättningsdagen varit på systemet och köpt både öl och sprit i stora mängder. Bara en liten skvätt för att klara av begravningsakten tänker hon och tar en klunk direkt ur flaskan strax innan Bertil hämtar upp henne för att köra till kapellet.

Tures önskan hade varit att få vila tillsammans med Margit i familjegraven. Han hade även uttryckt önskemål om en riktig kistbegravning Eldas upp, det ville han minsann inte hade han sagt. Nu, på Tures begravning har de närmaste släktingarna samlats för att ta ett sista farväl. Här finns bland annat Tures två år äldre bror Göte som körts till platsen av färdtjänst.

Göte är också drabbad av demens och hade det inte varit för att hans barn hade övertalat personalen på hemmet han vistades på att han skulle närvara, så hade han inte varit där.

Göte vet inte var han är eller varför och sitter under hela avskedsceremonin i det lilla kapellet i sin rullstol och småskrattar. Ibland säger han något som inte alls hör hemma i begravningssammanhang. Han är inte andligen närvarande även om han kroppsligen befinner sig där.

Under lovtalen för Ture om vilken bra och fin människa han varit, sådant som alltid sägs på begravningar även om den döde varit en riktig skitstövel under sin livstid, tror Göte antagligen att han är på någon tillställning någon annanstans. Var och på vilken, är något som bara Göte kunnat svara på, om han nu hade kunnat förmedla detta så någon hade kunnat förstå innebörd och sammanhang.

De står alla samlade runt graven när kistan sakta sänks ner. Bertil och Erna står tillsammans och Bertil håller en stöttande arm runt hennes axlar, mest för att hon inte skall rasa samman. En efter en går de fram till graven kastar ner en blomma och säger några ord till avsked. Göte blir körd fram till gravkanten i sin rullstol och någon har placerat en ros i hans hand. Framme vid kanten vickar rullstolen till och Göte glider av rullstolen och rullar ner i graven.

Alla rusar förskräckta fram till kanten och tittar ner, där ligger Göte utsträckt på rygg ovanpå kistan, med rosen i handen och tittar upp på samlingen.

Kanske är det av den kraftiga omskakningen när hans kropp dunsat ner på kistan eller att ren förskräckelse fått honom att bli helt klar över var han befinner sig.

-Nej, nej jag lever, skriker han, förbaskade människor! Skicka ner mig i graven utan kista och innan jag ens är död!

De får efter en stund upp Göte från graven och allt har gått bra med honom och han har inte tagit någon fysisk skada. Efter begravningsakten har de närmast sörjande samlats i Tures, numera Ernas, lägenhet för en enklare minnesstund där det serveras kaffe och tilltugg.

När de suttit en stund runt bordet och kaffet serverats, sticker Göte ner sin hand i kavajfickan och fiskar upp en snusdosa. Göteborgs prima står det på dosan, det är samma sort han använt allt sedan den dag han blev tillvand och beroende. Han knackar på locket och öppnar den. Hans fingrar kramar till en rejäl prilla och han försöker föra in den under läppen. Snusprillan smular sönder sig i hans mun. Hans tänder och läppar blir helt svarta av snus. Va fan, säger han. Hade jag redan en inne? Sedan försöker han resa sig ur rullstolen men detta går förstås inte. Han sträcker fram handen mot kaffekoppen och greppar teskeden som ligger på fatet. Han knackar den mot kaffekoppen.

-Jag ska få be att få utbringa en skål för brudparet! Säger han högt och klart, Sedan höjer han kaffekoppen i luften och sätter den till munnen där snus och kaffe blandas och den bruna vätskan rinner ner på hans skjortbröst.

Under minnesstunden har Erna upprepade gånger varit ute i köket och smuttat ur spritflaskan och efter ett tag är hon bra dragen och raglar omkring i rummet. Hennes två barn som också är där tar till slut och hjälper henne in i sovrummet och lägger henne på sängen.

När Erna så småningom vaknar till liv är det alldeles tyst i lägenheten. Hon stiger upp och ser att alla har gett sig av. Hon känner en stark ångest över att ha druckit på pappans begravning.

-Fy fan säger hon för sig själv, aldrig mer en droppe sprit, nu ska jag förbli nykter i framtiden.

Ett löfte som hon med all säkerhet inte kommer att kunna infria.

Kumpaner

Efter att Svenne blivit påkörd utanför Ernas bostad har han hållit en låg profil och mestadels hållit sig inne i sin lägenhet och endast varit ute för att inhandla alkoholhaltiga drycker. Han har klarat sig lindrigt undan från olyckan och bara några ömmande blåmärken och skrubbsår påminner honom om den olycksaliga kvällen.

Pengarna han fick med sig räcker fortfarande och han har inga skuldkänslor vad det gäller stölden. Han förbannar bara att han inte sett sig för när han rusade ut i gatan, då hade hela skiten, hela den proppfyllda väskan med pengar varit hans. Nu när Erna blivit medveten om att någon vet om hennes pengar har hon säkert placerat dom på banken eller på något säkrare ställe. Så går Svennes tankar, och han har för stunden gett upp tanken på ytterligare besök hemma hos Erna.

Svenne har gång på gång gått igenom kvällen då han blev påkörd och minnesbilderna har klarnat och han är nästan fullt övertygad om att det var Ernas ex PG som kört bilen. Förbannade smitare tänker han. Man borde kanske ta ett snack med honom och få honom att pröjsa lite stålar för att jag blev påkörd.

Dagen efter letar Svenne upp PG:s adress i en gammal sliten telefonkatalog som han hittat i sin lägenhet. Efter att han druckit lite av den sprit han fortfarande hade kvar hemma, beger han sig ut för att söka upp PG och försöka pressa lite pengar av honom för att han kört på honom och sedan smitit. Han tror inte att PG vet något om att han varit inne hos Erna och försökt roffa åt sig hennes pengar.

När Svenne kommer fram till gatan där PG bor letar han upp rätt husnummer och går in. PG bor i en hyresrätt i ett flerfamiljshus och innanför dörren på väggen, i en liten platt glasinramad boendeförteckning, kan Svenne läsa att en Per Gunnar Krans bor på första våningen.

Så tyst han kan tassas fram till dörren där PG bor och lägger örat mot den och lyssnar om han kan höra om det är någon hemma men så plötsligt gaskar han upp sig.

-Nä nu jävlar Svenne får du sluta vara så mesig, säger han högt till sig själv. Det är ju för fan han som kört på dig och inte tvärt om!

Han står en stund utanför dörren och försöker samla kraft och mod för att konfrontera PG. Svenne är ju som sagt egentligen inte någon våldsbenägen person. Till sist tar han mod till sig och ringer på. Han trycker gång på gång på knappen till dörrklockan och hör hur det plingar där innanför. Svenne fortsätter ihärdigt att ringa på. Han hör hur någon gaskar.

-Ja, ja, ja, jag hör! Sluta ringa jag måste ju för helvete hinna fram till dörren innan jag kan öppna! Jag bor ju för satan inte i en herrgård utan hör väl om det ringer på dörren!

Dörren öppnas och PG står där innanför och ser alldeles yrvaken ut med håret på ända och rödmosig i ansiktet och plirar med sömndruckna ögon på Svenne som står där utanför. Han känner vagt igen Svenne och kommer snart på att det är en av Ernas suparkompisar.

-Va fan vill du? Utbrister han, söker du Erna så har jag inte en jävla aning var hon håller hus!

Svenne som samlat mod utanför, försöker nu prata med stadig röst.

-Du körde på mig och smet, utanför Ernas! Jag vill ha lite kompensation för satan! Inte mer än rätt eller!

PG hajar till och minnet kommer tillbaka.

-Nu vill jag ha lite stålar annars får du stå för konsekvenserna!

Fortsätter Svenne och försöker att låta aggressiv och hotfull.

-Vänta lite nu, säger PG. Jag är luspank och inte en enda liten krona har jag. Lugna ner dig och kom in så får vi prata om saken, du förstår väl att det inte var min avsikt att köra på dig? Du kom ju utrusande ut på gatan som om du var jagad av den onde själv!

-Vad gjorde du hemma hos Erna förresten?

Svenne sväljer och vrider händerna nervöst när han följer efter PG in i lägenheten.

-Jag har ju hört talas om att Erna fått en del pengar och var där och jag tänkte be om en liten dusör, säger han nu med svag och osäker röst.

-Ja jag har också lagt märke till att hon plötsligt strör pengar omkring sig. Det vore inte mer än rätt att hon fick dela med sig, säger PG.

-Vi skulle kanske ge oss ut på ett hembesök, du och jag, säger han och vänder sig till Svenne. Det finns säkert stålar så det räcker till oss båda, fortsätter han.

-Fan om man hade något att dricka ändå mumlar han för sig själv.

-Jag har en liten flaska säger Svenne. Det räcker nog till ett par supar var.

Han halar fram lommaflaskan och räcker till PG som girigt sätter den till munnen och tar ett par rejäla klunkar. Han känner hur det bränner till i halsen och snart infinner sig ett skönt välmående och han räcker över flaskan till Svenne som även han tar sig ett par rejäla jamare.

-Nu åker vi till Erna och fixar oss lite skön kosing, säger PG med ett brett flin i ansiktet.

De beger sig ut och PG sätter sig bakom ratten på bilen utan några som helst betänkligheter.

-Man kör mycket bättre med några järn innanför västen säger han.

De kör mot Ernas bostad men parkerar en bit ifrån för säkerhets skull. Snart är de framme vid gatan där Erna bor. De smyger omkring utanför Ernas bostad. De kommer fram till entrégången och går fram till fönstret som vetter mot gatan. Plötsligt hörs det en smäll och det klirrar till när lampskärvor faller till marken och ytterbelysningen vid dörren slocknar. Svenne hoppar till vid ljudet av den sönderslagna lampan.

-Va fan gör du! Ryter han till PG, när han inser att det är han som med en piassavakvast dunkat sönder lyset. Är du helt förbannat slut i roten? Tänk om någon hörde!

-Vi vill väl för helvete inte att någon ska se oss när vi smyger omkring här utanför! Svarar PG indignerat.

Det verkar vara tomt i lägenheten och alla lampor är nersläckta där inne. De känner på vredet till ytterdörren. Den är låst och de smyger sakta runt gaveln till baksidan, där Svenne bröt sig in förra gången. Fönstret till altandörren är utbytt och Svenne trycker ansiktet mot rutan och försöker kika in. Det är becks svart och han kan inte se särskilt mycket. Han lägger örat mot rutan och försöker lyssna efter ljud inifrån som kan tyda på att Erna är hemma men han kan inte höra ett knyst. Sedan försöker han vrida på handtaget men dörren är låst.

-Helvete väser han! Vi måste knacka rutan, viskar han till PG och båda börjar se sig om efter någon sten eller annat de kan slå sönder fönstret med. Längre ner intill häcken mot grannlägenheten hittar PG en knytnävsstor sten som han plockar upp och återvänder sedan till altandörren.

-Det kommer ju att klirra till ordentligt säger Svenne, Men ska vi bryta oss in måste vi göra det här på baksidan, där det är som mest insynsskyddat.

PG kastar stenen med väldig kraft mot fönsterrutan som går i bitar med en krasch och glasskärvorna rasar i backen. Ljudet av krossat glas verkar höras lång väg tycker han och känner paniken komma. Han svettas ymnigt och andas högljutt som om han sprungit ett maratonlopp. Benen darrar och han är nära att sjunka ihop i en hög där han står. Svenne som ser hur likblek PG har blivit, tar upp den flaska brännvin han tagit med sig och räcker över den till PG.

-Ta en rejäl klunk och ta dig samman. Nu måste vi in, säger han och plockar undan glasskärvor så att han kan sticka in handen och regla upp dörren.

Väl inne i lägenheten börjar de leta och rota för att försöka hitta väskan med pengarna. De slänger ut alla kläder ur garderober och byråer. Svetten rinner på dom medan de svär och gormar. Kläderna ligger i högar på golvet. Även kylskåpet och frysen har de sökt i genom som nu står med dörrarna öppna och all mat ligger och tinar på köksmattan. Inte ett spår av väskan med pengarna.

-Var i helvete har hon gömt den, vrålar Svenne högt! Han rusar fram till grytskåpet, river ut alla kastruller och stekjärn, men hittar ingenting. Han fortsätter med ugnen och plåtskåpet, ingenstans finns pengarna.

-Satan, satan, satan, upprepar han gång på gång.

Han letar vidare i köket, öppnar vaskskåpet och kikar bakom avfallspåsen som står där, men fortfarande ingenting. PG kommer ut från sovrummet och skakar på huvudet. Det finns inga pengar varken i sovrummet eller på toaletten, säger han. Vi måste sticka nu innan Erna kommer och vi blir upptäckta!

Hon har säkert gömt pengarna någon annanstans! Här i lägenheten verkar de ju inte finnas! Det glimtar plötsligt till i Svennes ögon som om något plötsligt slagit honom. Han går fram till vaskskåpet, böjer sig ner och tar fram den hopknutna soppåsen och river upp den. Ut väller pengarna och Svenne jublar.

-Jag visste det, jag visste det! PG rusar in i sovrummet och kommer tillbaka med en gammal sliten bag som de rafsar ner pengarna i.

-Ut! Ut! Ropar PG och föser Svenne framför sig ut genom ytterdörren på framsidan.

De rusar i full fart i väg mot platsen där de parkerat PG:s bil. Andfådda och med pulsen skenande kommer de fram och slänger sig in i bilen. Där sitter de en stund för att hämta andan innan de drar vidare. Efter en stund har de återhämtat sig åtminstone lite grann. PG vänder sig mot Svenne.

-Öppna väskan! Säger han, så får jag kika en gång till på stålarna.

Svenne öppnar väskan som är fylld till brädden, han stänger snabbt igen väskan och PG startar upp bilen.

-Nu åker vi hem till mig och delar upp kosingen. Men du, säger han och vänder sig mot Svenne. Kom ihåg nu att inte strö pengar omkring dig! Då har vi snart snuten knackande på våra dörrar. Fattat! Ryter han till mot kamraten.

-Helvete! Någon måste ha sett oss och känt igen mig och ringt snuten, utbrister PG. Han gör en snabb inbromsning vrider runt ratten så att bilen gör en U-sväng på gatan. Sedan trampar han gasen i botten och kör därifrån.

-Vart i helvete ska vi ta vägen nu? Säger han.

-Vi får dra hem till mig i stället, säger Svenne. Vi kör förbi och kollar om vi ser något misstänkt, om inte så stannar vi till där i natt!

Om de vetat den verkliga anledningen till att polisbilen stod parkerad utanför PG:s bostad hade de kunnat slappna av. Anledning var att ett barn, en pojke i tioårsåldern, nästan hade blivit påkörd av en bilist när han rusade ut i gatan efter en förlupen boll. Bilisten stannade inte utan bara smet. Pojkens familj, bodde i samma huslänga som PG och hade ringt polisen. Polisen var inte så snabb på att komma det var inget prioriterat ärende. Så först sent framåt kvällen hade de dykt upp.

Biljakten

Efter en näst intill sömnlös natt blev det äntligen morgon. PG hade vankat av och an hela natten och lyssnat på nästan varenda nyhetssändning, Inget hade sagts på radion om något inbrott i trakten. På morgonen hade han smugit ut och läst löpet för den lokala morgontidningen och snodde därefter morgontidningen från en gammal dam som bodde intill. En egen prenumeration på tidningen hade han ju inte råd med. Efter att ha ögnat igenom tidningen kunde han konstatera att det inte stod något där heller. Han började så smått lugna ner sig men var fortfarande inte hundra på att han inte blivit igenkänd när de bröt sig in hos Erna.

-Nu ger vi oss av hem till mig och kollar läget. Vi kör en omväg utanför stan så vi kommer från andra hållet ifall det ändå är mig de spanar efter. PG pratar på nervöst, Jävligt konstigt att det inte står något om stöten, fortsätter han. Inte ett pip i radion heller. Kom igen nu ropar han till Svenne som fortfarande ligger i sängen. Visserligen bara ovanpå men han är inte alls orolig eftersom de inte hört något som skulle tyda på att han vore efterspanad. Sakta masar han sig upp ur sängen och vänder sig till PG.

-Men först min bäste herre, måste jag få något att släcka törsten med. Jag kilar ner till systemet och hämtar lite bärs. Han öppnar väskan med pengarna och går mot dörren. PG ställer sig i vägen och spärrar utgången.

-Vänta lite nu, ryter han. Vad sa jag om att strö pengar omkring sig? Ta bara med dig två hundralappar så ingen börjar undra.

Svenne mumlar besviket och lägger tillbaka de flesta av sedlarna. Han beger sig mot systemet. Trots hans lugna yttre, spanar han ideligen efter något som verkar misstänkt. Men inga poliser dyker upp och Svenne återvänder hem efter att ha köpt ett antal biror.

Både Svenne och PG sätter sig i köket och klämmer i sig ett par biror innan de ger sig av för att kolla om det är grönt ljus hemma hos PG. De beger sig av med PG:s bil. De tar inte snabbaste vägen utan far i en båge runt utkanterna av stan. De sitter i bilen helt tysta och PG är nu till sig av oro över vad som ska hända. Finns poliserna kvar? Är bostaden övervakad? Han kommer fram till en korsning och uppmärksammar inte stoppskylten som står där, utan kör bara rakt över vägen. Det hade väl inte varit så farligt om det inte just då kommit en polispatrull körande på väg in till stan för att ta en förmiddagsfika som sett att PG inte stannade innan han korsade vägen.

Så plötsligt när Svenne tittar i backspeglarna ser han polisbilen närma sig bakifrån med påslaget blåljus. Nu jävlar, skriker han med panik i rösten, är de efter oss! Jag visste det! Jag visste det! Han trampar gasen i botten och kör om ett flertal bilar i ett försök att komma undan. I vild karriär far de fram på vägen som leder in mot stan.

-Fortare! Fortare! Skriker Svenne där han sitter halvt om halvt bakåtvriden och försöker kika ut genom bakrutan för att se hur långt efter polisbilen är.

Han skymtar blåljusen bakom andra bilar några hundra meter bort. PG är högröd i ansiktet och svetten rinner från pannan ner i ögonen så att han ideligen får ta handen och torka bort så han kan se. Han trampar plattan i botten och det skriker i däckerna när han svänger till höger i nästa korsning. De närmar sig hastigt centrum. Nu hör de sirenerna mer och mer, polisbilen knappar in. Varken PG eller Svenne har bälte på sig och de far hit och dit i svängar och inbromsningar.

Det kraschar till i underredet på bilen när den landar efter en lång luftfärd, när PG i full fart kört över en vägbula.

Bilen knäar och gnistorna flyger fram under bilen när metall skrapas mot asfalt. De är nu mitt inne i de centrala delarna av stan.

-Sväng vänster skriker Svenne plötsligt till PG, när de i hög fart närmar sig en korsning. PG stampar hårt på bromsen och svänger sedan till vänster på den korsande gatan.
-Fan i helvete! Gastar Svenne till, nu sticker jag!

Han greppar tag i väskan med pengarna, öppnar dörren och kastar sig ut från bilen. I backspegeln kan PG se hur Svenne formligen åker, kanar på skosulorna, säkert 10 meter innan han stoppas av en låg mur. Han ser hur Svenne kastar sig över muren och försvinner ur sikte. Samtidigt ser han att polisbilen kommer farande in på gatan.

PG kör vidare och plötsligt med en smäll far den öppna högerdörren igen när den tar i en lyktstolpe som står utmed gatan. Nu är polisbilen alldeles bakom och PG inser det lönlösa i att försöka komma undan och svänger in till kanten och tvärbromsar. Med en våldsam fart far PG:s bil framåt när polisbilen dundrar in i den bakifrån och PG pressas först bakåt mot sätet sedan slungas han framåt när hans bil rammar en framförvarande bil som står parkerad utmed gatan. Som tur är löser airbagen ut och PG som inte är bältad undkommer utan en enda liten skråma, bara lite mörbultad. Men chockad som han är öppnar han dörren och rusar ut ur bilen och vidare uppför gatan. Han hinner inte långt förrän poliserna är ifatt honom och fäller honom till marken. Den ena polisen sitter nu på hans rygg och vrider hans armar upp bakom hans rygg och sätter på honom handbojor.

Svenne som hoppat ur bilen ligger bakom muren och hör när polisbilen susar förbi. Sedan hör han smällen när bilarna brakar samman. Metall mot metall. Han reser sig försiktigt upp och spanar upp längs gatan och ingången till matbutiken som ligger strax intill. När Svenne hoppat ur bilen har han tappat greppet om väskan och den har farit vidare uppför trottoaren. Innan han slängde sig över muren har han uppmärksammat en sjaskigt klädd man som suttit strax utanför ingången till butiken, troligtvis en tiggare som kanske hoppades få ihop några kronor till mat.

Nu syns inte ett spår av vare sig mannen eller väskan med pengarna.

Lätt fånget...

I samma stund som PG och Svenne svänger in på gatan med skrikande däck kommer Kerstin ut från butiken där hon varit och handlat. Hon ser hur en person kastar sig ut ur en bil med en väska i handen. Väskan far i väg och hamnar precis framför en man som sitter utanför butiken. Mannen reser sig upp, öppnar väskan och med ett jubelskri skyndar han sig sedan därifrån och ser sig ideligen omkring. Kerstin ser även hur polisen fångar in PG och hon känner igen honom från Tures begravning. Snabb i tanke och handling rusar hon efter tiggaren som försvunnit runt hörnet. Hon känner doften av pengar och tänker inte låta tillfället rinna henne ur händerna. Det finns säkert massor av pengar i väskan som tiggaren plockat upp och ilat i väg med tänker hon. På lagom avstånd följer hon efter mannen och tar upp mobilen och ringer till sin bror, Sören.

-Nu jävlar får du ta och skynda dig hit! Det osar kosing lång väg här, ropar hon upphetsat i mobilen så fort Sören svarar. Jag är på Norra Långgatan och följer en man som jag tror har pengarna, men jag förklarar sen, snabba ryck nu! Gastar hon till Sören.

Sören är ute med en kund och som provkör en bil.

-Stanna bilen för helvete! Stanna genast, skriker han till kunden. Den förvånade mannen som kör fattar inget men stannar till.

-Hoppa ur biljäveln ryter Sören, stiger ur och går runt och drar ut mannen i armen, ut för helvete gastar han. Sören hoppar in på förarsätet och trampar plattan i botten och drar i väg. Den förskräckta mannen står ensam på vägen en lång stund och försöker fatta vad som hänt. Sedan plockar han fram mobilen och ringer till bilfirman.

Under tiden har tiggaren kommit fram till kyrkan, där han skyndar sig han in och väl där inne ser han sig omkring, inte en själ, ja kanske själar men inga nu levande människor.

Det är helt folktomt. Han vill inte bli sedd med väskan utan börjar lägga ner pengarna i en ICA kasse. Då plötsligt kommer Sören och Kerstin rusande, de ser mannen och springer fram till honom. Sören skriker, din jävla tjuv. Hit med väskan annars åker du på däng! Mannen blir rädd, släpper väskan och rusar i väg ut, men tar plastpåsen med sig.

Efter att Sören och Kerstin öppnat väskan och sett att det finns pengar, massor med pengar smyger de försiktigt ut från kyrkan, går fram till Sörens bil och kastar in väskan i baksätet. De hoppar in men kör bara runt hörnet och stannar där. De är uppspelta och alldeles darriga av anspänning.

-Jag måste ha något som stillar nerverna säger Sören.

De hoppar ut ur bilen, öppnar baddörren och plockar med sig en femhundring. Sen låser de bilen och ger sig i väg mot systemet som ligger alldeles i närheten.

Efter att ha inköpt en flaska whiskey stannar de till vid en park och tar var sin rejäl klunk ur flaskan. Stärkta av spriten skyndar de sig tillbaka till bilen. När de svänger runt hörnet där bilen står skriker Sören till!

-Men vad in i helvete har hänt! Han rusar fram till bilen, bakrutan är krossad och väskan är borta, endast en massa glassplitter ligger på baksätet.

-Nej nu jävlar, gastar Sören. Han böjer huvudet bakåt mot himlen som om han anklagade någon högre makt och dunkar sedan knytnäven i biltaket i förtvivlan.

-Fan, fan! Utbrister han. Vi hade ju pengarna! Vem i helvete visste att de låg där bak?

Kerstin som är mer samlad men förkrossad över att pengarna är borta, tänker på allt som hon nu måste försaka av lyx och njutning.

-Kom brorsan säger hon, här kan vi inte stanna. Vi måste samla tankarna, än är säkert inte allt förlorat.

Några kvarter därifrån haltar Svenne fram bärandes på väskan med pengarna. Han kramar den hårt i sin famn och ser sig ideligen om.

Efter att Svenne vandrat runt och desperat spanat efter tiggaren och väskan, har han kommit fram till kyrkan precis i det ögonblick då tiggaren kommer utrusande i full fart med rädsla i sitt väderbitna ansikte. Svenne kan inte se någon väska men väl en plastkasse som håller i sin hand. Svenne skall just till att springa efter honom då han plötsligt ser Kerstin och Sören smyga sig ut. De ser sig oroligt omkring och går sedan snabbt fram till en bil, öppnar bakdörren och kastar in en väska, samma gamla slitna väska som han själv tappat greppet om då han hoppat ur PG:s bil. Kerstin känner han igen då han sett henne med Bertil, men mannen som är med vet han inte vem det är. Bilen far i väg och Svenne skriker efter bilen i djup förtvivlan!

-Helvetes jävla skit! Era satans tjuvjävlar. Ro hit med mina stålar!

Han ser bilen försvinna runt hörnet och sätter springande av efter, men inser snart att han inte kan springa ifatt en bil. Han stannar upp. Hjärtat bultar i bröstet som en stånghammare och han kippar efter andan. De många årens hårda leverne, med för lite näringsrik mat och för mycket starka drycker, har gjort honom totalt utan ork och kondition. Det tar en stund innan han hämtat sig så pass att han flämtande och på ostadiga ben kan gå vidare. Han går runt hörnet och ser till sin förvåning att bilen står parkerad där.

Han smyger sig fram. Bilen är tom, ingen finns i den. Svenne lutar sig fram och spanar in genom sidorutan och ser väskan ligga där. Han ser sig omkring, får syn på en hög med gatstenar som ligger vid ett gatuarbete. Han skyndar dit, tar en sten och går tillbaka till bilen.

Han spanar runt omkring men inte en kotte syns till. Han kastar med all sin kraft stenen genom sidorutan, sträcker sig in och tar väskan. Sedan tar han sig haltande därifrån med väskan hårt tryckt mot sitt bröst.

Han stannar till och andas häftigt och känner hur benen inte riktigt fungerar och han trampar luft. Han tar sig in i en trappuppgång och sätter sig ner på ett trappsteg.

-Jag måste vila, tänker han, sedan måste jag ha mig rejäl en styrketår. Vart i helvete skall jag ta vägen?

Mödosamt reser han sig upp går ut och försöker undvika större gator och kommer till slut till huset där han bor. Han kollar sig omkring men kan inte se något som tyder på att han behöver oroa sig.

Han går in till sin skräpiga förfallna lägenhet. Han regler dörren och letar sedan efter något att fukta strupen med och hittar till slut en brännvinsflaska med ett par centiliter kvar på botten och faller sedan ihop på sin solkiga säng.

-Mer dricka stönar han, dricka! Men han orkar inte resa sig upp.

Först efter någon timma, då törsten blivit för stor tar han sig upp tar upp en stor summa pengar ur väskan och tänker, bäst bunkra upp så man slipper ränna fram och tillbaka som en skottspole.

Efter att ha tagit ett par stadiga undrar Svenne hur det gått för PG, har han släppts och är han hemma igen? Fan lite stålar måste ju han få också, tänker han. Han öppnar väskan och håller ut alla pengar på sängen.

-Satan! Han får fan i mig inte hälften. Det är ju jag som gjort grovjobbet och skaffat tillbaka kosingen skrockar han belåtet för sig själv och tänker på minen Kerstin och Sören måste fått när de återkom till bilen.

-Men var fan ska jag gömma resten? Vågar ju för helvete inte ha dom kvar i lägenheten. Han stoppar ner ungefär en tredjedel av pengarna i en av systemets plastpåsar. Sedan får han idén att gå ner och gömma väskan med pengarna i källaren.

Sagt och gjort, han knallar ner och ser sig omkring. Källaren är belamrad med övergivna gamla möbler, cyklar, trasmattor och annat som blivit kvar efter utflyttade hyresgäster.

Där står en soffa som han lyfter på och skjuter sedan in väskan under den. Då får han syn på en gammal resväska och han funderar ett tag sedan tar han den med sig upp. Väl uppe i lägenheten öppnar han resväskan och lossar på tyget i botten. Bara såpass att han kan lägga dit pengarna han tänkt ge till PG.

-Lite godsaker för törstande strupar måste vi ju ha, jag och PG, tänker han, och packar ner spriten som han förskaffat sig, nu är ja redo, utbrister han. PG, here I come!

Så ger han sig i väg på den korta promenaden. Det klirrar om flaskorna när han går. Satan, bara inget går sönder, tänker han. Då Svenne efter stora vedermödor är framme hos PG ringer han på dörren men ingen öppnar och det är helt mörkt i bostaden.

-Fan, satan! Skriker han innan han kommer att tänka på den nyckel han snott med sig från PG tidigare. Bra att ha, hade han tänkt. Så han plockar fram nyckeln ur fickan och stegar in.

-Hallå, ropar han mest för syns skull. Ingen hemma. Fan vad gör jag nu?

Han plockar ut spriten och ställer på bordet. Sedan bär han resväskan till sovrummet och ställer den på golvet bredvid sängen.

-Var fan har du tagit vägen PG, fick du stanna i en cell hos polisen?

Han går tillbaka till köket, öppnar en flaska och tar ett par rejäla klunkar. Mumma för själen, tänker han. Han tar sig ett par rejäla järn till innan han går och lägger sig på PG:s säng.

När Erna kommer hem kvällen innan ser hon, trots att hon är rätt så berusad, att det återigen varit inbrott i hennes bostad. Hon rusar fram till vaskskåpet och ser till sin förfäran att soppåsen med pengarna är borta.

-Skit! Jävla, förbannade skit! Hon drar sina fingrar genom det stripiga och smutsiga håret och skakar på huvudet, vem i helvete har varit här? Hon är förvirrad och trött efter några dagars festande.

-Fan, helvetes förbannade skit, skriker hon. Måste ringa brorsan! När Bertil svarar sluddrar hon fram vad som hänt. Bertil svär i luren.

-Vi kan ju inte ringa polisen, vi har ju inte redovisat några pengar i bouppteckningen, vi får talas vid imorgon!

Hon går in och lägger sig i sängen för att lugna sig och försöka tänka ut vad hon nu skall göra åt inbrottet. Hon ligger och tänker på det som hänt. Hur hon hittat pengarna, det förra inbrottet och på sin far som hastigt avlidit på sjukhuset. Vem vet att jag har pengar?

Svenne är det namn som dyker upp i hennes huvud Innan tröttheten blir henne övermäktig, ögonlocken sluts och hon faller i sömn.

På morgonen väcks Erna av ett väldigt bankande. Mödosamt tar hon sig upp. Va fan är det som händer? Hon stannar till framför spegeln i hallen och betraktar sig själv med sömndruckna ögon. Hennes hår är tovtigt och smutsigt, mascara har runnit längs kinderna, kläderna är solkiga av spilld sprit, matrester från hennes egna spyor och hon luktar apa!

Bankandet fortsätter och hon försöker säga något men det kommer bara ett ynkligt kraxande från hennes torra strupe. Hon går fram till ytterdörren och öppnar. Utanför står Bertil som förskräckt ryggat tillbaka av hennes sorgliga uppenbarelse.

-Men fan i helvete utbrister han, så här kan du inte fortsätta! Nu måste du förbaska mig skärpa till dig! In i duschen och fräscha till dig och hitta några rena kläder. Jag åker och fixar lite frallor och annat så du får i dig en anständig frukost.

Han ger sig av till affären och väl där kastar han en blick på lokaltidningens löp. En stor bild på en krockad bil och rubriker i fet stil.

**RATTFULL BILFÖRARE FÖRSÖKER UNDKOMMA POLIS!
SLUTAR I VÅLDSAM KRASCH!**

Bertil känner genast igen bilen och köper tidningen efter att ha inhandlat frukostfrallor, juice och pålägg.

Ute i bilen slår han upp tidningen och läser om vad som utspelats dagen innan. Han suckar djupt, slår ihop tidningen och far i väg. Tillbaka hos Erna gör han i ordning en god näringsrik frukost åt henne, med yoghurt, müsli, juice, frallor, frukt och kaffe på det. Erna som nu ser lite fräschare ut, nyduschat och med rena kläder sätter sig och tar för sig av maten. Bertil ser på henne och tänker att vi måste få ett slut på det evinnerliga supandet. Hon är ju hans syster och han är väldigt mån om henne.

Efter frukosten berättar Erna att det troligen är Svenne som varit i farten och stulit pengarna och de beslutar sig för att göra ett besök hos honom. Bertil har ännu inte berättat något om vad PG varit inblandad i och om vad han läst i tidningen. Trots att inga namn står på pränt och registreringsskylten är suddad på bilden, är Bertil helt övertygad om att det är PG:s bil. Han känner igen dekalerna på bakrutan och stenskottet på framrutan.

När Bertil och Erna kommer fram, går de upp till Svennes lägenhet. Bertil lägger örat mot dörren, inte ett ljud hörs inifrån. Han tar försiktigt på dörrvredet och försöker skjuta upp dörren.

-Skit, väser han. Den är låst.

-Hur fan gör vi nu? viskar Erna viskar med hes röst. Sedan säger hon, men vänta! Han brukar lägga en extranyckel under dörrmattan här, ifall någon av hans polare skulle behöva slafa och han inte är hemma.

Bertil lyfter på dörrmattan och mycket riktigt ligger där en nyckel. Han tar upp den och sätter den försiktigt i låset. Bertil som visserligen har ett stort ego när det gäller kvinnor, har inte särskilt stort självförtroende om det skulle komma till bråk. Hellre fly än illa fäkta är hans motto. Försiktigt gläntar han på dörren och kikar in. Svenne syns inte till.

-Gå in du först, viskar han tyst till Erna, som går in.

-Svenne gästas hon med sin hesa röst.

-Sch, sch, hyssjar Bertil. Väck honom inte om han sover! Han kan ju bli våldsam.

Erna fortsätter in i lägenheten och kan konstatera att den är helt tom. De söker igenom rummen men några pengar står inte att uppbringa.

-Var fan är han och var har han gömt pengarna! För visst fan är det han som snott pengarna. Vem i helskotta skulle det annars vara, går Erna på. Tomhänta och frustrerade får de ge sig av.

-Vi får komma tillbaka senare säger Bertil.

Hemma i PG:s lägenhet vaknar Svenne till liv sent omsider på förmiddagen, han är bakfull och med halvöppna ögon ser han sig omkring.

Var fan är jag? Tänker han. En kort stund är han alldeles vilsen, men snart skingras dimmorna i hans huvud så mycket att insikten om var han befinner sig kommer upp till ytan. Han stiger upp och det första han gör är att gå till köket och sätta en spritflaska till munnen och låta den starka drycken rinna rakt ner i strupen.

-Var fan håller du hus PG, muttrar han för sig själv. Blev du inburad för gott eller? Nåja de släpper väl dig så småningom.

Efter att ha blaskat av sig lätt i ansiktet, tar han sitt pick och pack och ger sig av. Resväskan med pengarna låter han ligga kvar i sovrummet. PG får väl ha lite stålar, tänker han. Han ger sig av hemåt mot sitt kyffe och stannar till någon gång för att få i sig lite starkt. Hoppas stålarna är kvar, tänker han. Framme vid huset går han genast ner i källaren för att plocka med sig pengarna.

Innan han tar fram väskan, sätter han sig i soffan och tar fram spriten.

-Fan stålar och brännvin, va sjutton kan man mer önska.

Han sitter kvar en stund och tömmer innehållet i flaskan. Sedan reser han sig på vingliga ben och med stor möda lyckas han få fram väskan med pengarna. Han svajar och trampar luft och uppe på översta trappsteget får han bakvikt och faller handlöst ner för trappan och dunkar huvudet i cementgolvet och blir liggande livlös.

Ond bråd död

En kort stund därefter återvänder Bertil och Erna och innanför entrédörren möts de av en otrevlig syn. På golvet ligger Svenne helt borta och blod och sprit har blandats med det myckna skräpet på golvet. Erna får först syn på systempåsen med de sönderslagna spritflaskorna och suckar djupt, satan. Så mycket god dricka som gått till spillo, tänker hon. Sedan upptäcker hon den slitna bagen, böjer sig ner och öppnar den.

-Pengarna, utbrister hon, här är pengarna, då var det du Svenne! Jag visste det, säger hon.

-Skynda dig ut och lägg väskan bilen, så ringer jag efter ambulans, säger Bertil.

Erna försvinner ut och Bertil ringer 112. När ambulans anländer har livet runnit ur Svenne och upplivningsförsöken är förgäves. Snart anländer även polis till platsen och förhör Bertil och Erna om vad de vet. Innan polisen anländer har de båda pratat sig samman om vad de gjort på platsen.

-Jag har min gamla lägenhet här, mitt emot Svenne, säger Erna och pekar. Jag och min bror skulle hämta några prylar och då vi såg Svenne ligga så här.

-Ja han har säkert druckit för mycket och tappat balansen, säger polismannen, ni kan gå och är det något mer så hör vi av oss.

-Puh, pustar Erna ut, när de kommit till bilen, vilken jävla upplevelse. Stackars Svenne tänker hon, trots att han stulit hennes pengar.

-Kör mig hem nu snälla! Säger hon till Bertil.

När Erna kommer hem går hon genast och tar sig en stor klunk whiskey direkt ur flaskan, sedan sjunker hon ihop i soffan. Flaskan har hon tagit med sig och tar sig ett par rejäla stänkare till.

-Vilken förbannat jobbig dag, mumlar hon för sig själv, innan hon somnar till där hon sitter. Hon blir, efter att ha sovit flera timmar, plötsligt väckt ur sin fyllesömn av en ihärdig telefonsignal. Hon kravlar sig upp och svarar med whiskeyhes röst.

-Hallå vem är det?

-Mamma, hör hon sin dotter Emma snyfta i luren. Något fruktansvärt har hänt. Pappa är död! Sedan börjar hon storgråta. Erna blir först helt tyst och försöker ta in vad hennes dotter sagt men frågar sedan.

-Död! Hur då? Vad har hänt?

-Polisen kom hit och ringde på och berättade att han hittats död i en cell hos dem.

- I en cell, va fan gjorde han i en cell? Kraxar Erna, men va fan, hur är det ens möjligt! Har du någon hos dig? Är Elis där, frågar Erna.

-Ja han är hos mig nu, säger Emma.

Efter att Emma ringt försöker Erna samla tankarna och tar en dusch. Hon tar sedan en rackabajsare för att lugna de upprörda nerverna.

-Men va fan! Först Svenne och nu exet. Va fan händer? Hon slår sedan en pling till sin bror och berättar vad som hänt. Då berättar Bertil vad han läst i tidningen. Erna som nu öppnat bagen med pengarna och räknat igenom vad som finns, säger till sin bror att det fattas minst två miljoner. Var i helvete kan de finnas?

-Har Svenne haft någon medbrottsling? Ja det får vi ju aldrig veta nu!

Efter en intern utredning av omständigheterna kring PG:s död slås det fast att han kvävts av sina egna spyor och missförstånd i övervakningen av de intagna på grund av personalbrist och avsaknad av vedertagna rutiner. Ingen person ställs till svars och saken tystas ner. Efter att Erna ringt ljuder telefonen igen. Det är Kerstin som ringer och undrar om de inte kan träffas hemma hos honom.

- Självklart skrockar Bertil och känner hur det pirrar till i magen och kanske även lite längre ner, kom när du vill! Jag håller mig hemma, säger han.

-Då ses vi i kväll, säger Kerstin med sin allra ljuvaste röst. Nu är Sören desperat, han har fått kicken som bilförsäljare och är svartlistad av branchorganisationen.

-Nu måste vi ta i med hårdhandskarna säger han, till sin syster, nu är det slutlekt! Nu ska ta mig fan Bertil hosta upp pengarna annars kommer det att stå honom dyrt!

-Ja det får hända något snabbt, säger Kerstin. Jag orkar inte träffa den sliskige inbilske karlen så mycket mer. Jag får rysningar i hela kroppen när han rör vid mig. Hade det inte varit för tanken på stålarna, hade jag inte stått ut!

Hemma hos Bertil förbereder han sig på en het kväll och natt med Kerstin. Han har tillbringat flera timmar i badrummet, trimmat sin mustasch, rättat till det lite lätt grånande håret och betraktar nu nyduschat och indränkt med aftershave, sin enligt honom oemotståndliga uppenbarelse. Han är gudarnas gåva till kvinnorna, tänker han och skrockar förnöjt. Efter att ha slitit sig från badrummet klär Bertil på sig. Lite onödigt tänker han, de ska ju snart av igen och det pirrar till lite mer i kroppen. Han har lagt ner lite möda och förberett sig med att köpa ostar, kex, vindruvor, räkor och ett par flaskor skumpa.

En stor bukett rosor står också på bordet.

Bertils kropp skakar av förväntning inför kvällens begivenheter. Så plingar det till i dörrklockan och han skyndar dit efter att ha kastat en sista blick i hallspegeln. Han öppnar dörren och sedan får han ett förvånat uttryck i ansiktet. Utanför står inte Kerstin utan två uniformerade polismän.

- Är ni Bertil Fransson? Frågar de. Bertil som inte hämtat sig från synen att det var poliser och inte Kerstin, nickar bara stumt.

-Vi skulle vilja be dig följa med till polishuset och besvara några frågor vi har angående dödsolyckan ni upptäckte i dag.

-Men, men jag väntar besök säger Bertil. Polismannen säger att det får vänta. Du får ringa och avboka ditt besök. Det får ni ta en annan gång. Bertil slår en signal till Kerstin och säger de måste avboka sin träff, för något oväntat inträffat. Hon blir inte särskilt glad.

-Va tusan nu då, vi har ju bokat in, säger hon.

-Jag ringer och förklarar när jag är hemma igen, säger Bertil.

Nere på polishuset förs Bertil till ett litet rum och där inne i rummet sitter redan hans syster Erna.

-Sätt dig ner säger polismannen och lämnar rummet.

Vad fan vill dom nu då? Viskar han frågande till sin syster efter han satt sig ner bredvid henne. Erna tittar bara på honom med spritdimmiga ögon och skakar lite på huvudet. Efter en stund kommer en civilklädd polis in och slår sig ner mittemot dem.

-Ja, säger han, det har alltså dykt upp en del frågor i samband med olyckan som ni upptäckte och rapporterade in.

- I den avlidnes ficka hittade vi en dörrnyckel med nyckelbricka. Vi har uteslutit att nyckeln går till hans egen bostad. Han tar fram nyckeln och visar. På nyckelbrickan står det Per Gunnar.

-Kan det vara samma person som vi omhändertog för bland annat grovt rattfylleri, grov vårdslöshet i trafik och som dess värre avled i arresten innan vi fick förhöra honom?

-Vid förhör av vittnen till händelsen har framkommit att det iakttagits en man som hoppat ut ur bilen i farten bärandes på en brun läderväska. Beskrivningen av den mannen stämmer väl överens med mannen som förolyckades i trappuppgången.

-Våra undersökningar visar att du och PG varit gifta men nu är skilda. Kan du bekräfta att detta är en dörrnyckel till ditt ex bostad?

Erna tittar på nyckeln och nickar sedan.

- Var de här båda männen nära bekanta eller vänner? Erna kan återigen bara skaka på huvudet, men säger efter en stund.

-Nej jag har aldrig sett dom tillsammans!

-Den här bruna väskan har inte kunnat hittas. Ni såg ingen när ni fann kroppen? Fortsätter polismannen utfrågningen. Båda ruskar på huvudet.

-Allt tyder på att något värdefullt fanns i väskan, därför vansinneskörningen för att undkomma och sedan hoppet ut ur bilen i full fart.

-Nåväl säger polisen ni kan gå men vi återkommer om det dyker upp nya frågor.

- Vi får hålla de där två under uppsikt, något säger mig att allt inte står rätt till, säger polismannen till sin kollega, efter att Bertil och Erna gett sig av.

-Visserligen finns inget som tyder på att dödsfallet inte var en olyckshändelse, men något känns inte rätt, Svenne är ju känd som A-lagare. Var i från hade Svenne fått all dyr sprit? Han som brukar hålla till i parken med sina suparkompisar och dricka de allra billigaste sorterna. Några hundra kronor hade också hittats i hans fickor.

När Bertil kommer hem ringer han genast till Kerstin och talar om att han är hemmaigen.

-Ok! Raring, säger hon med sin falska sammetslena röst. Jag kommer strax, säger hon, blinkar och gör tummen upp åt Sören som sitter bredvid.

Efter att ha ringt Kerstin funderar Bertil på inbrottet Erna har haft och tänker att det kanske inte är bra att förvara alla pengar på samma plats. Han tar ut en del av de av pengarna han lagt i frysen i dubbla återförslutbara fryspåsar och hämtar en gammal skokartong han sparar. Han lägger pengarna i kartongen och ställer in den på översta hyllan i garderoben.

-Jag får tänka ut ett bättre ställe sedan, idag hinns det inte med, säger han, och småler för sig själv när han tänker på Kerstin. Efter en kort stund ringer det på dörren. När Bertil öppnar tränger sig Sören in, tätt följd av Kerstin.

-Nu jävlar! Gastar han, hostar du fram lite stolar. Han tar stryptag på Bertil och tränger upp honom mot hallväggen.

Bertil försöker slingra sig undan och lyckas springa in i köket. Men Sören är honom tätt i hälarna. Sören brottar ner honom på golvet. Nu sitter han på Bertil med sitt knä pressat mot hans hals.

-Tala om var du gömt pengarna, väser han ilsket. Bertil pekar mot garderoben. Skokartongen, i skokartongen får han fram.

Sören reser sig och Bertil ligger kvar på golvet vettskrämd och flämtande efter luft. Sören går fram till garderoben och öppnar. På hyllan står en skokartong som han plockar ner och öppnar.

Den är smockfull med sedlar och Sören jublar. Kerstin som bevakat Bertil rusar in till honom. Då reser sig Bertil och rusar mot ytterdörren och Sören kastar sig efter honom och får fatt i ena benet, vilket gör att Bertil far med huvudet före ner för trappsteget och blir liggande och blodet forsar från ett jack i huvudet. Kerstin går fram till honom men kan inte känna någon puls.

-Men helvete! Får hon fram. Han är död!

-Shit! Säger Sören. Vi får baxa in honom i hans bil, sen kör vi och dumpar honom i skogen någonstans, fortsätter han och plockar upp Bertils bilnycklar från hallbordet.

-Vi tar hans bil, då kan ingen spåra honom till min. Med gemensamma krafter baxar de in Bertil i baksätet, hämtar kartongen med pengarna och lägger även den där bak och ger sig sedan av. En av Bertils grannar som blivit vittne till hur de lastat in Bertil har larmat polis. Polisen är snabbt på plats och tar upp jakten på den i hög fart flyende bilen.

I en skarp högerkurva försvinner bilen ur sikte för de jagande poliserna. Sören stampar hårt på bromsen, sladdar in på en grusväg, och ger järnet. Bromsar nu in igen och släcker lysena på bilen. I backspegeln kan han se hur polisbilen far förbi i hög fart.

-Nu måste vi göra oss av med kroppen säger han och stiger ur bilen.

Han öppnar baddörren och tar tag i Bertils kropp. Då hör han hur Bertil börjar stöna.

-Fan! Säger han till Kerstin som nu kommit ut och står bredvid honom. Han lever! Va fan ska vi göra? Han vet ju att det var vi som rånade honom! Satan i helvete! Nu är det nog kört för oss!

-Åker vi fast så flyger stålarna sin kos! Helvete! Vi dumpar honom här och far tillbaka för att se om vi kan dumpa bilen närmare stan.

De drar ut Bertil ur baksätet, och Bertil stönar högt.

-Håll käft skriker Kerstin, var glad att du lever. Inte ett knyst till polisen om oss! Då kommer vi att komma tillbaka och tysta dig för gott! De drar Bertil till sidan av grusvägen och rullar ner honom i diket.

Vad de inte sett är att skokartongen med pengarna följt med när de drog ut Bertil. Sören backar ut från grusvägen och drar tillbaka mot stan. De har inte hunnit långt förrän han ser blinkande blåljus i backspegeln. Han stampar hårt på gasen.

-Satans jävlar, nu är de efter oss igen, skriker han.

I en skarp vänsterkurva förlorar han kontrollen över bilen. Den far ner i diket, voltar runt, för att till sist vika sig runt ett träd. Poliserna som ligger strax bakom ser hur bilen far av vägen och in bland träden.

-Fy fa, säger den ena polisen, och larmar genast ambulans och räddningstjänst.

De stannar bilen och går fram. Bilen ligger upp och ner och det går inte att få upp dörrarna. De knackar sidorutan på förarsidan, och känner efter om Sören är vid liv.

-Lite svag puls, men blöder kraftigt från skada i huvud, säger han. Hur är det med passageraren?

-Hon är vid liv men medvetlös, säger polismannen som står på andra sidan men hennes ben sitter fastklämda.

Efter en stund anländer ambulans och räddningstjänst. De bänder upp dörrarna med specialverktyg och tar ut de skadade. Efter att sett om deras skador förs de med ilfart in till sjukhuset. Sören avlider i ambulansen in men Kerstin är fortfarande vid liv vid framkomsten till sjukhuset.

I diket i skogen återfår Bertil medvetandet och förstår inte var han befinner sig. Han ålar sig upp på vägen. Huvudet spränger, men mödosamt reser han sig upp och staplar på ostadiga ben i väg. Som tur är åt rätt håll, mot stora vägen, där han sjunker ihop.

I samma stund kommer en bil körandes och föraren ser hur Bertil faller ihop, stannar bilen, går fram till Bertil och larmar sedan ambulans.

Nästa dag är en samling scouter ute i skogen, där de hittar en skokartong full med pengar. De tar kartongen och lämnar in till polisen.

Eftersom ingen gör anspråk på pengarna tillfaller de så småningom upphittarna. Bertil återhämtar sig på sjukhuset och berättar för polisen hur Sören och Kerstin slagit ner honom och stulit hans bil men utesluter att pengar blivit stulna.

Kerstin åtalas för bilstöld, misshandel och kidnappning och får tillbringa många år bakom galler. Både Erna och Bertil har förlorat en del pengar men lever vidare med sina liv. Erna lägger in sig på avgiftning och Bertil kämpar på med sitt jobb. För försäkringspengarna som han fick för sin bil, har han skaffat sig en ny av samma modell. Visserligen ganska småbucklig och med andra skavanker och vi vet ju varför! Vackra unga kvinnor.

Efter PG:s plötsliga och oväntade bortgång är hans barn, Emma och Elis och röjer i hans bostad. Lite minnessaker vill de förstås ha kvar men i övrigt finns det inte mycket att spara.

Det mesta skänkts till pingstkyrkans Second Hand, som lovat komma och hämta. I det som skänkts ingår en gammal och sliten resväska. I densamma har de packat ner några plädar och filter som de tänker kan komma till nytta för att värma någon stackars frusen själ.

När personal är och hämtar prylar hemma i PG:s bostad vill de först inte ta med den gamla resväskan efter att ha öppnat den och sett de urtvättade plädarna.

-Den kan vi inte sälja till någon, säger de, den får ni hiva på dumpen!

-Kan den inte komma någon hemlös till godo? Föreslår Emma.

-Nej! Vi kör inte runt och delar ut saker på stan protesterar en av killarna.

-OK! Säger Elis bitskt, då får ni allt bära in de saker ni tagit så kör vi allt till återvinningen i stället.

-Ok, ok! Den får väl följa med säger de surt. De tar resten av prylarna och sist bär de ut resväskan.

-Va fan ska vi göra av den gamla väskan? Vi har ju redan överfullt med gammal skit vi inte får sålt! Vi kan ju inte köra till återvinningscentralen med bara den. Vi får ju betala för det säger en av männen.

De passerar förbi en av stadens parker, då plötsligt föraren trampar så hårt på bromsen att det skriker i däck och bakomvarande bil med nöd och näppe hinner väja undan.

Killen på passagerarsätet har flugit fram och hade han inte varit bältad hade han nog flugit med huvudet före in i vindrutan.

-Va fan sysslar du med, utbrister han. Är du inte normalt funtad eller? Ska du försöka ta livet av mig?

-Titta! Säger föraren. Titta på bänken där. Killen vrider på huvudet.

-Ja en uteliggare, en sådan har jag väl sett förut. Va fan är det med dig?

-Vänta lite, säger föraren. Nu ska vi bli av med väskan.

Han svänger intill trottoaren och stannar. Sedan går han ut, öppnar dörrarna där bak, tar tag i väskan och ger sig av mot parkbänken där en stackars hemlös sate ligger med tidningspapper runt sin kropp för att försöka skyla sig och hålla kylan borta. Killen går fram till honom, skakar honom lätt i axeln.

-Se här, här får du lite plädar att värma dig med.

Den arme mannen vaknar till liv och plirar förvånat på honom. Han reser sig upp och öppnar resväskan drar ut en filt och sveper den runt sin kropp.

-En får tacka, mumlar han svagt, lägger sig ner och slumrar in igen.

-Så där nu är vi av med den, ler killen självbelåtet när han återtvänt till bilen. Han startar bilen och kör i väg. När den hemlöse mannen på nytt vaknar till liv öppnar han resväskan för att lägga ner pläden.

-Här kanske finns något annat brukbart, mumlar han tyst för sig själv och river ut plädarna.

Han skymtar något annat i botten i ena hörnet sticker en femhundring ut. Han river upp botten och ser alla pengar som ligger där. Han ser sig omkring men ingen syns till.

Kvickt som ögat rafsar han ner plädarna och stänger väskan och ger sig skyndsamt i väg. Han är överlycklig och tackar de högre makter som nu gett honom en möjlighet att komma på rätt köl igen, efter att ha levt flera år i nöd och misär.

Lycklig känner sig också den före detta tiggaren från Rumänien, som återvänt till hemlandet med de pengar han lyckades få med sig ut från kyrkan och som nu sitter med sin familj i deras nyinköpta hus. De tackar även de försynen som försett dem med så rikliga gåvor.

Paketet

Morgonsolens ljusa varma strålar söker sig in mellan springorna i sovrummets persienner och träffar Bertil som vaknar till och kisar mot nattduksbordet efter sin mobil. Han tittar på mobilen och ser att tiden är liden en bra bit in på förmiddagen. Han ligger kvar en stund och mornar sig innan han långsamt reser sig ur sängen och stiger upp.

Knappt ett år har förflutit sedan händelsen där han blev rånad och bortförd. Minnena av det som han var med om har långsamt börjat blekna bort och han känner sig helt okej nu. Det är söndag och bara en veckas arbete återstår innan det väntar fem härliga veckors semester. Bertil går in i badrummet och granskar sin spegelbild.

-Mycket märkligt, säger han tyst för sig själv, varför har ingen kvinna upptäckt vilken vacker och ståtlig man jag är?

Han står kvar en stund och tvinnar sin mustasch innan han fortsätter med toalettbestyren. Han kastar en sista blick i spegeln innan han går ut.

-Hade jag varit kvinna hade jag inte kunnat motstå min stiliga och charmiga uppenbarelse, säger han med förtrytelse i rösten.

Men något har förändrats hos Bertil. Innerst inne har ett orosmoln börjat gnaga. Kommer han någonsin hitta den stora, rätta kärleken? Visst har han mött kvinnor genom livet som kastat mer än en lysten blick på honom, men de har aldrig fallit honom i smaken. I de flesta fall har de varit lite för gamla enligt hans tycke eller så har de, enligt honom, haft ett intetsägande utseende. Bertil lever kvar i tron att han ser ungdomlig och viril ut. Egentligen kan man ju undra vilken sorts speglar han ser sig själv i. En medelålders man med lite glest gråsprängt hår. Visst en välansad mustasch pryder hans överläpp, men även den har börjat få lite grå inslag.

Efter att ha intagit en lätt frukost, sätter Bertil sig i sin BMW och kör den korta sträckan till sin syster. Han behöver inte åka långt, bara en handfull kvarter, ändå hinner han med att nästan köra över en man som är ute och joggar, varför? Jo han ser en vacker ung kvinna som går på motsatta sidan av gatan som fullständigt upptar hans uppmärksamhet. Kvinnan försvinner runt ett hörn och Bertils blick återvänder till trafiken precis när hans bil far upp på trottoaren och han får göra en kraftig gir för att undvika att ramma den stackars joggaren.

-Nåväl, säger han, ingen skada skedd. Han far vidare och lämnar den argt viftande mannen bakom sig.

Hemma hos Erna är det lugnt och stilla. Efter att hon varit inlagd på behandlingshem har hon nu varit fri från alkoholens gissel i snart ett halvår. Tures tidigare bostad som Erna tagit över är prydlig och välskött. Trädgården är numera åter igen den blomstrande oas den en gång varit.

Hon ser fräsch och pigg ut och ansiktets förr så glämiga utseende har blivit lätt solbränt och vackert och hennes blå ögon gnistrar. Hon har redan gjort sina morgonritualer med smink och det välborstade håret faller vackert över hennes axlar. Det ringer på ytterdörren och Erna går för att öppna. Det är Bertil som kommit för att hämta henne. De har bestämt att de skall åka till föräldrarnas grav för att lägga ner lite nya blommor. De åker till kyrkogården utan att det händer något och de går fram till gravvården, där deras föräldrar vilar.

Erna tar bort några gamla vissnade växterna och sätter dit nya fräscha blommor som hon plockat med sig från sin prunkande trädgårdstäppa.

Sedan far de hemåt igen, visserligen med någon enstaka trafikincident, men inget allvarligt.

Bertils sista arbetsvecka flyter på där han kör runt i företagets lilla blå bil och delar ut brev och paket.

Hur nu i jössenamn de kan låta honom framföra deras fordon. Åtskilliga är de brevlådor han mejat ner. Reparation på bil och uppsättning av nya brevlådor har kostat företaget multum. Men än har ingen i ledningen reagerat. Nej varför skulle de det?

De har ju, enligt allmän uppfattning, ingen särskilt bra koll på brev och paket som skall delas ut heller. Det blir fredag och Bertils sista runda, innan en lång och skön ledighet väntar, börjar lida mot sitt slut. Bara ett paket kvar, men Bertil som längtar efter ledighet tänker att mottagaren bor ju i närheten av min bostad, så jag kan lämna det på hemvägen. Det strider ju mot alla företags regler men regler är ju till för att tänjas på, tänker han.

Han parkerar jobbilan och skyndar sig att slänga in paketet i sin egen bil innan han går in, lämnar bilnycklar, byter om och drar hemåt. Han läser på paketet igen. Det är begärd hemleverans och adressen är, Anna Brovik, Tunnbindargatan 22.

Han stannar till vid adressen där mottagaren av paketet skall bo. Han tar paketet i famnen. Det är tungt och Bertil får nästan kramp i ena armen, otränad som han är. Han ringer på, väntar men ingen öppnar så han ringer på igen men fortsatt inget tecken på att någon är hemma.

Bertil återvänder till bilen och kör hem. Han vill inte låta paketet ligga kvar i bilen så han tar med sig det in och lägger det på bordet i hallen.

-Äntligen, utbrister han högt. Semester!

Han går fram till kylan och hämtar ut en kall flaska öl. Han går ut på altanen, sätter sig i hammocken och låter den goda kalla ölen rinna ner genom strupen. Han suckar förnöjt och tömmer sakta det sista av ölen innan han sluter ögonen och låter känslan av inre frid och lugn skölja över honom.

Han vaknar nästa morgon efter en lång och god natts sömn. Han stiger upp och gör sig redo för att möta sommaren på sin första semesterdag. Men först måste paketet lämnas, tänker han och tar paketet som ligger kvar i hallen och ger sig av till adressaten. När han kommer fram ser han att utanför huset är det nu fullt pådrag. Poliser, ambulanser och avspärrningar. Han känner även igen några reportrar från lokalpressen som är där.

-Men vad i glödheta helvete har hänt? säger Bertil högt för sig själv.

Han fortsätter förbi utan att orsaka någon olycka. Han stannarnågra kvarter bort, parkerar bilen och promenerar tillbaka. Utanför avspärrningarna har det samlats en skara nyfikna, både grannar och andra förbipasserande. Bertil går fram och sällar sig till den nyfikna skaran.

-Vad har hänt? frågar han en äldre man som står bredvid
-Jo du, här har det varit fullt pådrag sedan tidigt i morse, jag bor i huset mitt emot och vaknade tidigt som vanligt, jag har svårt att sova om morgnarna då arbetsskadan i min höft och mitt ben gör sig påminda, så jag begav mig ut efter morgontidningen, berättar mannen. Innan jag hinna fram till brevlådan kommer plötsligt en svart bil och som stannar utanför huset och ut hoppar två svartklädda män iförda balaklava. Jag gömmer mig skyndsamt bakom häcken och ser hur de drar vapen och sedan hur de sparkar in dörren och går in.

-Men va fan, vilken jävla skit, utbrister Bertil.

Mannen fortsätter. Jag tar mig in och ringer 112 och larmar polisen. Sedan står jag dold bakom gardinen och kikar ut. Efter en kort stund hör jag en knall, troligen från en pistol och mannen kommer utrusande och kör i hög fart därifrån. Jag har pratat med polis och jag skall komma till station och lämna en skriftlig redogörelse i eftermiddag.

-Hann du inte ta registreringsnumret på bilen? Frågar Bertil.

-Jovisst, svarar mannen, men det verkar som om den var falskskyltad enligt vad jag snappade upp när jag hörde polisen tala i sin mobil.

Bertil som nu fått veta det mesta går tillbaka till bilen.

-Ja det var ju verkligen rätt man att fråga, säger han för sig själv.

-Va fan skall jag nu göra med paketet? Det är frågan han nu ställer sig. Bertil kör hem och tankarna mal i hans huvud. Inte ens en söt vacker tjej som promenerar gatan fram kan fånga hans uppmärksamhet.

Väl hemma igen tar Bertil paketet och lägger det på köksbordet.

-Va fan! Det finns ju ingen jag kan leverera paketet till nu. Jag öppnar det, kikar och ser efter vad det innehåller, säger han högt och börjar försiktigt ta bort omslagspapperet. Innanför pappret finns en kartong. Väl tejpad och väl tillsluten men Bertil förnimmer ändå en stark doft av nymalet kaffe.

-Va i helvete, utbrister han, är det bara kaffe i paketet?

Nu skär han av tejpens och öppnar kartongen. Han kikar ner på innehållet och hans haka faller ner en aning. Efter att ha suttit helt stilla en stund och stirrat ner på innehållet, går han fram till köksfönstret fäller ner persiennen, går till ytterdörren, känner på handtaget för att försäkra sig om att den är låst.

Han går tillbaka till köksbordet och vänder kartongen upp och ner. Ut faller nu det finmalda kaffet, två tjocka sedelbuntar men även fyra stora plastpåsar med ett vitt pulver. De väger säkert närmre tio kilo sammanlagt. Inte undra på att paketet var tungt. Han förstår nu att det är narkotika, därav kaffet som hållits i för att inte lukten av narkotika skall uppfattas av narkotikahundar.

-Herre jävlar, säger han högt. Vilken satans förbannade soppa har jag nu hamnat i?

Hotfulla män

Bertil vandrar runt i lägenheten och tankarna mal i hans huvud. Han har räknat sedelbuntarna och fått det till 800 tusenlappar. Tanken slår honom att han kan behålla sedelbuntarna själv. Pengarna efter Ture har börjat sina och han är i stort behov av pengar för att kunna fortsätta sitt på senaste årets utsvävande leverne.

Han har spenderat en hel del på att köpa sig kärlek på massage salonger med happyending och han har besökt prostituerade. Han har även provat på att gå ut på dejtingsajt men det har bara blivit ett antal fikamöten inget mer, då han inriktat sig på tjejer i yngre åldersgruppen. Men som sagt den stora kärleken har han inte hittat.

Många kvällar har Bertil legat vaken och funderat över varför han inte kan möta den stora kärleken. Kanske liksom Fröding skaldade. "Jag köpte min kärlek för pengar, för mig fanns ej annan att få..."

Tanken slår honom inte för en sekund att han inte är någon Adonis, utan en helt vanlig man lite till åren kommen. En hel del pengar har han även lagt på pokerspel på nätet i fåfäng förhoppning att vinna storkovan. Men något har nu som sagt förändrats i hans personlighet.

Kanske är det smällen i huvudet han fick när han blev rånad och bortförd. Eller är det kanske en rädsla för att få leva ensam fram till sin annalkande ålderdom. Och en viss desperation har börjat ge sig till känna. Men nu har han fått chansen att håva in lite extra klirr i kassan som han kan spendera på sin jakt efter kvinnlig fägring.

-Vem vet att jag har paketet? Ingen, mumlar han tyst för sig själv.

Men vad göra med pulvret, som han förmodar är kokain, heroin eller någon annan liknande narkotisk substans. Bertil googlar om narkotika och bedömer att det är värt ca 8–10 miljoner på gatan. Bertil funderar vad och hur han ska göra för att krama ut så mycket stolar han kan. Erna vill han inte blanda in nu när hon äntligen hamnat på rätt köl.

Han tycker nu att det på sätt och vis är synd att Kerstin sitter på kåken, hon hade säkert vetat hur man går till väga för att kränga en stor mängd narkotiskt pulver.

Nu hyser Bertil inte den minsta tanke på de stackare som drabbas om pulvret kommer ut på gatan bland missbrukare. Han ser bara sedelbuntar framför ögonen. Han bestämmer sig för att så snart som möjligt göra ett besök på anstalten där Kerstin sitter fängslad. Ingen annan i hans närhet kan han be om hjälp och råd. Han kontaktar anstalten och anhåller om ett besök hos Kerstin.

Nästa morgon när Bertil slår upp morgontidningen ser han de svarta rubrikerna på första sidan. "Mord i vår stad. Kvinna skjuten till döds i sin bostad". Han läser igenom hela reportaget och rädslan gör att hela hans kropp börjar skaka.

-Satan i helvete! Säger han, och viker ihop tidningen. Svettdroppar bryter fram i hans panna, hjärtat bultar i bröstet och det känns som om han inte får någon luft. Han reser sig upp och börjar planlöst vandra runt i lägenheten. Så småningom lugnar han ner sig och andhämtningen blir mer normal.

-Ingen kan ju veta att jag har paketet, säger han lugnande, upprepade gånger till sig själv.

På Postföretagets kontor har de nu fått förfrågan om ett paket som inte blivit levererat. Ingen verkar lägga så mycket energi på att försöka spåra vart det tagit vägen. Inte till en början i vart fall. Efter upprepade förfrågningar utan resultat, får företaget en morgon ett personligt besök av två män som anländer dit i en svart Mercedes med tonade rutor.

Föraren stiger ut och öppnar sedan den ena bakdörren och släpper ut en man klädd i mörk kostym och som bär solglasögon, sedan går han runt bilen och öppnar den andra bakdörren. Även här stiger det ut en man klädd i liknande kostym och även han bär solglasögon. Det enda utmärkande som skiljer dem åt är att en av männen har en svart ganska yvig mustasch.

De kliver in genom företagets entrédörr. En av männen går fram till receptionen. Den andra mannen stannar till någon meter innanför dörren, som om han vill hålla lite uppsikt på vad som sker. När mannen kommit fram till kundmottagningen, begär han att få tala med den som har hand om paketutlämningen.

-Har ni avtalat tid? Frågar ynglingen innanför servicedisken.

-Nej, svarar mannen, men vårt ärende är akut och kan inte vänta, säger han artigt och med len stämma.

-Tyvärr måste jag be er att ringa först och boka tid, säger receptionisten påstridigt.

Bakom solglasögonen, som mannen fortfarande bär, hade killen innanför disken, om det varit möjligt kunnat se hur mannens ögon blir mörkare, nästan svarta och att det börjat rycka i en nerv i ena ögonvrån på honom.

-Lyssna nu väldigt noga, min unge vän, säger mannen med sträv och hotfull röst. Lyft luren och kalla hit personen som är ansvarig. Och det ögonblickligen!

Han har nu böjt sig fram och tagit ett fast grepp om receptionistens profilerade skjortbröst. Hans namnbricka lossnar och faller ner på disken och man kan läsa, Filip Gran. Han släpper taget kikar ner på namnskylten och väntar på att Filip skall kalla på den de söker.

Filip svettas nu ymnigt och hans händer darrar så han har svårt att trycka på rätt knapp på interntelefon.

-Du måste skynda dig till kundtjänst, säger Filip med nästan gråtfärdig röst, när en man svarar och frågar vad det gäller.

-Men jag sitter upptagen, hörs det från högtalaren i interntelefonen. Kan det inte vänta?

-Nej absolut inte, svarar Filip med darr på rösten. Det är jätteakut.

-Men va fan är det som är så jävla brådskande? Hörs chefen säga, ja, ja, jag kommer om tre minuter.

De båda besökande männen står kvar och väntar på chefen. Killen innanför disken backar ett par steg mot dörren till kontoren.

-Du stannar här Filip, ryter mannen till.
Nu öppnas dörren från kontoret och ut stiger en man med rufsigt hår, läppstift på kinden och slipsen på trekvart.

-Vad satan är det nu som inte kan vänta? Jag var ju upptagen i ett viktigt möte, gormar han och stirrar argt på ynglingen bakom disken.

De här herrarna söker er, säger Filip. Chefen vänder sig mot mannen som står där och väntar. Vad är det som brådskar? Frågar han med hetsig röst.

Mannen tar fram sin mobil, knappar lite på den och vänder den sedan mot chefen.

-Vi vill veta var det här paketet är, säger han med myndig röst.

-Men va fan i hela helvetet, säger chefen. Det kan ni väl ringa in och fråga och inte komma hit och störa mitt i en viktig konferens, går chefen på med lite barskare röst, och vänder sig om för att gå.

.

Då lutar sig den besökande mannen fram över disken och grabbar tag i baksidan av hans kavaj och drar honom mot sig.

-Inte så jävla bråttom, säger han med skarp röst.

-Nu är du så god och söker efter vårt paket och talar om var det är, och det på stubinen, väser han sammanbitet, och i detsamma lyfter han på solglasögonen och sätter sina mörka ögon i chefen.

-Ok! Ok, säger chefen. Släpp mig så ska jag kolla efter, ingen anledning bli arg, säger han med darrig stämma.

Han kollar i mannens mobil, knappar lite på datorn och hummar för sig själv.

-Det paketet har gått i väg med en av våra bilar och skulle lämnas för några dagar sen, säger han och blickar räddhåget upp mot mannen.

-Men nu ligger saken till så att det aldrig blivit levererat, ryter mannen.

-Tala nu bara om för mig vem föraren är som kör den rundan och som tog det med sig? Hans namn och adress! Säger han med skarp hotfull röst.

-Nej det går inte, viskar chefen med knappt hörbar röst. Det kan jag inte lämna ut.

Mannen sticker in handen innanför sin kavaj och chefen blir livrädd och tänker att nu är min sista stund kommen, nu blir jag skjuten.

-Vänta skriker han förtvivlat och skriver ner något på en post-it lapp. En blå med fimaloggan på.

Han räcker över den till mannen med darrig hand, som tar emot den och kollar ner på den.

-Se, det var väl inte så svårt, säger mannen och går skyndsamt mot ytterdörren till postkontoret och ansluter till sin kumpan.

Han vänder sig om i dörröppningen och sätter pekfingret över sina läppar och sedan drar han handen vågrätt över sin hals. Chefen och den Filip står kvar darrande av rädsla och chefen säger med bruten röst.

-Inte ett ord om detta till någon levande själ Filip, inte till någon!

Filip öppnar munnen för att säga något men inga ord kommer fram, bara lite hest kraxande, så till slut bara nickar han. Chefen lämnar rummet och efterlämnar en stor pöl med vätska på golvet där han stått.

Gömställen

Efter att de läst namnet Peter Jansson med adress Rosengatan 215 på post-it lappen de fått med sig, beger sig de båda männen ut och rekognoserar i området där Peter Jansson skall bo. Det är ett hyreshus med flertalet lägenheter och i trappuppgången kan de läsa att det bor en Jansson på tredje våning. Därefter kör de vidare och inväntar att det skall bli kväll och skymningen skall sänka sig.

På sin färd mot fängelset funderar nu Bertil på vad han skall säga till Kerstin. Är hon verkligen att lita på? Har hon överhuvudtaget någon som helst susning om narkotikahandel. Det har väl på sin höjd mest varit fråga om sol och vår och andra bedrägerier hon och hennes bror Sören hade varit involverade i. Sören som avled i olyckan i samband med bortförandet av Bertil och då de försökt undkomma polisen. Nu funderar han på om det kanske varit ett förhastat beslut av honom att ta kontakt med Kerstin? Bertil sitter i sina tankar, och helt utan förvarning vrider han kraftigt på ratten och gör en U-sväng. Det skriker i däck och luktar bränt gummi när bilen dansar runt på vägbanan, och till slut råtar upp sig, då i motsatt färdriktning. Han hör hur det tjuter i de andra bilarnas däck när de panikbromsar och gör undanmanövrar för att undvika kollision. De signalerar ilsket, men Bertil stampar bara plattan i botten och drar därifrån och bevärdigar inte de andra ens en blick i sin backspegel.

-De får väl för fan se upp, grymtar han för sig själv.

Han återvänder till sin bostad och funderar på var han skall gömma paketet. Påsarna med narkotikan plockar han ut och planerar att gräva ner någonstans i sin systers trädgård eller kanske på kyrkogården vid föräldrarnas gravplats. Men pengarna? Var, var, var, funderar han. Till slut bestämmer han sig för att ta med dem till sin syster och försöka komma på något bra gömställe. Han tar med pengar och knark.

Först kör han till kyrkogården efter att ha köpt en enkel bukett med blommor, bara för syns skull. Han tar med blommor och påsarna med knark till föräldrarnas gravplats. Går ner på knä och gräver ner påsarna i jorden och sätter tillbaka vaser och blommor ovanpå.

-Förlåt mor och far, mumlar han innan går därifrån.

Efter att ha varit på kyrkogården kör han vidare till Erna. Hos henne tänker han gömma pengarna. Han ringer på hennes dörr och när dörren öppnas möts han av en som det verkar resklar Erna.

-Vart är du på väg, frågar Bertil.

-Jag skall åka till min dotter och hälsa på, säger Erna. Jag skulle precis ringa dig och fråga om du kunde titta till bostaden under tiden jag är borta, fortsätter hon.

Så bra tänker Bertil, då kan jag ostörd gömma stålarna på något bra ställe.

-Jag blir bara borta några dagar, max en vecka, är det okej, frågar hon.

-Javisst inga problem, svarar Bertil, inga som helst problem. De hör en bil som stannar utanför och Erna säger, nu kommer nog min taxi. Här får du en nyckel så du kommer in, fortsätter hon.

Bertil lämnar Ernas hem och sätter sig i sin bil. När taxin åkt stiger han ut igen och tar med sig buntarna med sedlar och går in. Väl inne funderar han på var han skall gömma pengarna. Varför inte som han gjorde tidigare. I frysen inpackade i dubbla återförslutningsbara fryspåsar. Han gör som han tänkt och lämnar sedan Ernas bostad.

Varningen

Han kör sedan sakta några rundor på stan och spanar efter unga vackra kvinnor som är ute och rör på sig i sommarkvällen. Lite påkörda betonggrisar och några nermejade cyklar är resultatet av hans spanande på stan. Men inga personer har kommit till skada. Sedan kommer han att tänka på Dolores, denna förförande uppenbarelse. Han tar en sväng till sjukhuset och hoppas få en skymt av henne.

Visserligen hade han blivit bryskt avvisad vid sitt förra närmande, men han kan inte glömma henne. Hennes yppiga bröst, hennes mörka nästan kolsvarta ögon och sedan hennes kurviga kropp. Vilken kvinna! Men inte den minsta skymt av Dolores, trots att han stannat kvar där flera timmar. Han kollar klockan på sin mobil och ser att den nu är nästan är ett på natten och han bestämmer sig för att köra hem.

Plötsligt ringer hans mobil. Han stannar till vid första bästa lediga plats. Bertil tar fram mobilen och svarar med ett osäkert hallå.

-Hej, hörs en röst i mobilen.

-Det är Peter Jansson, jag kör för dig under din semester. Jag fick ditt nummer på jobbet tidigare idag. Bertil andas ut, och besvarar Peters hej.

-Anledningen att jag ringer dig så här sent är att två suspekta individer kom hem till mig och min mor för att de sökte ett paket som jag skulle ha levererat för några dagar sen men som aldrig kom fram. De blev väldigt hotfulla när jag förnekade någon som helst kännedom om paketet, fortsätter Peter. Den ena av dem drog fram ett vapen och riktade mot min mor och hotade med att skjuta om inte jag berättade var paketet fanns.

-Men va satan i helvete säger du? Vad var det för typer, undrar Bertil överraskat.

-Men att dra vapen mot min mor var nog det sämsta de kunde ha gjort, berättar Peter vidare. Kampsportsmästare som hon är, dröjde det inte lång stund innan båda männen låg på golvet och krälade. Bertil harklar till och mumlar något ohörbart till svar.

-Min mor kollade deras plånböcker och fick fram att de hette Larry Skog och Luke Ferm.

-Ja då vet ni ju vilka det är, säger Bertil.

-Kanske falska leg, vad vet jag? Sedan gick jag för att larma polis och hörde strax en dov duns. Jag återvände snabbt och såg min mor liggande på golvet. Hon hade ett blödande sår i huvudet. Hon berättade att den ena mannen plötsligt ryckt tag i hennes ben och hon ramlade baklänges och slog huvudet i hallbordet. De båda männen smet då skyndsamt därifrån. Polis kom och tog våra vittnesutsagor och upprättade en anmälan om intrång och hot. Sedan kom jag att tänka på att det måste vara du som skulle levererat paketet eftersom du var den som körde den dagen. Det är därför jag ringer dig och varnar för dessa ljusskygga individer, avslutar Peter.

Bertil tackar för informationen men förnekar att han vet något om något paket. Han stänger mobilen och kör vidare.

På postkontoret har de nu fått ett nytt besök av de båda hotfulla männen. Filip står som vanligt bakom disken, får genast stora skälvan när han ser de två männen komma in. Han knappar genast på interntelefon och skriker att nu jävlar kommer de igen.

-Du måste komma hit fort.

Chefen svarar, nej jag kommer absolut inte ut detta får du sköta själv, ge dom bara vad de vill ha.

Den ena mannen kommer fram till disken, lutar sig fram mot Filip, sänker solglasögonen och spänner ögonen i honom. Nu kan Filip se att han har en blåtira på ena ögat men avstår kommentarer.

-Jaha du, lilla Filip, det blev ju inte så bra senast. Knappa nu på datorn och ge oss namnet på ordinarie föraren. Mannen tar fram sin mobil, knappar lite och vänder den sedan mot Filip. Här har du uppgifterna, så börja knappa för helvete, ryter han.

Filip knappar med darriga händer och får så småningom fram att det är Bertil Fransson som kör i vanliga fall. Han skriver ner uppgifterna om namn och adress på en post- it lapp och skjuter över den till mannen. Mannen klappar Filip på kinden.

-Inte ett jävla ord till någon om du vill ha hälsan i behåll, säger han och vänder sig om. Han går mot dörren och går ut tillsammans med sin kumpan. Filip står darrande kvar innan han går in till sin chef och säger upp sig med omedelbar verkan.

-Nu vill jag inte vara kvar på det här jävla stället längre, säger han med darr på stämman och gråt i rösten.

Inbrottet

Försiktigt närmar sig de båda kumpanerna, Luke och Larry, området där Bertil bor. Strax innan de kommer fram släcker de bilens strålkastare. De parkerar några hus bort och smyger sig långsamt fram till Bertils bostad och känner på ytterdörren.

-Låst, viskar Luke till sin polare. Larry sticker ner högerhanden i sin kavajficka och fiskar upp några dyrkar.

Sedan går han fram till dörren.

-Lys på låset för helvete, säger han till Luke, som snabbt tar fram en liten ficklampa.

Han lirkar en stund och sedan tar han i vredet och ytterdörren glider sakta upp.

-Vackert kompis, viskar hans kamrat.

De tassar försiktigt in, tar upp en ficklampa och lyser på namntavlan som är uppsatt på väggen i trapphuset.

-Första våningen, viskar Larry.

Efter att de tagit på sig ansiktsmasker och handskar går de fram till Bertils dörr. De stannar utanför dörren, försöker lyssna efter ljud inifrån, men ingenting hörs.

-Tyst som i graven, säger Luke med ett flin.

Nu kommer dyrkarna åter fram och efter en stund är det öppet och de kliver tyst in. Vål inne i hallen stöter Larry sitt knä i hallbordet och en vas med blommor kraschar ner på golvet med en ljudlig smäll. Vatten, blommor och keramikskärvor sprids över golvet.

-Se upp för fan väser Luke. Se upp var du går din stora kluns.
-Jag kan väl för satan inte se i mörkret, säger Larry förnärmat.

De stannar upp och avvaktar för att se om någon hört kraschen av keramik mot golvet, men inget händer. De smyger sig vidare in i lägenheten. De kollar vardagsrum, kök, toalett och sovrum. Men bostaden är tom.

-Kom nu så vänder vi ut och in på allt, någonstans måste vårt kokain finnas, säger Luke. Ta du köket så börjar jag med badrummet, fortsätter han.

Luke beger sig in i badrummet och rumsterar om, han river ut allt ur skåp och lådor. Han tittar under badkaret, öppnar vattenbehållaren på toastolen, men hittar inget.

Han går ut mot köket, men stannar i dörröppningen.

-Men va fan i hela helvete sysslar du med, ryter han till Larry, som oförstående tittar upp.

-Jag är för fan hungrig, säger han, där han sitter vid köksbordet med en stor bit falukorv och en öl framför sig.

Luke går fram, sveper med armen över bordet så korv och öl far i väg och hamnar på golvet.

-Här letar vi efter kokain för miljoner, och du sätter dig och käkar falukorv.

-Hur jävla korkad kan man bli?

-Du är fan i mig en riktig black om foten säger han. Börja leta nu för satan, väser han sedan.

-Vi har ju inte flera dagar på oss, vi måste skynda på, säger han vänd mot Larry som nu rest sig från köksstolen.

-Gå till sovrummet i stället nu, så tar jag hand om köket. De rotar igenom alla rum men ingenstans står kokainet att finna. De lämnar Bertils bostad som nu ser ut som om en orkan dragit fram inomhus.

Satan i helvete, var har han gjort av våra påsar, säger Luke frustrerat, när de återvänt till bilen.

När Bertil kommer hem möts han av sin upp och nervända bostad.

-Satan i helvete! Upprepar han gång på gång, medan han vandrar runt och kollar på förstörelsen.

-Åh! Fy satan, hela lägenheten genomsökt och alla mina prylar ligger utslängda överallt. Helvetes jävla skit, här vågar jag inte stanna kvar, inte en minut till, säger Bertil upprört för sig själv. Hur i helvete har de fått veta att jag har knarket? Vilken jävla tur att jag fick gömt både stålarna och knarket, mumlar han när han snabbt tar sig ut från bostaden och kör i väg med en rivstart.

Annonsen

Han kör i hög fart hem till sin syster. Parkerar sin bil en bit där ifrån för att inte avslöja i vilken bostad han är om nu någon skulle känna igen hans buckliga BMW, och går sedan till fots resterande kvarter. Eftersom Erna nu är och hälsar på hos sin dotter Emma, kan Bertil fritt disponera hennes lägenhet. Han har fått nyckel för att vattna blommor och ta in post medan Erna är borta. Hon skall bara stanna borta några dagar, max en vecka.

Han funderar på sitt nästa drag. Kan han på något vis sälja tillbaka narkotikan till männen? Hur mycket kan de tänkas betala för att få tillbaka sitt knark? Är de överhuvudtaget beredda att betala? och hur i helvete ska han kunna komma i kontakt med dem? Frågorna är många som surrar i Bertils huvud. Många frågor men ännu inga svar.

Till slut bestämmer han sig för att sätta in en annons i dagstidningen. Sagt och gjort och någon dag senare kan man läsa vad Bertil skrivit. "Paket hittat vid trottoar på Tunnbindargatan. Svar till hittelön?" Följt av annonsnummer och hänvisning till tidningen. Om nu någon förlorat ett paket tar de kontakt med tidningen och lämnar kontaktuppgifter, som sedan tidningen förmedlar till Bertil. Under de nästkommande dagarna, får han en hel del svar från personer som säger att de tappat paket.

Det är allt mellan himmel och jord, mobiltelefoner i förpackning, laptoppar och någon vars paket kommit bort innehållande diverse sexleksaker, men ingenting om paketet med knarket. Bertil ger det en chans till och kontaktar tidningen och begär insättning av samma annons ytterligare en gång.

Denna gång kommer ytterligare svar in redan första dagen, men inget som kan förknippas med narkotikan. Däremot ringer det dagen efter på Bertils mobil. Han svarar och en myndig röst hörs i andra ändan av tråden.

-Hej! Mitt namn är Arne Blixt och jag ringer från polisen. Du har annonserat om att du hittat ett paket fortsätter polismannen.

-Ja, det stämmer, säger Bertil förvånat.

- Vi fick dina uppgifter från tidningen.

-Hur fick ni mitt mobilnummer? det är ju skyddat, frågar Bertil.

-Inga nummer är skyddade för oss, svarar rösten i andra änden. Bertil börjar skaka och svettas och får sätta sig ner i soffan för att inte falla ihop.

Polismannen fortsätter. Nu skulle vi gärna vilja ta en koll på paketet, vi har som du kanske läst om i tidningen ett mord att utreda och som ägde rum i ett hus på Tunnbindargatan. Samma gata som du funnit ett paket på.

Bertil blir alldeles stum och kämpar nu för att få luft. Hans mun har blivit alldeles kruttorr, strupen känns hopsnörpt och armarna verkar bortdomnade trots att hans hjärta dunkar snabbt och hårt i hans bröstorg. Han kan med möda hålla kvar mobiltelefonen mot sitt öra.

-Så det vore väldigt bra om du kunde komma ner till station och ge oss en chans att kolla om det möjligen kan ha ett samband med vår mordutredning, fortsätter polisen.

Bertil har hämtat sig lite och svarar med svag röst, att det skall väl gå bra och att han kikar ner under eftermiddagen. Samtalet avslutas och Bertil faller ihop som en geléklump i en hög i soffan. Va fan skall jag göra nu, tänker han där han ligger och skakar.

-Tänk, tänk, tänk säger han till sig själv medan han slår på kinderna för att få i gång blodcirkulationen till hjärnan. Han ligger kvar en stund tills hans skakningar avtagit och andningen blivit någorlunda normal.

Jag måste ju ha något paket att visa upp för polisen, tänker han. Göra ett eget paket? Javisst, enkelt, men hur skall jag gå till väga och vad ska paketet innehålla?

Eftermiddagen kommer och Bertil står på parkeringsplatsen utanför polisstation. Han svettas ymnigt och han får torka sig i pannan väldigt ofta med pappersnäsdukar. Till slut stiger han ut ur bilen och går med långsamma steg mot entrén. Han går sakta, mycket sakta, som om han aldrig vill komma fram. I hans kavajficka ligger det lilla paket som han tänker presentera som det han "hittat". Han går in och väl inne måste han ta en kölapp. Han sätter sig ner och stirrar bara tomt rakt in i väggen. Så blir det då hans tur och han går fram till luckan.

-Hej säger han, till den unga kvinnan innanför disken, jag skulle komma ner nu i eftermiddag. Arne någonting hette polismannen som ringde mig.

-Du menar Arne Blixt, säger hon, ett ögonblick så ska jag meddela att du är här. Kan jag bara få ditt namn så kommer han till dig strax.

Bertil går tillbaka och sätter sig ner och väntar. Något surrar till och sen öppnas en dörr och en civilklädd polis visar sig.

-Någon Bertil Fransson här, säger han och ser sig runt på de väntande.

-Det är jag, säger Bertil och reser sig upp och går fram mot polismannen.

Polisen sträcker fram sin hand och presenterar sig. Sedan håller han upp dörren och visar in Bertil.

Han blir visad till ett kontor och blir tillfrågad om han har paketet med sig. Bertil sticker ner handen i kavajfickan och tar upp flertalet tusenlappar, ihoprullade och med en gummisnodd runt. Här säger Bertil och sträcker fram sedlarna med darrig hand.

-Pengar, utbrister Arne.

-Ja, svarar Bertil.

-Varför lämnade du inte in dem till oss? Frågar han.

-Jag ville ju gärna ha en lite större hittelön, och tänkte att det kanske skulle vara bäst om jag skötte det själv, svarar Bertil. Okej, okej, Var och när hittade du pengarna, är nästa fråga Bertil får.

-Bertil som förberett sig på dessa frågor svarar att han var ute och promenerade strax efter klockan fem på eftermiddagen på söndagen. Han hade gått gatan fram och plötsligt sett de ihoprullade sedlarna, som han genast tagit upp.

-Jag såg mig omkring och noterade att jag stod vid postlådan märkt med husnummer 42, säger Bertil. En arbetsskada, fortsätter han, jag arbetar med postutdelning.

-Du såg inget annat? Frågar polisen, inga mystiska personer eller bilar?

-Nej! Inte något, blir svaret från Bertil.

- Ja vi behåller sedlarna här och undersöker om DNA eller fingeravtryck matchar något från brottsplatsen, säger polismannen. Det verkar ju en aning misstänkt att ingen har efterfrågat borttappade pengar här hos oss, och ingen som varit i kontakt med dig heller. Vi får avvakta och se vad det leder till.

-Om du minns något mer så hör av dig, Vi kontaktar dig vidare om sedlarna om ingen koppling till fallet kan hittas.

Polismannen har antecknat allt som sagts på sitt block på skrivbordet. Han reser sig nu och följer Bertil ut, som går till bilen, där han tar en djup suck och andas ut.

-Du är ju helt underbar, Bertil, säger han till sig själv. Du skulle säkert kunna bli en riktigt smart och svårfångad brottsling.

Med mitt utseende skulle säkert också alla vackra brudar inom sfären dras till mig som flugor till en sockerbit.

Nästa dag får Bertil ett svar på sin annons, som han tror kan leda till något. Den som svarat har skickat med ett meddelande. "Troligen vårt paket till A.B. Hittelön utlovas". A.B. tolkar Bertil som Anna Brovik. Kvinnan som står som mottagare. De har angivit ett mobilnummer som han kan ringa. Nu börjar Bertil vandra runt i lägenheten orolig som satan. Vad skall han säga? Hur mycket skall han begära?

Knark för cirka 10 miljoner borde de väl kunna hosta upp åtminstone en halvmiljon för, tänker han. Det går några timmar innan han vågar ringa, men till slut samlar han mod till sig och knappar in det angivna numret.

Kopplingston, sedan en röst som säger hallå.

-Hallå, ni har svarat på min annons om ett paket, får Bertil fram.

-Ja det stämmer, hörs den andra svara.

-Jag vill ha en halv miljon för att lämna er paketet, får jag inte det spolas det ner i holken, fortsätter Bertil.

-Det är du som är Bertil Fransson, heller hur?

-Vi var ju hemma hos dig och hälsade på, det kanske du lagt märke till, säger mannen och skrattar.

Bertil svarar inte utan väntar på att mannen skall säga något om de går med på att betala eller inte.

-Okej, säger mannen slutligen, vi betalar vad du begär, var vill du att bytet skall ske? Frågar han.

Bertil svarar att de kan träffas utanför hans bostad i morgon kväll.

-Inga konstigheter eller tricks, då blir det ingen affär, säger han.

-Okej, säger mannen och avslutar samtalet.

Bertil går ut i köket, dricker ett glas vatten och torkar kallsvetten ur pannan. Han tar fram en kall öl för att lugna nerverna. Sätter sig i soffan och sveper den i ett drag.

-Ah det behövde jag verkligen, säger han för sig själv.
Han hämtar en kall till, men den dricker han lugnt och med njutning.

Uppgårelsen

Bertil smyger fram i skydd av mörkret. Han söker sig till bakgator och mindre upplysta gränder. Han är klädd i sin systems avlagda kläder, en blommig blus, svart kjol och med en brokig sjal snodd runt huvudet. Framför sig skjuter han en kundvagn som är belamrad med diverse saker, tomburkar, klädbylten, gamla kartonger, och några urtvättade plädar. Han har klätt ut sig till en harmlös uteliggare. Kundvagnen har han hämtat från en livsmedelsbutik i närheten.

En närmare granskning av honom hade givet vid handen att han var en man. Hans mustasch hade avslöjat honom. Varje gång han möter någon böjer han därför huvudet framåt och för upp handen för att dölja mustaschen. Han är på väg till platsen där han gömt det narkotiska pulvret. När han kommer till kvarteret där kyrkogården ligger, ställer han i från sig kundvagnen bland några buskar. Sedan smyger han sig fram mot ingången till begravningsplatsen och tar upp en liten trädgårdsspade som han haft dold under blusen. Han gräver upp påsarna, ställer i ordning graven och skyndar sig tillbaka till stället där han gömt undan kundvagnen.

Bertil beger sig sedan mot sin bostad men håller sig fortfarande till mindre upplysta gator och han försöker gå så nära husväggarna som möjligt. Han försöker smälta in som den uteliggare han klätt ut sig till. När han svänger runt ett hörn och kommer till sin gata, stannar han upp och spanar efter misstänkt bakhåll. Han ser den svarta bilen och i den skuggorna av männen. Han står kvar en stund innan han på darriga ben korsar gatan.

Larry och Luke har hållit Bertils bostad under uppsikt under hela eftermiddagen och kvällen, ända fram till skymningen. Ingen Bertil har synts till. Inte heller hans BMW, under vilken de planerat aptera den hemmagjorda bomb de tagit med sig, om deras bytesaffär går om intet.

De har noga överlagt Bertils förslag om att de får köpa tillbaka narkotikan för en summa på 500 000. De har kommit fram till att det priset är överkomligt i förhållande till värdet av kokainet. De har även övervägt att involvera Bertil som fortsatt mottagare av knarket som skickas från utlandet. Han verkar ju vara en stark och företagsam man och hång efter stålar.

De 800 000 som låg i paketet var ju betalning för utförda tjänster till Anna Brovik, deras förra kontakt här i stan. Så dessa pengar var ju inte något som de förlorat.

-Men var fan i helvete håller han hus? Varför dyker han inte upp snart? Mumlar Luke stirrande på gatan framför sig.

- Han sa visserligen på kvällen men ingen bestämd tid, svarar Larry för döva öron.

När de nästan tröttnat på att spana och tänker fara i väg, kommer en gammal uteliggare gående på trottoaren, en äldre kvinna, så vitt de kan se, skjutande på sin kundvagn överfull med prylar. Kvinnan korsar gatan och går mot huset där Bertil har sin bostad.

-Det måste vara han ropar Larry plötsligt till och pekar på uteliggaren. Han har klätt ut sig till tiggerska, men jag såg en mustasch när han passerade under gatlyktan.

De hoppar ut ur bilen tar med sig pengarna som Bertil begärt och går fram mot vad de förmodar är Bertil.

-Har du påsarna? frågar Luke.

Bertil rotar bland sakerna i kundvagnen och håller upp en stor plastkasse. Willys, står det på den med stora bokstäver.

-Här är de, säger han.

-Och pengarna har ni dem, säger han med darrig röst.

Luke håller fram väskan öppnar den, så Bertil kan se sedelbuntarna som ligger inuti.

Bertil lägger ner påsen med narkotikan och tar några steg bakåt.
-Gör inga konstigheter nu, ni är under bevakning av min kompanjon och han siktar just på er med sitt gevär, säger Bertil.

Luke går fram till påsen med narkotikan och kikar ner i den.

-De är obrutna, säger han till Larry.

Sedan lägger han ner väskan med pengarna och de båda kumpanerna går till sin bil, öppnar bakluckan och kastar in plastpåsen. Vad de inte ser är att plastpåsen med knarket slår till brytaren på deras hemmagjorda bomb och den inställda tiden på tre minuter börjar ticka ner.

Sedan far de i väg med en rivstart och Bertil rusar fram till väskan. Han börjar sedan sakta gå mot sin bostad. Men innan han hunnit fram till ytterdörren hör han en kraftig smäll. Han går tillbaka ut mot gatan och ser skurkarnas svarta Mercedes stå i lågor lite längre bort på gatan. Bakluckan har flugit i väg och alla rutor är krossade. En stor del av gatan bakom bilen är täckt av ett vitt pulver. Bertil vänder bara hemåt igen och går in i sin lägenhet, där han räknar pengarna. Jo det stämmer. Femhundra tusen precis på kronan. Han lägger sig sedan förnöjt på soffan och snart sover han den "oskyldiges" sömn.

Kärleken

När Bertil vaknar nästa morgon går han till brevlådan och hämtar morgontidningen. På första sidan är det en bild på Larrys och Lukes utbrända bil med texten, "två män omkomna i bilexpllosion. Troligen en knarkuppgörelse i den undre världen.

Knarket spritt för vinden. Sanering av platsen fortgick vid denna tidnings pressläggning." Bertil lägger ner tidningen. Han känner ingen sympati för männen och tänker att det ändå är rätt skönt att veta att knarket inte kommer att spridas ute bland ungdomar och andra missbrukare.

-En miljon trehundra tusen in på kontot är ju inte att förakta att håva in på några dagar, säger han tyst för sig själv, och ler i mjugg.

Efter att ha fixat till sig och han till slut är tvungen att slita sig från sin spegelbild där han tvinnat sin mustasch ger han sig ut på stan i sin eviga jakt på unga vackra kvinnor, men så klart utan framgång.

Någon vecka senare ringer det på Bertils dörr och han går för att öppna. Utanför står Peter, som vikarierar för honom under semestern och vars mor är kampsportsmästare, jo man tackar.

-Hej Bertil säger han leende. Det har kommit ett paket till dig fortsätter han och håller fram paketet.

-Till mig! Utbrister Bertil förvånat. Jag har inte skickat efter någonting.

Han läser på paketet som Peter håller fram. Hans namn och adress står tydligt att läsa adresslappen.

-Okej, säger Bertil, ställ paketet på bordet där.

Peter ställer paketet på bordet och håller sedan fram sin elektroniska apparat för signering av att paketet är mottaget.

-Skriv på här, säger han. Men du vet så klart, det är ju ditt jobb.

Bertil skriver på och Peter ger sig av. Bertil tar paketet och nu får han en déjà vu. Han börjar kallsvettas. Efter att ställt paketet på köksbordet sprättar han upp det och vänder det upp och ner. Ut faller malet kaffe, fyra påsar med pulver, en stor sedelbunt och en maskinskriven lapp. Han tar upp lappen och läser, "Välkommen till vår verksamhet. Du har blivit rekommenderad. Någon kommer att hämta upp varorna hos dig inom någon timma eller så fort det är registrerat som utlämnat. Pengarna är ett förskott för mottagandet och mer kommer för framtida tjänster." Bertil sjunker ihop på en köksstol, dunkar huvudet i bordet och med hög röst vrålar han rakt ut.

-NEJ! NEJ! NEJ! Jag orkar inte med detta!

Efter ett par timmar ringer det på dörren och nu blir Bertil ordentligt skakis. Han går tyst fram till dörren men hör inte ett knyst. Försiktigt öppnar han dörren lite på glänt och kikar ut. Där står en kvinna i vackert mörkbrunt hår. Underbara djupa bruna ögon och så vitt Bertil kan se, en kurvig kropp. Han gissar att hon kan vara 45-50 år. Ansiktet är lite fårat, kanske av livets bekymmer, men fortfarande vackert.

-Hej, säger hon, jag skall hämta ett paket.

-Jag måste protestera, jag vill inte bli inblandad i denna hantering. Vet inte hur det kunnat bli så här, går Bertil på. Jag avsäger mig att stå som mottagare av fler paket, fortsätter han hetsigt.

-Jag kan tyvärr inget göra, säger kvinnan, jag har själv blivit ofrivilligt indragen i detta. Det är inget jag vill syssla med, men de hotar med att döda min son om jag inte hjälper dem, fortsätter hon med gråt i halsen. Bertil svänger upp dörren helt och ber kvinnan komma in.

-Vill du ha något att dricka? Kaffe eller något starkare kanske?
Frågar han.

-Tack! Kaffe blir bra, svarar hon.

De går in till köket och kvinnan slår sig ner medan Bertil donar med kaffebyggaren.

Han serverar kaffet med dopp, ett paket Mariekex. Storstilat som fan, men Bertil har ju inte så ofta kvinnobesök. Man tager vad man haver. Undertiden de dricker kaffe berättar kvinnan att hon heter Margareta, men du kan kalla mig för Maggan, det gör alla andra.

Maggan som fått stort förtroende för Bertil, berättar nu sin historia om hur hon blivit indragen och varit tvungen att hjälpa med distribueringen av narkotika. Jag hämtar det hos mottagaren, sedan lämnar jag det på en plats som jag får angiven. Olika platser varje gång.

-Det hela började med att min son spelade och förlorade stort och kunde inte betala. Då blev jag kontaktad av dessa kriminella personer och de sa till mig att de ville ha betalt inom en vecka, men jag hade ingen som helst möjlighet att skaffa fram en så stor summa pengar som de krävde.

Då sa de att jag kunde jobba för dom genom att hämta och lämna några paket. För varje gång skulle de dra av femtiotusen på min sons skuld. Om jag yppade något om detta för polis eller annan, skulle min son dö en kvalfull död.

Samma sak skulle hända om jag vägrade gå med på deras villkor, min son skulle torteras och sedan avrättas.

-Vad hade jag för val, jag är ju trots allt mamma och älskar min son, fortsätter hon. Bertil utbrister, vilket jävla pack!

Maggan gråter nu hejdlöst och Bertil går fram och kramar om henne.

-Vi ska lösa detta på något vis, så vi slipper agera mellanhänder åt narkotikasmugglare, säger han tröstande. Maggan snyter sig med en pappersnäsduk hon fått av Bertil.

-Nu måste jag gå, de väntar på sitt paket, säger hon och reser sig.

Bertil följer henne till dörren och precis innan hon ger sig av, frågar han henne om de inte kan ses i morgon över en fika eller nåt och prata om hur de skall göra för att slippa ur knarksmugglarnas garn.

-Jovisst, svarar Maggan, det vore trevligt. Jag kommer till dig vid sjutiden imorgon, på kvällen förstås, säger hon med ett litet, men ändå, ett leende.

De träffas hemma hos Bertil nästa dag och han berättar en friserad version av hur han hamnat i klorna på narkotikahajarna. Under dagarna som följer träffas de dagligen, och snart övernattar de hos varandra. Nu börjar en härlig tid för båda, nyförälskade, nykära och inget känns svårt, utan de lever som i ett rosafärgat moln fylld av kärlek och lusta. Bertil har erbjudit sig att betala hennes sons återstående skuld till de kriminella, 250 000 kronor. Maggan kontaktar dem, men de vill inte ha några pengar, utan fortsatt samarbete.

Drogad

Erna är på återträff med sina gamla klasskamrater. De har hyrt områdets bygdegård. Erna är vackert uppklädd i en klänning som är färggrann och sprudlar av sommar, snygga halvlåga röda skor och över axlarna bär hon en scarf i matchande färger.

Hennes ögon glittrar av förväntan att få träffa sina gamla kamrater, inte alla kanske men vissa, som hon inte sett på över 20 år. Vid ingången möter Stina upp. Stina var inte någon av hennes bästa vänner under skoltiden, utan en mobbare av stora mått.

Många är de kamrater som råkat ut för Stinas och hennes två väninnors förnedrande behandling.

-Hej Erna! Välkommen säger hon och ger henne en kram som Erna helst velat slippa. Det kryper i skinnet när Stina kramar om henne. Saker hon förträngt från skoltiden dyker upp i hennes huvud och ger henne rysningar.

Stina visar henne fram till ett bord. Där står två stora skålar med välkomstbål.

-Alkohol till vänster och alkoholfritt till höger, säger hon med ett småleende och lämnar Erna vid bordet och går för att ta emot fler deltagare. Stina har många gånger sett Erna under hennes missbrukstid. Kanske därav småleendet.

Erna fyller ett glas med alkoholfri bål och går sedan runt och minglar. Hon får syn på två av sina bästa vänner från skoltiden och stort kramkalas utbryter. Hon glömmer Stina för en stund, tills hon kommer fram till dem med en bricka och tre glas.

-Mer dricka för er, alkoholfritt till vänster, säger hon menande och tittar på Erna. Det Erna inte vet är att Stina smugit ner två tabletter i den alkoholfria drycken.

Musiken börjar spela och Erna känner sig nu upprymd. Hon går fram till baren och beställer en drink, ingen alkoholfri.

Sedan går hon runt och flirtar med alla män hon ser. Ny runda till baren och ytterligare en drink. En man kommer fram och bjuder upp henne och hon följer honom ut på dansgolvet. Nu känner Erna sig totalt fri och hämningslös. Hon lämnar killen på dansgolvet, kliver upp på ett av borden och börjar dansa solodans. Ett efter ett, åker hennes kläder av och till slut är det bara trosorna kvar. En liten bit bort står Stina och hennes väninnor och pekar hånfullt skrattande åt Erna. Musiken tystnar för en stund och Erna kliver ner. Snart är en kille framme hos henne och drar henne mot garderoben.

-Nu ska vi ha det lite kul, du och jag Erna, säger han. Då dyker hennes väninnor upp och hjälper henne.

-Ser du inte att hon blivit drogad, ditt jävla svin, säger en av dem.

De ringer en taxi, hämtar Ernas kläder och hjälper henne ta på dem. De hjälper henne in i taxin och följer själva med för att se till att inget händer.

Drogfria

Det är lördag i sista semesterveckan för både Bertil och Maggan och på kvällen är bjudna hem till Erna på middag. Vid sjusnåret, som avtalat, står de utanför Ernas dörr och ringer på, glada förväntningsfulla och de pussas och kramas. Inget händer. Bertil ringer på igen men ingen som kommer och öppnar.

Men vad nu, utbrister Bertil, vi sa ju runt sju. De väntar en stund till sedan tar Bertil upp nyckeln han fått av sin syster. Han låser upp och ropar in i bostaden.

-Hallå, Erna är du hemma?

De hör bara ett svagt kraxande inifrån sovrummet och de går dit. Kläder ligger utspridda på golvet med en stark lukt av spyor och i sängen ligger Erna och ser ut som om hon vore döende, askgrå i ansiktet och med stripigt hår.

-Vad har hänt? Erna, frågar han.

-Jag minns inget, jag var ju på klassträff i går kväll och det sista jag minns är att jag står och pratar med mina bästisar från skoltiden, sedan är allt svart. Maggan går och hämtar vatten och ett par Alvedon.

-Ta de här, säger hon, och räcker fram sin hand.

-Vi får ta middagen en annan gång, säger Bertil, klarar du dig nu ensam, frågar han och Erna nickar till svar.

Söndag morgon och Bertil och Maggan sitter vid köksbordet, frukosten är framdukad och han har precis hämtat in morgontidningen, men han avvaktar med att läsa den tills efter frukosten. De sitter och småpratar och är lyckliga för stunden, även om oron gnager över narkotikapaketen och hotet som hänger över Maggan och hennes son. Det har gått två veckor sedan Bertil fick den andra sändningen, och än så länge är det lugnt.

Efter frukosten tar han upp tidningen och stora svarta rubriker slår emot honom.

”Stort narkotikatillslag över stora delar av världen. Tusentals knarkhandlare gripna efter månader av spaning och avlyssning av bland annat Darknet sedan Internationell polis lyckas knäcka deras kodade meddelanden. Minst 400 gripna i Sverige och tusentals kilo kokain, heroin och andra droger har tagits i beslag.”

Bertil håller upp tidningen för Maggan.

-Hoppas att vi kan slinka ur smugglarnas garn nu, bara de är bland de gripna, säger han.

-Ja det vore ju underbart, underbart svarar Maggan men med återhållsam glädje. Vi får avvakta och se vad som händer, bara inte våra namn har dykt upp i samband med avlyssningarna polisen gjort.

Det har gått några dagar sedan polisens tillslag, då det ringer på Bertils mobil. Hallå, svarar han.

-Hej hörs en röst svara, Arne Blixt från polisen.
Bertil's hjärta slår volter i bröstet och benen börjar darra.

-Ja, hej, kraxar han till svar.

-Jo det gäller de här pengarna som du lämnat in, tyvärr kan vi inte lämna ut dem, de utgör bevis. De verkar enligt vår tekniska analys av DNA och fingeravtryck ha kommit från en internationell narkotikahandlare, som gripits i sitt hemland. Hur de hamnat här återstår att utreda.

-Okej! Svarar Bertil, jag förstår.

Samtalet avslutas och Bertil rusar fram till Maggan och kysser henne och ger henne en stor kram. Vi är fria tror jag.

Polisen har gripit den som skickat knarket till oss. Sedlarna jag lämnade in till polisen kan knytas till honom.

Maggan hoppar omkring och verkar ha fått glädjefnatt. Hon slänger sig runt halsen på Bertil och båda faller ihop i en hög på golvet, fortfarande med armarna om varandra.

-Ja, ja, ja, ropar hon skrattande, sedan kommer tårarna rullande ner för hennes kinder, tårar av glädje och lättnad.

-Oh, Bertil, jag kan knappt fatta att detta är sant, säger hon.

Efter att Bertil och Maggan varit tillsamman i tre månader, förlovar de sig och reser i väg på en kärleksresa.

Erna klarar av det ofrivilliga återfallet och fortsätter leva som nykter alkoholist.

Tomas texter publicerade i DIKKO

Tomas har genom åren publicerat olika texter i magasin DIKKO och väljer nu att återpublicera dem i den här boken. De flesta är krönikor hämtade från hans liv. Men där finns också med några noveller.

Barndomsåren

Året var 1959 och det var dags för mig, minstingen i familjen att börja min skolgång. Det var en bit att gå, fem-sex kilometer, till skolan som låg i det lilla samhället Stuv, för skolskjuts fanns det ingen det första skolåret. Åtminstone inte för oss.

Nåväl, det var väl säkert bara nyttigt att gå istället för att sitta still i en buss. Det var väl jobbigast om vintern, kallt och ibland mycket snö. Det hände någon gång att vi försökte lifta om det kom någon bil. Men skulle den råka stanna så sprang vi och gömde oss!

Vi lärde oss namnet på gårdarna som låg efter vägen och visste var det bodde snällt folk eller inte. Jag kommer inte ihåg att det var någon som jagade oss när vi pallade äpplen och päron från träden i trädgårdarna som kantade grusvägen. Men vi plockade väl bara där vi visste att de var snälla.

När jag började tvåan fick jag byta skola till Almedal skola i Frillesås. Vi fick fortfarande gå de fem kilometerna men fick åka buss resterande sträcka till skolan. Där gick jag årskurs två för att sedan byta till en skola som hette Villa. Namnet kom väl av att det var en villa och inhyste ett klassrum och en lärarbostad. Det fanns en liten grusplätt där vi fick vara på rasterna på grusplanen fanns också utedass.

Vi gick blandade klasser (olika årskurser) i samma klassrum. Under alla de första åren blev jag retad, kallad tattarunge och omkullknuffad av de andra barnen som stod i ring runt ikring mig. En dag skulle mina föräldrar åka till morfar, Albin hette han. I mina ögon en barsk och sträng karl som jobbade som bysmed och som bodde i Syllinge strax utanför Veddige.

Jag kommer inte ihåg varför jag fick åka med. Jag gick i första klass som ju var i Stuv's skola en bit utanför Frillesås och jag hade antagligen berättat för mamma och pappa om att jag blev mobbad i skolan. Mobbad! Det ordet var säkert inte uppfunnit på den tiden.

I vart fall åkte jag med och hälsade på min morfar. När jag nästa dag kom till skolan så var det första jag fick en rejäl örfil av lärarinnan. "Här får du för att du skolkar!" sa hon och slog mig med öppen hand så hårt hon orkade så jag ramlade ihop på golvet. Det sved i skinnet och hela hennes hand lyste i illrött på min kind och vimmelkantig reste jag mig upp. Sju år gammal och bli slagen så hårt av en vuxen och jag förstod inte varför.

Jag kan så här långt i efterhand inte vara helt säker på vem det var som hade ringt till skolan och sagt att jag åkt till morfar istället för att gå till skolan. Men i de minnesfragment som jag kan frammana var det en farbror till mig som av någon anledning retat sig på att jag åkt med.

Man sa lärarinna på den tiden om det var en kvinna som var den som skulle lära ut. Lära ut! Ha! Vad lyckades hon lära mig? En skenhelig kvinna som var med i Jehovas Vittnen. Pedagogisk var väl långt ifrån vad hon var.

Min skolgång var väl inte någon höjdare. Värst var nog det första året i skolan i Stuv men egentligen under hela min skolgång, med mycket trakasserier påhopp och tillmälen. Men det har jag skrivit om i en separat berättelse, "Tattarunge", så det tänker jag inte skriva så mycket om här.

Bamba eller skolbespisning fanns inte här ute på landet på den tiden utan vi hade med oss ett par smörgåsar och i bästa fall en flaska med mjölk eller hemmagjord saft om det fanns något sånt att tillgå hemma.

Åt gjorde vi i klassrummet om vintrarna men på somrarna var vi utomhus. Jag kommer ihåg en gång när jag gick första terminen i tredje klass i Villa. Det var en solig och varm dag och läraren frågade varför jag inte åt. Jag svarade att jag "glömt" smörgåsarna hemma. Då sa han åt mig att gå och sätta mig i trädgårdsmöblerna i hans trädgård och kom sedan ut med ett glas mjölk och två stora ostmackor. Det var en snäll och omtänksam lärare som jag tyvärr bara hade en termin, för efter vårterminen 1962 flyttade vi in till Varberg.

Ett par episoder som kan te sig lite roliga så här i efterhand kommer mig till minnes. En gång när jag gick i Villa och det var vinter passade jag på att åka lite nerför en kulle på en bit wellpapp medan jag väntade på bussen till Bergsäter (det var där ifrån vi fick gå de fem kilometrarna hem). Jag missade rätt buss och hoppade på åt fel håll och åkte med den ända till slutstationen i Frillesås. Det blev stor oro hemma och alla undrade vad som hänt mig.

Stackars mamma och pappa var ute och letade efter mig och kollade i bäckar så jag inte ramlat i och drucknat. Som tur var jobbade min kusin Karl Erik, som bodde med vår farmor, i Frillesås och jag fick åka med honom hem efter han slutat jobbet. Jag var hundrädd när jag var barn och det var väl Bessy som gjorde att jag blev det. Hon skällde alltid på oss barn där hon stod bunden vid hundkojan. Så här i efterhand tycker jag väldigt synd om henne som fick stå bunden där.

Nåväl, en dag när jag hoppat av bussen vid Bergsäter och började gå hemåt såg jag att det låg en hund mitt på landsvägen och jag blev jätterädd. Jag vände och gick tillbaks och hunden lufsade efter, sedan började jag springa och hunden kom efter. Jag sprang och gömde mig bakom några växthus och vågade mig inte fram på en bra stund.

Hunden såg jag inte till men vågade inte gå hem. Till slut kom mamma som hade blivit orolig och börjat undra vad jag tagit vägen och börjat leta efter mig och hade gått de fem kilometerna för att se vad som hänt. Det var med en stor lättnad jag rusade henne till mötes.

Hemma på fritiden hittade vi själva på lekar och vi var ju många barn. Vår farbror och hans familj bodde bara cirka hundra meter bort och de var nio barn. För det mesta var det utomhuslekar som gällde för oss barn vi hade ju inte mycket utrymme inomhus att rumstera om på.

Men en gång när jag och Olle var ensamma hemma lyfte vi av sofflocket från kökssoffan och lutade det mot kanten. Sedan tog vi varsin brun mjölkflaska och åkte kana ner för locket, Det tyckte vi var kul! Vi kunde ju inte varit mer än några år gamla. Vi hade inte så många leksaker men det var inget man tänkte på.

Antingen var vi ute och klättrade i berget bakom huset och ruchade ner till gårdsplanen, på skosulorna på somrarna och på någon wellpappbit om vintrarna, eller så var vi ute i skogen och lekte. Det var spännande att gå omkring i skogen och smyga på varandra. Vi brukade spela något som vi kallade Prinsa pinne. Man var uppdelade i två lag. Man skulle jonglera den lilla pinnen med den stora för att sedan slå iväg den så långt man kunde. Man hittade på saker att leka med. Inte behövde vi dyra grejer för att ha roligt.

På somrarna var hela familjen ute i skogen och plockade blåbär som vi sedan rensade och paketerade i askar. De mesta paketerades i en större kartong som pappa sedan lastade på sin moped och körde ut och sålde bland annat till ett pensionat i Frillesås men vi sålde en del vid vägkanten också.

Min äldsta bror gillade att skrämma oss yngre syskon. På stigen upp genom skogen ringlade sig en liten stig som ledde fram till platsen där det brukade finnas mycket blåbär en bit på väg fanns det ett litet stenröse och på toppen låg en sten som han brukade vända på när vi inte såg. Sedan sa han att det spökade och spöket hade vänt på stenen. Åtminstone jag blev rädd, för skogen var tät och mörk, och just där släppte träden inte igenom så mycket dagsljus.

Och jag var ju inte så gammal då, kanske fem eller sex år. Vi fick alla hjälpa till så vi fick till vår försörjning. Vi hjälpte till när bönderna ville att vi skulle plocka potatis, betor och även med att hässa hö.

Det gamla utedasset **hemlighuset eller en riktig skithistoria**

Ja ni undrar nog varför jag kallas för hemlighuset. Alla vet ju vad man gör här, men ändå inte. Vad har jag fått se i mitt mörka inre. Ja många nakna stjärtar förstås men en hel del annat. Jag står på gårdstunet en liten bit från huset där människorna huserar. Jag får dagliga och nattliga besök året om såväl om vår, sommar, höst som vinter. På dörren in till mig har någon ristat in ett hjärta. Ja jag är älskad och jag känner mig behövd.

På bänken vid sidan om mitt utskurna hål med lock, ligger en bunt med dagstidningar. Lite för förströelse men mest för att riva sönder och användas som avtorkning efter uträttade behov. En dag i veckan kommer latrinbilen till mig och tömmer vad människorna lämnat efter sig här hos mig.

Det är morgon och vänta, nu får jag besök. En kvinna kommer ilande med snabba steg. Gruset och småstenarna på gårdsplan knastrar under hennes fötter när hon skyndsamt närmar sig. Hon stiger in och haspar min dörr. Ner med underkläder och upp med kjolen, fäller upp trälocket som döljer hålet och sänker sedan sin mogna stjärt över det. Hon suckar förnöjt när hon tömt sig på vätska såväl som på de lite fastare bruna korvar som likt ormar ringlat sig ut ur hennes blottade bak. Hon river av lite tidningspapper och gnuggar det med händerna. Hon torkar sig väl och drar sedan upp sina bomullstrosor och låter kjorteln falla ner, haspar upp dörren och stiger ut.

Sedan går hon i lugn takt tillbaks till boningshuset. Nu kommer de på besök en efter en och först på tur är en äldre man som i sakta mak, stöttandes på sin käpp tar sig över gårdsplan och fram till min dörr. Han verkar vara gammal och trött med slitna väl ingångna tofflor.

Håret är askgrått och rynkorna många. Han tar sig mödosamt in och och låter byxor och de lite lätt i grenen rostfärgade kalsongerna falla ner. Han fäller upp locket och börjar på att gnola sin sedvanliga visa. "På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad" Hans hesa skrovliga röst har bitits sig fast i mina väggar efter årtal av besök. Efter uträttat behov sitter han kvar en stund, som om han samlar kraft, innan han mödosamt reser sig och fäller locket. Han har inte mer än hunnit ut innan nästa besökare kommer.

In i mitt inre kommer nu en lätt finnisg ung man med rött rufsigt hår. Han ser sig om innan han stiger in. Dörren haspas och han känner på den en extra gång för att försäkra sig att ingen kan komma in. Återigen lyfts locket upp och han sätter sig ner efter att han låtit de nedre plaggen falla ner. Han lyfter på tidningshögen och tar fram tidningen som ligger underst. Det är en tidning som visar bilder på väldigt lättklädda damer som visar modeller av underkläder.

Han bläddrar i tidningen och stirrar fascinerat på bilderna. Han tar på sig själv och utstöter små stön och till sist en djup suck. Efter en stund läggs tidningen tillbaks och han torkar av sig med det gnuggade pappret. Vad är det som facinerar honom? Nakna stjärter ser jag ju daglig dags, inget att hetsa upp sig för.

Näst på tur är en lite yngre kvinna. Väldigt prydligt klädd och med långt böljande blont hår. Hon stiger in och följer samma ritual som de övriga förutom en sak. Hon kliver upp på bänken hukar sig och står bredbent över hålet och låter sin vätska stråla ner i mitt inre. Efter att hon är klar stiger hon ner på golvet igen, gnuggar lite papper och torkar bort de sista droppar som dröjt sig kvar i behåringen. Nu kommer de yngsta de lite färre barnen som får sätta sig försiktigt och hålla spjär med händerna för att inte de ska glida ner i hålet.

Sist in är gammelmmodern, hon som med jämna mellanrum kommer med vatten, såpa och skurborste och tvättar mitt inre både noggrant och med stor omsorg ser till att jag är fräsch. Hon fäller upp locket och skådar ner på de vajande bruna korvarna som är belamrade med stora gröna spyflugor. Hon drar ner de stora och säkert varma underbyxorna sätter sig ner och låter sitt vatten flöda. Så ser dagarna ut för mig och jag är nöjd med att så många kommer på besök.

Första minnet

Mitt allra första minne är från tre och ett halvt års ålder då jag blev väldigt dålig och insjuknade i njurbäckeninflammation. Antagligen fick jag detta när jag och min bror Olle åkte med vår granne Einar, då han var uppe i skogen och lastade timmer med häst och släde en vinter.

Det var en isande kall vinterdag och det gnistrade i snön och vi satt direkt på timret där stockarna var alldeles nerisade. Släden krängde hit och dit i den steniga och ojämna terrängen.

Vi tyckte förstås detta var roligt och spännande. Sedan började det väl med blåskatarr som inte blev behandlad och som sedan spreds sig upp mot njurarna. Jag kommer ihåg hur jag grät och att jag förmodligen hade väldigt ont men själva smärtan minns jag inte.

Det jag minns är att jag var otroligt ledsen och rädd under taxifärden in till Varbergs Lasarett. Min storasyster Anita och min mamma var med på resan till lasarettet i Varberg. Jag grät också väldigt mycket när mamma lämnade mig på sjukhuset och jag blev inlagd ensam på en sal.

Nästa morgon när jag vaknade efter att ha gråtit mig till sömns, kom det in en syster med ett barn i sin famn. Det var sjuksyster Anita fick jag sedan veta. "Ser du vem detta är?" frågade hon mig. "Olle!" utbrast jag. Så glad jag blev, inte för att han också var sjuk, utan för att jag ville ha någon jag kände hos mig. Sjuksyster Anita var så snäll mot oss.

Vi hamnade efter några dagar på en fyrsal. Där låg jag, Olle och en flicka som amputerat sin ena stortå.

Dagar och veckor som följde blev till månader. Den första tiden fick vi inte lov att lämna sängarna och dagligen fick vi sprutor och de tog massa prover. Sedan sviktar mitt minne. Jag kommer ihåg att det låg en annan pojk i rummet men minns inte varför han var inlagd. Jag grät en hel del den första tiden då jag längtade hem, och Olle bidrog på intet vis till att jag skulle må bättre, för efter varje besök av mamma sa Olle alltid till mig att "Nu får du aldrig se henne mer!" Han var ju inte precis snäll mot mig kan jag säga.

En kväll när vi skulle lägga oss frågade han om vi inte kunde byta säng och pyjamas, vilket vi gjorde. Precis när vi gjort detta kom en sjuksyster in och tittade på mig och gav mig en avhyvling. Olle hade gjort ner sig och pissat på sig innan vi bytte.

Så elak var han. Men han var ju bara fem och ett halvt år. Vi hade mycket roligt också, när vi väl frisknat till lite så var det bus och lek. En gång, när de skulle byta från dag- till nattpersonal, kom någon på att vi skulle svabba golvet i rummet. Dettod skurhinkar med vatten framme och vi hällde ut allt vatten och svabbade runt med skurtrasorna.

Golvet var helt dränkt av vatten när vi hörde att nattsköterskan kom. Då släckte vi ljuset och hoppade raskt ner i våra sängar igen och låtsades att vi sov. När hon öppnade dörren och kom in utbrast hon "Vad i...!" Sen tror jag att hon log. Kommer inte ihåg om vi fick torka upp vattnet eller inte, men det var oväsentligt. Vi hade haft jättekul!

Jag firade min fjärde födelsedag på sjukhuset och Olle fyllde sex. Jag minns att det fanns en man som låg inne på sjukhuset som satt i rullstol som vi ofta fick godis och dricka av, speciellt minns jag små paket mariekex och sockerdricka. Vi åkte ofta omkring med honom i hans rullstol och jag kommer mig att minnas att han ville adoptera oss. Tiden gick och efter sex månader blev vi friskförklarade och skulle få lov att komma hem lagom till jul. Pappa kom med sin lättviktare och vi skulle åka med honom hem på den.

Men jag hade, efter så lång tid på sjukhuset, blivit van att vara där och ville därför inte lämna sjukhuset. Då kom sköterskan och sa att jag fick välja vilken leksak jag ville av de som fanns i leklådan om jag bara ville åka med pappa hem. En stor lastbil med tippbart flak var det jag valde att ta med mig hem. Nu fattar han väl tänker jag och beger mig på nytt till fikarummet. Det dröjer inte mer än någon minut innan det ringer igen. Samma röst samma man som frågar om han kan komma ner med sin släpkärra.

Nu är jag ganska trött på honom så jag säger bara, ja kom du ner bara. Du behöver inte beställa tid. Så här efteråt kan jag ju undra vad som senare utspelades nere på bilprovningen. Mitt arbete var ganska självständigt och jag disponerade mitt arbete rätt fritt. Ibland var jag inne och jobbade ibland var det jobb ute, hemma hos de som hade hjälpmedel. Nåväl, en gång hände något som jag inte talade högt om. Inte för än många år senare. Och då fick kollegerna sig ett gott skratt.

Jag var på ute jobb åkte jag hem på lunchen och fixade lite käk. Efter maten blev jag trött och tänkte, jag vilar en stund på sängen. Sagt och gjort och jag lade mig tillrätta men somnade rätt snabbt, vaknade och tittade på klockan. Tio i fyra. Fort som bara den tog jag mig ner till jobbet och flexade ut. Jag ville ju inte till råga på allt ha flexetid när jag somnat hemma.

På senare tid fick vi vara beredskap på helgerna om det skulle inträffa fel på hjälpmedel som inte kunde vänta till efter helgen. När man haft en helg, var vi lediga efterkommande fredag. Televäxeln hade ett schema vilka som hade beredskap och ringde upp på våra jobbarmobiler om det var något.

Man var visserligen hemma men man gick ju och kollade mobilen hela tiden och man var ju låst och kunde inte göra vad som helst. En måndag kom jag till jobbet och samspråkade med kollegerna om ditt och datt. Sen frågade jag vem som haft beredskap i helgen. Det var ju du, sa de. Jag rusade till datorn och kollade.

Ja det var jag! Öppnade mailen för att se om jag fått något mail från chefen som undrade varför jag inte varit kontaktbar på jobbmobilens i helgen. Men inget där. Ingen hade behövt hjälp. Skönt! Jag gick tillbaks till jobbkompisarna och sa, skönt nu är man ju ledig på fredag. De skrattade gott.

Några tragikomiska händelser som jag varit med om i min yrkesutövning skall jag förtälja er om här. Hur uttrycker vi oss? Hur lätt kan ett litet ord bli misstolkat och leda till allt annat än det vi tänkt. Ett litet ord som slinker över våra läppar innan vi hinner tänka.

Den första händelsen inträffade när en av kollegerna var ute och skulle reparera en rullstol på ett äldreboende. När han kommer dit pratar han med en av personalen och uppger sitt ärende och vem han söker. Nej tyvärr får han till svar, hon har gått bort.

Men vet ni ungefär när hon kommer tillbaks? Undrar kollegan, som tänker att han kan köra på några andra jobb tills hon återvänder. Hon är avliden, svarar personalen då. Kollegan skämdes och bad verkligen om ursäkt för missförståndet och gick därifrån och var glad att det inte var någon anhörig han pratat med.

Det kom in en man i rullstol till verkstaden med en assistent som kör honom. Han verkade lite sur på oss. Han undrade hur det gick med hans elrullstol som någon av oss varit och hämtat in för reparation. Det var ju du som hämtade den sa han till min kollega. Ja det stämmer, men det är inte jag som håller på att dona med den, det är min kollega, men han är ute för tillfället. Jag ska minsann kontakta er chef så att ni snabbar på, säger mannen argt.

Ja då kan du gå två dörrar ner i korridoren så sitter chefen där, säger kollegan. JAG GÅ! HUR F_N SKA JAG KUNNA GÅ! Ryter mannen till.

Till saken hör att han nyss blivit dubbelamputerad och var så klart frustrerad. Ett litet ord som slank ut och ställde till det. Men alla fick vi en jättebra relation med mannen senare.

En annan gång var det ett felaktigt ordval som lätt kunnat sprida ett felaktigt rykte. När en av jobbarkompisarna ute och kör på jobb, ringer det i mobilen. Han stannar till och svarar.

Det är en arbetsterapeut som undrar om hon kan få prata med Sven (fingerat namn). Nej han sitter inne svarar kollegan. VA! Sitter han inne? Vad har han gjort? Kollegan skrattar så han kiknar. Nej jag menar att han är innetekniker idag, säger han när han återfått talförmågan. Ja, som det kan bli, ett litet ord felaktigt använt kan få oanade konsekvenser.

En annan händelse som jag själv var med om utspelades på ett demensboende. Jag var där och skulle laga ett hjälpmedel och fick stå och reparera i dagrummet. Jag donar och grejar och i rummet sitter en rar gammal dam och tittar på.

Plötsligt säger hon, hur vill du ha det? Jag ställer upp på allt! Alla sätt är skönt, säger hon. Det dröjer någon sekund innan jag återfår talförmågan. Men vad ska jag svara? Bättre att bara vara tyst kanske, men till slut säger jag bara, det ordnar sig nog. Vilket svar! En av personalen som befinner sig i rummet småler gott.

En gång ringer det på telefon i verkstaden och kollegan svarar. Hallå! Sägar någon i telefon. Jag tänkte höra när min hörapparat är klar som jag lämnade i förra veckan. Du har ringt fel, säger kollegan. Du får ringa till hörcentralen. Kan jag komma i eftermiddag frågar mannen då. Nej blir svaret! Du måste ringa hörcentralen. Då kommer jag vid ettiden fortsätter mannen.

Kollegan höjer rösten markant. NEJ DU HAR RINGT FEL! DU MÅSTE RINGA HÖRCENTRALEN! Men mannen lägger på och kommer sedan till oss klockan tretton. Då får vi lotsa honom rätt. Så allt gick ju bra till slut.

Det ringde ofta personer och undrade om de kommit till Hjälpcentralen. De ville ha hjälp med än det ena än det andra. Saker som vi inte kunde hjälpa till med. Någon ringde om att låset till hans garage var fruset och han kunde inte få ut bilen.

Kan ni komma genast och fixa? En man ringde och ville att vi skulle köpa vinterdäck till hans bil, för själv hade han ju inte råd. Vi fick ju råda dem så gott det gick att vända sig till någon som kunde ge dem hjälp.

En del personal hade till uppgift att hämta tillbaks hjälpmedel från avlidna. Sängar, rollatorer, rullstolar och mycket annat, både i hemmiljö och på boenden. När det gällde taklyftar var vi tekniker med och monterade ner. En gång när en arbetskamrat varit och hämtat hjälpmedel efter en dam som avlidit upplevde hon något kusligt!

När hon skulle lasta ur bilen tycktes hon se något som fick henne att rusa in i verkstan och hämta oss. När hon öppnade bakhörrarna fick hon en syn av att den gamla damen satt i rullstolen. När vi kom ut såg vi så klart inget. Men man kan ju aldrig veta!

De första åren fanns ju inte GPS i bilarna utan vi hade med kartböcker som vi bläddrade i letande efter adresserna. Vårt område sträckte sig över Falkenberg, Varberg och Kungsbacka. Så det var ett stort område och svårast var ju att hitta på landsbygden. Jag skulle hem till en äldre dam och reparera och hade telefonkontakt när jag närmade mig adressen och jag frågar damen om vilken färg det var på huset.

Det har jag ingen aning om, svarar hon. Jag har inte varit ute på 20 år. Tragiskt! En annan gång när vi fick en felanmälan och frågade om vägbeskrivning fick vi höra, ta till vänster vid mjölkbordet där hästarna betar på ängen om sommaren, bara det att det var vintertid. Men kom rätt gjorde vi alltid.

Många tragiska livsöden fick vi ta del av och man hjälpte så gott man kunde. Ibland gick själva reparationerna snabbt men man kunde ju inte bara lämna utan man fick vara social och prata och lyssna. Ibland var vi några av de få kontakter de hade. Ibland stannade vi och hjälpte till med saker som inte berörde oss, men vi gjorde det ändå.

Panikattacker

Ligger i sängen hemma hos mina föräldrar, jag ska fylla sexton år. Jag vill inte, men ändå ger jag mig ut på den etthundra meter långa vandringen mot butiken, men får vända halvvägs. Att vara hemma är inga problem men att ta mod till sig och gå de knappa hundra metrarna till affären var ibland en skräckupplevelse. Jag får ångest, yrsel, hjärtat bankar i bröstet och jag är övertygad om att jag kommer att dö. och på vingliga ben vänder jag om och tar mig hem.

Trött och svettig lägger jag mig ner på sängen igen. Panikattack, fast det ordet var inte med i min vokabulär på den tiden. När hjärtat slutat banka och ångesten och yrseln gått över ligger jag kvar och funderar på vad som händer mig. Vad är det för fel på mig? Kommer jag att dö? Jag skäms och är rädd men inte med ett ord vill jag berätta för någon hur jag mår.

Det hela fortsätter och jag vill inte gå ut ensam, men med någon i familjen i sällskap går det bättre. Fortfarande ångest och yrsel men jag visar inget för någon annan. Jag lär mig att på något sätt kontrollera attackerna, bara jag är i närheten av hemmet. Det fortsätter upp i vuxen ålder och jag får ångest och panik när jag måste göra saker ensam utan någon jag känner väl.

Att ge mig ut att resa är uteslutet, längre än några mil hemmifrån var det aldrig tal om. Det som till slut blev min räddning var att jag blev involverad som materialförvaltare för en fotbollsklubb. Då var jag tvungen att resa till bortamatcher och hur mycket ångest jag kände kan jag inte beskriva. Resorna var inget nöje precis, men jag försökte dölja allt för alla och jag tror ingen förstod varför jag satt tyst och krampaktigt kramade mina händer. Men nu blev det bättre och bättre även om jag fick kämpa vissa stunder.

Träningsläger i skåne en vecka, fruktansvärt jobbigt.
Träningsläger i "Holland" Ångest ångest ångest, ville bara hem.
För första gången skulle jag så flyga, först till Stockholm och sedan vidare till Kallax för fotbollskval mot Luleå. Det var en skräckupplevelse. Men så småningom släppte nästan all ångest och attackerna blev allt sällsyntare. Numera är det nästan aldrig attackerna kommer och aldrig så svåra.

Jag har tänkt mycket på varför jag fick dessa panikattacker och att det blev som det blev och jag tror att det hänger samman med hur jag blev behandlad av både lärare och skol"kamrater" under min skoltid, något jag skrivit om tidigare. Men jag är glad jag tog mig igenom allt och fick ett fungerande liv.

Kanske hade allt blivit bättre om jag berättat för någon och kunde fått hjälp, men nu blev det inte så. Fortfarande känns det svårt att skriva om hur jag mådde och för första gången berätta för någon annan.

Skrothandlarns pojk

Precis vid utfarten från huset där vi bodde låg en stor sten som utmärkte gränsen mellan socknarna Veddige och Frillesås, den angav var orterna började och slutade. Vårt hus låg på den sida som tillhörde Frillesås socken. I den ena ändan av det lilla huset bodde vår farmor, och vi i vår familj huserade i den andra.

Huset var inte stort och inrymde bara två lägenheter med farstu, kök och ett sovrum, allt som allt kanske högst 40 kvadratmeter för var lägenhet. Där bodde vi, 6 barn och mamma och pappa.

Vi var egentligen fyra bröder och tre systrar, men en syster bortfördes av myndigheterna redan som väldigt liten.

Den enda uppvärmningen var en vedspis och på vintrarna var det isande kallt inomhus. Ett tjockt lager med is täckte ibland insidan av fönstren när vi vaknade efter en kylig natt, efter att veden i spisen brunnit upp och den sista glöden för timmar sedan falnat och dött ut.

Utanför huset växte syrenbuskar som jag minns var så vackra och utgjorde en avskildhet ut mot den lilla ängen som vette ut mot landsvägen.

På gårdsplanen växte äppelträd, långäpplen, tror jag vi kallade frukten. Där fanns också ett gråpäronträd om inte mitt minne sviker mig. Där på gårdstunet fanns även ett gammalt uthus, ett utedass, en jordkällare och en brunn där vi hämtade vatten. Intill brunnen fanns en hundkoja och i den bodde, till min stora fasa, hunden Bessy.

Här fick vi bo på nåder av myndigheterna.

Pappa var skrothandlare och åkte runt på cykel eller moped och samlade in tagel, pappsäckar och metaller från bönderna runt om i trakten. Varför han inte körde bil kom sig av att han aldrig tog något körkort. Av vilka skäl har jag aldrig fått veta.

Kanske var det i första hand en kostnadsfråga. Fattiga som vi var, var kanske inte körkort något som prioriterades och en bil var ju heller inte gratis. Han jobbade med en del andra saker emellanåt, på fabriker i Varberg och Veddige och som barkare i skogen hemomkring.

Vi hade det väldigt fattigt och när pappa kom hem, efter att varit ute och samlat skrot, hände det ibland att han kom hem med en bit spickefläsk eller spickekorv och för oss barn var detta en festmåltid. Mamma var under mina första levnadsår hemma och skötte om oss barn och hemmet, vilket var tufft på den tiden.

Inga bekvämligheter fanns. Vatten hämtades ute i brunnen och tvätta fick hon göra i en liten bäck som rann några hundra meter bort. Detta gjorde hon året om, vinter som sommar. Tvättbräda och såpa var det som gällde. När man nu ser tillbaka kan det tyckas vara mer än ett heltidsjobb men min uppväxt präglades ändå av mycket kärlek från föräldrar och syskon.

Men utanför hemmets trygga värld fanns otryggheten och trakasserierna från människor som inte kunde acceptera att vi var av resandesläktet. Det var ju hela vår familj, som under årens lopp fick utstå spott och spe och förföljelse från omkringboende befolkning. Vi var annorlunda tyckte de och därför kunde de uppföra sig hur som helst mot oss. Vi passade inte in i deras mönster.

Det var ju inte bara ortsfolket som var hånfulla och fyllda av aversion, detsamma gällde ju myndigheter och beslutsfattare.

Oss tyckte de att de kunde behandla hur som helst, under förevändning att vi inte visste vårt eget bästa. Nu skall det sägas att det fanns även hyggligt folk i trakten som försökte hjälpa och kände empati. Men i de flesta fall såg de oss som ett ont som drabbat trakten. ”Tattarjävlar” var vad vi fick heta, något som följt mig genom livet och satt djupa ärr i mitt inre.

Visst har det även funnits många stunder av glädje och lycka i uppväxten men ingen eller inget kan göra att minnena försvinner och att sårén läks helt ut. Min systers omhändertagande som jag nämnde tidigare har jag bara fått mig återberättat av min mor och mina syskon. Min syster föddes för tidigt och fick ligga kvar lite längre på lasarettet tills hon hämtat sig. Bara några dagar efter mamma kommit hem från BB kom myndigheterna och med hjälp av polis tvingade de henne att lämna ifrån sig barnet mot hennes vilja.

Det enda skälet till deras agerande var att de inte trodde att min mor skulle klara av att sköta om henne. De bara tog henne och förde bort henne och inte med ett ord fick mamma och pappa veta vart. Detta hände 6 år innan jag föddes och jag skulle fylla 16 det år när mina föräldrar, med mycken hjälp av min faster Helga, efter många år av efterforskning äntligen fick veta var vår syster fanns.

Några år efter jag föddes blev min mor tvångssteriliserad, myndigheterna hotade med att om hon inte gick med på detta skulle de tvångsomhänderta oss barn. Detta är något hon fått bära med sig genom livet. Det måste ha varit ett helvete att bli så kränkt, ingenting kunde hon göra, hon och pappa var inget värda i deras ögon.

Huset där vi andra syskon växte upp är för länge sedan bortforslat och tomten igenvuxen men vissa spår finns kvar och minnen återvänder. Både sorg och glädje kommer över mig när jag efter många år besöker platsen.

“Tattarungen”

Vaknar ibland på natten, panikångest, jag får ingen luft, hjärtat bultar i bröstet och håret är blött av svett. Sätter mig upp på sängkanten försöker samla tankarna. Försöker intala mig själv att det är gammalt och glömt och att det bara varit en mardröm.

Sakta stillar sig pulsen och andningen blir långsamt bättre. Sjunker tillbaks på kudden och tankarna kommer. I minnet reser jag tillbaks i tiden till min uppväxt. Så länge sedan och över 50 år har gått men känns ändå så nära som det var igår.

”Tattare, tattare!” klingar ropen på skolgården och alla barnen samlas i en ring runt mig, jag ser att lärarinnan kikar ut bakom gardinen i fönstret till skolsalen men hon kommer inte ut. Jag gråter hejdlöst när de andra barnen knuffar runt mig och jag till slut faller ner på gruset på skolgården.

Lärarinnan ringer in till lektion och barnen skinngas och jag går med rödgråta ögon och grusiga kläder in och sätter mig på min plats. Inte med ett ord berör hon att hon sett vad som hänt. Genom hela min skolgång blir jag trakasserad på raster och till och från skolan. Jag blir slagen och mobbad och hela tiden skallar deras rop.

”Tattare, tattare”. Lärare ser på vad som händer men griper inte in.

Ingen vill leka med mig på raster, därför försöker jag stanna inne i korridoren, mycket för att slippa bli slagen och spottad på, oftast kommer någon lärare och kör ut mig, och vid indelning av lag i gymnastiken får jag alltid vänta till sist och bara för att de är tvungna får jag vara med.

I början av 60-talet flyttar vi från landet in till stan med förhoppning att det skall bli bättre, inte bara för mig utan för hela vår familj som utsatts för förföljelse och trakasserier bara för att folk tycker att vi inte är som alla andra.

Inget blev bättre, snarare tvärt om, och behandlingen bara råare och hårdhäntare. Från att ha handlat om knuffar och spe blir det nu regelrätta nedslagningar med sparkar som haglar mot min kropp. Allt detta sker på skoltid och ingen ingriper. Vi står utanför skolsalen och personen som följt mig dit inför skolstarten i den nya skolan tar ut läraren och säger "Han är tattare!" Läraren nickar bara som om hon förstår.

Jag har ofta stannat hemma och sagt till min mor att jag har ont i magen och det är ju ingen lögn. Ont i magen, yrselanfall och sömnlösa nätter av rädsla för att gå till skolan gör att betygen inte blir särskilt bra.

Första dagen i nya skolan får vi ett litet prov i välskrivning som det då hette. Dagen efter tar läraren upp mitt prov och läser högt för klassen. Inte för att det är bra och välskrivet utan för att jag stavat det mesta fel. Hela klassen inklusive läraren skrattar åt mig.

Hade jag kunnat, hade jag bara velat springa där ifrån men jag bara sitter där med nedsänkt huvud och självförtroendet i botten. Var fanns förståelse och medkänsla? Var fanns den hjälp som skulle kunna få mig att må bättre och som skulle kunna göra att jag skulle kunna orka lära mig det som lektionerna handlade om? "Hör här!" säger hon. "Inte ens till sitt egna namn kan han stava rätt."

Gråten sitter i halsen och jag är helt förtvivlad. "Men", säger läraren högt till klassen, "vad kan man vänta sig av en "tattarunge!"

Med tiden har jag lärt mig att vara stolt över att vara av resandefolket men såren sitter i och mardrömmarna slutar aldrig återkomma.

Åren har gått och nya tider kommit men i djupet av min själ finns för alltid minnena av min barndom inristade. Ser dagligen sånt som gör att minnena kommer tillbaks. Främlingsförakt, förtal och rykten som är så lätt att bara ta för given sanning.

På arbetsplatser och sociala medier sprids det lögner och inte många vågar stå upp till försvar för dessa fattiga utsatta människor som tvingas sitta utanför affärer och tigga, Tvingade att fly sitt hemland på grund av förföljelse, krig och fattigdom.

En sak har jag lärt mig och det är att barn bara återspeglar vad vi vuxna lär och berättar för dem. Har försökt att uppfostra min dotter till att se och förstå att vi alla är lika. Lika mycket värda och ingen är förmer än någon annan.

Vi vuxna har ett stort ansvar och kan inte begära av våra barn att de ska vara solidariska mot flyktingar om vi hela tiden inte tänker och bara låter oss följa med strömmen av populistiska slagord. Jag ligger jag vaken en stund med mina minnen och tankar men så småningom har oron lagt sig och jag faller tillbaks in i sömn.

Händelser i livet

Henke ligger på sin brits och funderar över sina val i livet. Varför hade det blivit så här? Vad hade gått snett. Den ständiga oron i kroppen som gjort skolgången till en enda stor plåga. Han bråkade med alla i sin frustration över att själv inte vara vän med sitt inre och gav oftast efter för sina impulser. Han fick sitta själv ensam i ett rum på skolan för att han inte skulle störa de andra eleverna. Inget hjälpte, koncentrationen svek och med ett nödrop kom han in på gymnasiet. Men nu orkade han inte mer och hoppade av. Nu följde en våg av mindre förseelser och han sökte sig till till kompisar som inte ställde några krav. Han tänker på hur det till sist slutade.

Henke och Alex är hemma i deras gemensamma bostad. Det är en nedsliten liten etta som ser ut som om den inte blivit städad på de närmsta månaderna. Tidningar ligger utspridda över hela lägenheten gamla förpackningar av pizza och kinamat täcker nästan hela golvet och lukten av gammal öl från de de många burkar som ligger lite här och var är kväljande. Men det är inget som de bryr sig om. De är upptagna med en skiss som ligger framför dem på det nedslitna soffbordet. De är nerviga och framför allt Henke som darrar på rösten när han frågar Alex.

– Ska vi verkligen göra detta? Ska vi inte bara skita i allt? Det fixar sig säkert på något annat vis.

– Nu gör vi som vi sagt! Säger Alex korthugget.

Ute är det en kall och mörk vinterkväll och snön bara vräker ner från himlen och lägger sig som ett tjockt vitt lager på den nerkylda asfalten. Henke och hans polare Alex har precis gått ut för att tända varsin cigarett. De vet båda två precis vart denna kväll skall ta dem.

De har planerat detta i månader, och snart ska det äntligen ske. Allt är glasklart och noga planerat och deras flyktbil står parkerad och körklar en bit längre ner på gatan. Deras väska är packad och innehåller två svarta ansiktsmasker, två par svarta skinnhandskar och en pistol av modell Glock 17.

De börjar sakta men säkert vandra emot den kiosk de valt ut. I kiosken arbetar personalen ännu lyckligt ovetandes om att de snart skall bli rånade. Det bor bara runt fyratusen personer i denna lilla by. Rån och annan kriminalitet förekommer väldigt sällan här omkring. En stor del av invånarna som bor här är gamla och pensionerade medans de flesta yngre har lämnat och flyttat ut. Så är det något brott som begås faller mistankarna genast på det fåtalet ungdomar som fortfarande bor kvar. Man förmodar, på goda grunder, att några av dem varit i farten.

De närmar sig kiosken nu. Den ligger bara strax runt hörnet. Henke öppnar väskan och tar ut handskarna och ansiktsmaskerna stoppar sedan pistolen i jackfickan.

– Här Alex, säger han med spänd och nervig röst, och sträcker med darrande händer fram sakerna till honom.

Alex tar emot grejerna och börjar genast ta dem på sig. Nu är det dags. Det är bara cirka tjugo meter mellan dem och deras mål. De börjar nu springa mot kiosken och Henke känner hur adrenalinet pumpas ut i hans kropp. Han drar fram pistolen och sliter upp dörren in till kiosken och skriker:

– Upp med händerna detta är ett rån! Försök inte ens att tänka tanken att larma, för då sätter jag en kula i dig! Vrålar Henke till mannen bakom disken.

Den äldre mannen, nästan helt skallig, som står bakom disken i kassan lyfter lydigt upp sina darrande händer. Henke kastar väskan till honom och befaller honom att fylla den med pengar och tobaksvaror.

Med sin gamla och rynkiga men ändå snabba händer börjar han fylla väskan, först med sedlar sedan med cigarettpaket. Henke skriker flertal gånger till honom att skynda på och den gamla mannen rakar snabbt ner så mycket som får plats. När han är klar sliter Henke väskan ur hans händer men hör samtidigt ljudet av polissirener och skymtar precis en kvinna vid dörren bakom mannen.

– Henke! Den andra kassörskan måste ha larmat polisen och de är strax här! Vi måste dra! Skynda dig tiden rinner ut! Vrålar Alex.

Henke inser snabbt att det är dags att dra iväg och han springer kvickt mot utgången och sparkar upp den tunga ståldörren.

– Nej men vad fan! Det kan inte vara sant! Polisen blockerar vägen till vår flyktbil, ropar han till Alex.

Henke och Alex börjar springa för allt vad de är värda. De svänger in på en tvärgata som leder till ett litet bostadsområde och sedan vidare in mot en liten skogsdunge, i förhoppning att kunna gömma sig där. De sätter sig ner på en sten för att hämta andan, men vilan blir kort för en bit bakom sig skymtar de ett fladdrande ljus, troligen från en ficklampa och sedan hör deljudet av skällande hundar

– Ni två stanna! Om ni springer släpper jag hunden på er, ropar en polis efter dem.

Men såklart lyssnade de inte på ett ord av vad polismannen sa. De börjar springa för sina liv. Henke hör hur ljudet av den skrikande polismannen blir mer och mer avlägsen och han tänker att äntligen är de säkra. Han ser sig om och inser att Alex har hamnat långt efter och plötsligt hör han ett förfärligt gällt skrik. Det låter som Alex, han måste blivit biten av polishunden. Första frågan som slår honom är om han ska vända om och hjälpa eller bara fortsätta springa. Han väljer det lätta alternativet och fortsätter springa därifrån. Han springer och springer och till slut kommer han fram till deras lägenhet. Han sliter omedelbart upp dörren och rusar in i köket och gömmer väskan i ett av skåpen. Han sätter sig i soffan och lägger sina händer för ansiktet och börjar storgråta.

– Vad fan har jag gjort? Varför är jag så förbannat dum? Kvider han för sig själv.

– Nu är Alex haffad av polisen och blir säkert dömd till ett långt fängelsestraff, hulkar han, med gråten i halsen.

– Nu sitter jag här själv i min ensamhet och är osäker på vad som skall hända, fortsätter han snyftande.

Efter att ha suttit en stund och tankarna har farit runt i hans huvud, så bestämmer han sig för att gå till sängs och han somnar efter att ha legat vaken en bra stund ända tills tröttheten blir för stor och han faller till sömns.

Nästa dag vaknar han av en kraftig smäll och han flyger upp ur sängen iklädd endast sina kalsingar. Polisen har slagit in dörren och han hör en massa mumlande röster. Jag är fast nu tänker han, nu kommer de att ta mig. Han undrar bara hur de visste var de bodde, men säkert har Alex berättat allt för dem. I samma stund får han en knuff i ryggen och faller pladask till golvet.

– Händerna på ryggen! Ryter polismannen till Henke

Henke gör som han blir tillsagd och sedan för de honom ner för trapporna och ut genom ytterdörren. Utanför står det två polisbilar och polismannen för honom till baksätet på en av dem och ber honom kliva in.

– Var har du gömt pengarna? Spela inte dum. Gör som jag säger så blir det enklare för oss båda, säger polismannen.

– Jag vet inte vad du pratar om! Vilka pengar? Svarar Henke.

– Ja då blir det den svåra vägen då, säger polismannen bister. Din polare Alex har redan berättat allt för oss, så du behöver inte sitta och ljuga, fortsätter han argt och smäller igen dörren. Polismannen går runt till förarsidan sätter sig och säger:

– Du har rätt förbli tyst. Det du säger kan komma att användas mot dig i en domstol. Du har rätt att få ett juridiskt ombud och att densamma närvarar vid förhör. Om du inte har råd att betala, tilldelas du ett ombud på statens bekostnad. Pladdrar polismannen rutinmässigt på.

Henrik lägger ifrån sig pennan gnuggar sig i ögonen och tittar upp från bordet och skrivblocket. Han är trött och måste göra en paus i sitt skrivande. Han är svart under ögonen av brist på sömn och med trötta ögon kastar han en blick ut genom det gallerförsedda fönstret som vetter ut mot rastgården. Han lutar sig bakåt på sin pinnstol sluter ögonen och funderar på hur han skall formulera de fortsatta händelserna på sin berättelse. Men snart glider tankarna över på vad som hänt efter han åkt fast och blivit dömd till flera års fängslig förvaring. Ganska snart hade läkare bedömt att han hade ADHD och han blev satt under behandling.

På anstalten i Haparanda har han börjat läsa in gymnasiet i Matte, Svenska och andra ämnen. Berättelsen som han skrivit ner är en läxuppgift som han skulle lämna in senare under veckan. Allt som förut verkat oöverkomligt verkade nu möjligt bara han kunde komma ifrån detta trista ställe. Ensam och inlåst i sin cell. Visst var det ändå jobbigt och psykiskt på frestande men till slut gick det ändå hyfsat bra. Och till slut kommer dagen då han avtjänat sitt straff och friheten kommer åter.

Nu hoppas han på avslutande studier och på anstalten i Haparanda har han bland annat fått viss yrkesutbildning och hoppas därmed kunna få ett jobb inom det yrket.

Nu flera år senare när han tänker tillbaks på det som hänt kan han inte förstå att han verkligen var med om ett rån och utsatte människor för skräckupplevelser och hot. Ångesten över detta följer honom fortfarande men livet går vidare och nu vill han bara leva ett vanligt liv.

Epilog:

Min berättelse är en fiktiv historia sprungen ur min egen fantasi. Tankar och åsikter som framförs är endast mina egna och kommer inte från några faktaböcker jag läst.

Författad av Thomas Karlsson

Kärleken kommer

Eller en nätdejtares eskapader

Efter ett äktenskap som varat i över 20 år så var det över. Janne står där mitt i livet och är vilsen. Vad göra nu? Ut på krogen leta, ragga tjejer? Utflyttad till en etta med kokvrå utan balkong på andra våning. Det är sommar, solen ligger på och varmt som satan i lilla lägenheten på 34 kvadratmeter.

Det blev inget raggande på krogen utan Janne fixade ändå en inneboende, en söt och gullig nästan helsvart liten kattunge, han hade bara en liten vit fläck på bröstet.. Kattlåda, kattsand och koppel införskaffades samt diverse leksaker. Innekatt hade han tänkt och ute bara i koppel i ett försök att lära den gå fot som hund.

Han döpte den till Kompis och visst blev de kompisar. Var som alla kattungar lite vild i början, klättrade i gardiner, vältre blomkrukor och ville bara busa och leka mest hela tiden.

Men kompis till andra besökare blev han aldrig. Klängde sig fast i deras byxben och klöste och bet i deras hälsenor. Janne förstod snart att Kompis ville ha mer utrymme och han fick flytta till en gård på landet. Och han måste ju upplevt detta som himmelriket på jorden.

Janne hade ju skaffat dator genom jobbet men det fanns ju inget nätverk installerat i lägenheten. Det var ju inte påbörjat med det utan han använde ett modem som var uppkopplat mot fasta telefonen. Modemet tjöt och levde om när han loggade in och han fick lägga en kudde över för att inte väcka grannarna sent på kvällarna. Men så småningom började Janne gå ut på dejtingsidor, bara för att kika och se hur det fungerade.

I början lade han upp en intetsägande profil utan foto. Han bara satt där på kvällarna och kikade på foton och läste profiler. Men så småningom väcktes tanken att han skulle gå med på riktigt. Sagt och gjort, Janne betalade in månadsavgiften och började fylla i sin profil. Men hur beskriva sig själv? Janne som aldrig ens behövt skriva en CV.

Han laddade in ett foto och fyllde i det nödvändigaste. Janne var inne på olika kvinnors sidor, skrev ett hej och att han varit inne och tyckte hon såg trevlig ut. Han lärde sig snabbt att det fanns många tjejer som bara var ute efter en sak, hans kropp. De ville inte ha något varaktigt utan bara njutning för stunden. Alltså inget för honom. Nu skall det i sanning sägas att killar i denna kategori säkert var i stort nummerärt överläge. Men det kan Janne inte uttala sig om eftersom han aldrig besökte killarnas sidor.

Så fick Janne då kontakt med en kvinna som skrev till honom och ville träffas, men han blev väldigt misstänksam då profilnamnet var manligt och foto saknades. Hon bedyrade att hon var av kvinnligt kön och skickade honom en suddig bild med dålig skärpa där det var svårt att se vem om hon verkligen var av motsatta könet.

Men efter att skrivit en del med varandra bestämde de till slut för att träffas. De kom överens om att de skulle ses utanför en stor välkänd butik en lördagförmiddag. Efter att kört de tre milen hemifrån till den stora gula butiken ställde Janne så bilen på parkeringen. Många tankar snurrade runt i hans huvud.

Vem var det som skulle möta upp, en man eller kvinna. Skulle han bli indragen i en skåpbil och rånad eller ännu värre bli våldtagen av flertalet män.

Janne hade ju lagt ut bild på sig själv, så den andra skulle ju känna igen honom innan han ens visste vem det var. Efter en stund kommer en manhaftig kvinna fram till honom.

-Hej Janne! Det är jag som är "Karl Alfred".

-Hej! Svarade han.

Vilken passande pseudonym detta var för henne. Janne är ca 186 i strumplästen men hon är längre och med breda kraftiga axlar. Janne tittar på detta kraftpaket till kvinna och förstår snabbt att hon på kort tid skulle suga musten ur honom om de inledde ett förhållande.

De satte sig på en bänk vid en liten skogsdunge alldeles invid den stora parkeringen, fikade och pratade en stund. Då berättade hon att hon var gift men maken arbetade i Bryssel. Hon sa även att hon dejtade en annan man och meningen var att de skulle flytta ihop. Hon och mannen hade lagt samman pengar och hon skulle ha betalt en mäklare en stor summa pengar men de hade blivit blåsta av mäklaren som, enligt henne själv stoppade pengarna i egen ficka.

Jaha visst! Nu ville hon följa med honom hem men Janne drog öronen åt sig, hur man nu gör det, de sitter ju fast där de sitter. Han förstod att hon bara var ute efter två saker, hans kropp och hans börs. Janne tackade för sig och körde hem.

Nu fick hans dator vila några dagar efter hans första eskapad i nätdejtingens värld. Men snart var han där igen. Det var som en stark magnet. Han kollade på foton på kvinnor läste deras profiler, men tog sig inte mod att kontakta någon. Efter ett tag blev han kontaktad av någon som hade pseudonymen "morrhår och klor"

Jaha en katta, kanske en vildkatta tänkte Janne. De pratades vid via chatten och sen via mobil. Efter ett tag blev det dags för en dejt och de träffades första gången på ett fik och språkades vid. Hon verkade trevlig och nästa träff blev i Jannes lilla etta. Det blev ett eldigt möte och nytt möte bestämdes. Janne tog sig de åtta milen hem till henne. Janne förstod snart varför hon valt sin pseudonym.

I hennes lägenhet huserade ett stort antal katter med tillhörande burar, leksaker, matskålar och kattlådor. Ja, Janne var ju inte på nåt sätt allergisk mot katthår så införskaffandet av klädborstar och annat var väl överkomligt. Hemma hos henne berättade hon att nu skulle Janne få hennes "riktiga" mobilnummer.

Det första numret gick till en mobil som hon bara använde vid dejter som en ren försiktighetåtgärd. Ja det kunde han ju förstå för det var ju mycket klokt i en värld där man ville vara lite anonym tills man fått reda på lite mer om personen i andra ändan av tråden.

Men nu när de träffats, sa hon att hon skulle stänga ner "dejtingstelefonen" och det köpte Janne. Men det dröjde inte länge förrän han kom underfund med att hennes dejtande fortsatte och att hon fortsatt använde sin sexmobil till att dejta andra killar. Denna vetskap gjorde att deras korta men intensiva förhållande tog en ända. Då Janne sökte något annat än bara intima små möten en natt i taget.

Men skam den som ger sig. Det måste ju även finnas seriösa kvinnor på nätet, tänkte Janne. Så på det igen. Nästa kvinna som kom att fånga Jannes intresse bodde inte precis i hans närhet utan femtio mil bort. Efter att de chattat och ringt varandra bestämdes det att Janne skulle komma upp till henne under sin semester.

Så blev det, han tog sig de många milen med bil upp till kvinnan i gruvstaden. Han hade ju fått veta en del om henne i deras samtal och hon en del om honom. De umgicks på kvällen drack och åt lite gott. Efter några glas berättade hon mer om sig själv.

Sedan innan visste Janne att hon hade fem barn varav två i tonåren som bodde hos henne. Då, plötsligt frågar hon Janne om han ville träffa någon som var på andra våning. Ja visst inga problem, sa han. Fast han funderade förstås på vem i helskotta det kunde vara. Ner från övervåningen kommer ett barn i tio års åldern.

-Jag har inte berättat för dig om mitt sladdbarn, säger hon
-Det här är "Adrian" , säger hon. Och Janne och "Adrian" hälsar på varandra.
-Varför har du inte berättat om honom? Undrar Janne efter grabben lämnat dem ensamma igen.
-Jag visste inte hur du skulle ta det om du visste om alla mina barn, säger hon.

Janne sa att han hade väl inga problem med det utan kvällen och natten fortsatte under gemytliga förhållanden.

Janne vaknade nästa morgon ensam i dubbelsängen. Klev upp duschade och gjorde sig i ordning. Han funderade lite på varför det låg tomma ölburkar i tvättkorgen men tänkte att de kanske hamnat där av misstag. Nere på bottenvåningen satt kvinnan och drack. Inte kaffe utan vin klockan nio på morgonen.

Han slog sig ner på en stol mitt emot och frågade om hon hade problem med alkoholen. Men det hade hon verkligen inte svarade hon. Ville Janne ha frukost kunde han ta för sig själv. Han fixade kaffe och dukade fram lite bröd och annat som fanns.

Nu tog Janne en paus i nätdejtingen och funderade över hur han ville att hans fortsatta liv skulle bli. Fotsätta flänga runt och träffa okända kvinnor i vårt avlånga land, eller ta det lugnt och vänta in den rätta. Det blev fortsatt nätdejting och med förhoppning om ett varaktigt förhållande. Det Janne nu lärt sig under sin tid på nätet var att kvinnor älskar att få dikter, då främst kärleksdikter.

Men varför skriva egna när de fanns i tusentals på nätet. Några av Ferlins dikter fångade hans intresse och han skrev in dem i sin profil. Snart blev det ”napp” igen och en kvinna från de södra delarna av Sverige kontaktade honom.

Hon hade ett alias av ett fågelnamn, det var inte skatan, och Janne insåg senare att det var väldigt träffande. Deras första träff ägde rum i en stad som gjorde att de åkte halva vägen var. Det var en strålande dag alldeles i början på maj. De skulle ses på en grusparkering och Janne var som vanligt ute i god tid. Han väntar tålmodigt och till slut svänger en röd Volvo in på grusplan och ut hoppar en rätt snygg blond skånsk tjej.

-Jag har min hund med mig och han måste rastas nu, säger hon på bred skånska.

- du får lova mig att bara nonchaler honom, inte se på honom och inget säga, fortsatte hon

Janne blir lite skakis då hon öppnar bakdörren och ut kommer en väldig schäfer. Janne har väldig respekt för hundar efter att som barn blivit biten, av just en schäfer. Han gör som hon bett honom om.

De går runt på grusplanen och Stilton, så heter hunden, får uträtta sina behov. Efter någon halvtimme, där de gått och pratat lite om allt, säger hon

”Lätt fångat” är en fiktiv berättelse skriven av Thomas Karlsson där han beskriver en kedja av händelser och där händelserna får oanade konsekvenser. Vilket visar sig när en stor summa pengar hittas på ett oväntat ställe och ett paket med narkotika ger upphov till biljakter, intriger och döden följer i dess spår. En kedja är inte starkare än sin svagaste län.

FÖRFATTARE Thoma Karlsson

REDAKTIONEN

© Britt-Inger Hedström Lundqvist,
Johanna Olsson & Linda Lundqvist

KORREKTURLÄSARE Cecilia Hockum

PDF Förlag DIKKO 2023

